

Ny serie:

Åndsutgytelse i vårt århundre

– Den ringe begynnelse

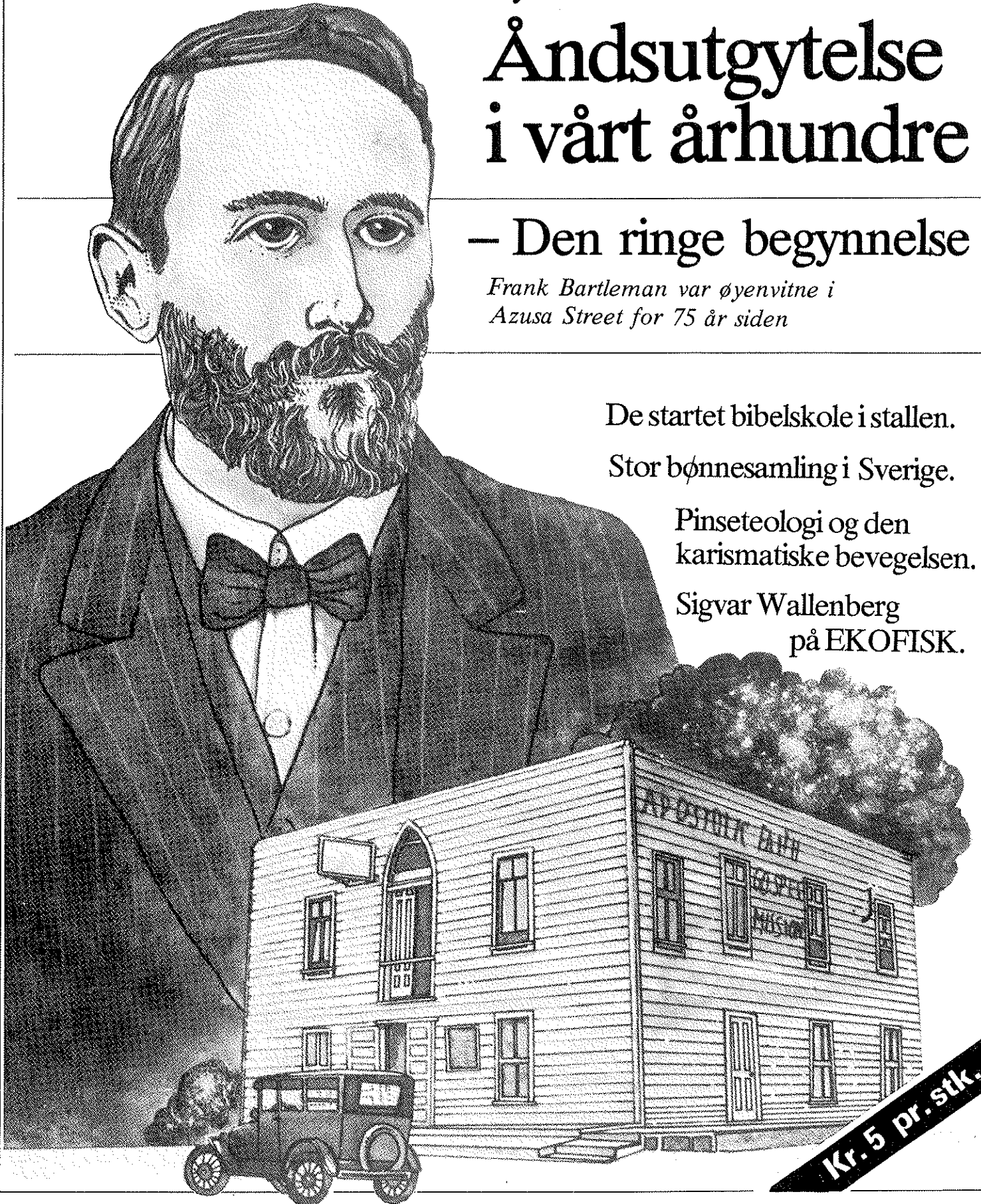
*Frank Bartleman var øyenvitne i
Azusa Street for 75 år siden*

De startet bibelskole i stallen.

Stor bønnesamling i Sverige.

Pinseteologi og den
karismatiske bevegelsen.

Sigvar Wallenberg
på EKOFISK.

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (0233) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE
Leif Jacobsen
Jim McInnes
Sven Nilsson
Sigvard Wallenberg
Leif A. Wellerop

Medarbeidere fra
T. B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlil Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sorhus

TEGNERE:
Leif Harry Havåg
Rolf Jansson
Raymond Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM
Leif Harry Havåg
Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON
Judith Bettum

ABONNEMENT
Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets
EKSPEDISJON.

POSTGIROKONTO
Pioneren 3 19 84 62
Misjonsskolen 5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP, REPRO: Print, Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:
Trøens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Gud vil opprette

Av Rolf Erik Janøy

Den som har hatt noe kontakt med Guds Ånds virke i vår egen tid, kan ikke unngå å registrere Åndens maning til en sterkere åpenbaring av den enhet alle gjenfødte har i Kristus. Vi er mange som er overbevist om at Den Hellige Ånd i vår tid vil virke fram en enhet som savner sidetykke i kirkehistorien. Den Hellige Ånd vil virke fram dette fordi det er i pakt med hele Guds frelsesplan: «å sammenfatte alt i Kristus» (Ef 1,10). En slik enhet vi gi basis for et urkristent menighetsliv av apostolisk karakter og åpenbare Kristus for verden mye klarere enn en oppdelt kristenhet kan.

Umulig

Menneskelig talt er det i dag mange hinder for en slik enhet. Aldri har kristenheten vært delt i så mange kirker og samfunn. Mange kirkesamfunnsledere er mer opptatt av å profilere og idialisere sitt eget samfunn, enn av å se helheten i Guds rike. I det hele fører tanken om at Guds menighet kan organiseres innenfor et kirkesamfunn til en kjedereaksjon av splittelse. For også innenfor de ulike kirkesamfunn vil det være retninger som kan legge vekt på ulike skriftsteder eller virkeformer. Det skal ikke så mye til før det oppfattes som «ny lære» og fraksjoner som ikke bør ha plass innenfor de grenser kirkesamfunnet har satt opp omkring sin virksomhet.

Noen er så ukjent med bibelens tale om Åndens enhet, at de blander det sammen med den organiserte ekumenikk som foregår f.eks. i Kirkenes Verdensråd. Slike kretser kan beskrive Guds Ånds arbeide med å fremme enhet blant Guds folk som et slags endetidens frafallstegn. Ikke minst er vi flinke til å bagatellisere og unskyldte splittelsens synd. Men vår tale om behovet for ulike «fiskebåter» (dvs. kirkesamfunn) for ulike legninger og oppgaver, faller flatt til jorden innfor Jesu bønn om at Guds herlighet må fylle Guds folk «så de helt og fullt kan være ett» (Joh 17,23). En så sterk enhet som Jesus ber om, kan synes umulig i dagens situasjon. Nettopp derfor er det avgjørende at vi forstår at denne enhet ikke kan virkes fram av mennesker.

Det er alene et verk av Guds Ånd til Guds ære, og skulle noe være umulig for Herren? Han vil gjennomføre sine planer for sitt folk.

Utålmodig

Når vi har sett hva Gud vil gjøre, er det lett å bli utålmodig. Vi vil så gjerne «hjelp» Guds Ånd. Vi begynner å planlegge. Hvordan skal denne enhet settes ut i livet. Skal det bare være en menighet i hver by? Skal det bare være små-grupper som har enkelte storsamlinger? Skal det være bare ett kirkesamfunn? Hvor mange pastorer og eldste skal det være? Det eneste slike spekulasjoner kan føre til, er mer splittelse. Vi går i veien for Gud, selv om vi i vår iver er oppriktige. I lengsel etter å realisere Guds plan med våre liv og hans folk, så går vi i gang, uten at Gud har gitt klarsignal. Man ser seg lei på svakheter i de etablerte kirkesamfunn, og tenker: Bare vi fikk bygge menigheter slik og slik, så vil Guds sak gå fram. Resultatet blir bare en ny splittelse. Er det noe vi ikke trenger, så er det enda et kirkesamfunn. Den feilen er gjentatt så mange ganger opp gjennom vekkelses-historien at det burde være nok.

Totalt avhengig

Det vil ikke overraske meg om resultatet av Guds Ånds virke ville være en nedtrapping av ulike kirkesamfunn; de har jo ingen bibelsk forankring. Men det som opptar meg langt mer, er at Guds Ånd kan virke så meget i våre liv at vi i større grad kan nedlegge våre liv for hverandre i Kristi legeme. Den praktiske utformingen av enheten vil ikke bli det store problem, det er bare ramme og form. Det er livssamfunnet i Kristi legeme hvor vi bøyer oss under hverandre for å tjene i de sammenhenger hvor Gud har satt oss, som er avgjørende.

Det menneskelige kan komme inn på så mange måter, også i den kristne virksomhet. Det vil alltid skape splittelse. Først når vi nedlegger alt vårt eget i en total avhengighet av Jesus som vårt hode og Herre, og den Hellige Ånd som en kraft til alt som skal gjøres for Guds rike, kan Gud gjøre sin gjerning gjennom oss. Dette er korsets vei og prinsipp. Vårt eget må dø for at Kristi liv skal spire fram. Da ser vi ikke bare klart at Gud bare har ett folk og en menighet, men vi begynner å leve i denne virkelighet.

Orientering til leserne

Velkommen

til alle dere som er nye lesere i Pioneren. Vi håper du vil få rike og oppbyggelige stunder ved at bladets innhold kan bringe deg nærmere Jesus og gjøre deg mer åpen for Hans Ånd og vilje.

Vår ekspedisjon ber oss minne om at alle nye abonnenter må betale inn sitt abonnement SNAREST mulig. Giro ble vedlagt i det første nr. du fikk tilsendt så bruk denne. Trenger du ny giro: kontkt vår ekspedisjon.

Kassetter

Verveaksjonen for nye abonnenter med kassett er nå avsluttet. Vi har med glede sendt ut flere hundre kassetter. Har du vervet noen, men enda ikke fått en kassett, så er det fordi abonnementet ikke er blitt betalt. Vi kan ikke sende ut kassett før abonnementet er innbetalt. Derfor er det viktig at alle nye abonnenter hurtigst betaler Pioneren for 1981.

Be for oss

Vi har i lengere tid vært i en brytningstid med tanke på bladets fremtid. Kallet Gud har gitt oss var tindrende klart fra første stund: Vi skal være med å tjene hele Kristi legeme med et blad. Hvordan dette best kan gjøres er også et praktisk spørsmål. Hvilken basis er best egnet for et blad med denne klare målsetting? Vi er veldig takknemlig for at Gud åpnet dørene, så vi kunne bruke Pioneren. Dette er og forblir Troens Bevis Bibel- og Misjonsskoles blad. Flere tegn tyder på at vi behøver en bredere og friere basis for et blad med den målsetting Gud har gitt oss, men samtidig opplever vi et godt samarbeide med stiftelsen Troens Bevis. Be til Gud at vi får visdom til å gjøre alt på en måte som tjener Guds rike.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Eit i Kristus, forat verden skal tro. Joh 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt	2
«Jeg ville nå de som var utenfor»	3
Hjem og familie	9
Startet bibelskole i stallen	10
Bots og bonnedager ble en rensende flod	13
Blomstrende fellesskap	16
Åndelig lederskap i historisk perspektiv	17
Slik jeg ser det	19
Åndstygelse i vårt århundre:	
Den ringe begynnelse	20
Kristne forretningsfolk støtter Israel	23
De åndelige embeder	25
Tro og tungsinn	28
Men Olle Reidar synger fremdeles	30
Kalenderen	31
Pinse-teologi og	
den karismatiske bevegelse	32
Kristen kvardagskultur	38
Bok i fokus	39
Sigvard på farten	43
Fra Misjonsskolen	44
Operasjon Ungdomsteam	45
Til slutning	46

«JEG VILL NÅ DE SO UTENFOR

John Hedlund er en av Sveriges mest kjente evangelister. Det er grunn til å tro at det etter siste krig ikke er noen som har nådd så mange utenforstående med evangeliet her i Skandinavia, som han i sine kampanjer. Han har samlet kristenfolket på større og mindre steder for å vinne nye mennesker for Guds rike. Sammen med sitt korstogs-team har han satset målbevisst og utradisjonelt på å nå utenforstående. Han var blant de første som oppsøkte dansesteder og sportsarenaer for å forkynne evangeliet. Han taler aktuelt, rett på sak, humorfylt og evangelisk. Gjennom et liv i «fronttjeneste» har Hedlund fått vinne hundrevis av mennesker for Gud. For en tid siden ble det kjent at den 68-årige evangelisten holdt sitt «finale-korstog» i Filadelfia, Stockholm.

Var det virkelig slik at den kjente evangelisten ville legge ned sin virksomhet? Vi bestemte oss for å møte Hedlund for å få svar på dette og lytte til erfaringer fra hans virksomme liv. Vi kan røpe at vi møtte en mann som ikke hadde planer om å tre inn i pensjonistenes rekke.

*Tekst/foto:
Rolf Erik Janøy*

E M VAR

»

Da John Hedlund besøkte Norge, sammen med sangeren Gøran Stenlund og forlagsmannen Sverre Larsson, for å slå et slag for «Den kristne bokklubben», oppsøkte vi han på Park Hotell i Drammen.

Det ble et meget interessant møte med en erfaren forkynner, et engasjert samtidsmenneske og ikke minst en varmhjertet broder. Hedlund har et klart, men ikke kaldt intellekt, og er solid forankret i Guds ords grunnsannheter, uten å være tradisjonell. Han er engasjerende, men ikke sentimental, har rik livserfaring, uten sur bedrevitenhet. Han er et alvorsmenneske med stor sans for humor. Men sterkest var kanskje inntrykket av hans åpne ærlighet. Han flykter ikke inn i rollespill som «kjent forkynner» e.l. Han er ganske enkelt broder John Hedlund som svarer åpent og vennlig på våre spørsmål.

Finale?

Det var ingen av mine kollegaer i Sverige som trodde på dette med «finale-korstog», sier Hedlund smilende, «de bare lo. Rett nok hadde jeg selv regnet med at denne kampanjen skulle markere avslutningen på mine store korstog. Jeg håpet på å få mer tid til å skrive, holde bibelstudier, delta på konferanser og koble av. Det var derfor PR-komiteen i Filadelfia ba om å få annonsere det som «finale». Jeg har bedt og ransaket meg innfor Gud om min evangelisttjeneste fremdeles fungerte. Etter mye kamp sa jeg ja til korstoget i Filadelfia. Vi holdt på fem helger, men kunne fortsatt like lenge. Jeg fikk oppleve at min evangelist-tjeneste fremdeles kunne brukes av Gud. Til sist måtte jeg si at dette er finale-korstog for Stockholm, — men jeg skal tilbake i oktober måned.»

Om evangelisten John Hedlund er

gått inn i sin finale, så er det grunn til å anta at den finalen vil pågå over lengre tid. Kallene til kampanjer og korstog strømmer fortsatt inn, og når evangelistgaven og nøden for sjelene fremdeles er levende, vil Hedlunds finale-korstog fortsette.

Hva skjedde forresten i Stockholm under den omtalte kampanjen?

Det er sjelden jeg har opplevd en så godt forberedt kampanje som den i Filadelfia, Stockholm. Korstoget kom bare som et klimaks på det som hadde skjedd i forveien. I over ett år slet jeg med kallet og takket ja og nei fra dag til dag. Men da jeg kom, møtte jeg en forberedt, brennende og ydmyk forsamling. De var trette av alle metoder og lengtet etter gammeldags vekkelser. Såingsfeltet må være forberedt; det nytter ikke å så på sement. Vi satser på Andreas-metoden, dvs. at folk tar med seg uomvendte til møtene. Reklameopp- legget var også veldig effektivt, bl.a. hadde de reklame for møtene på alle landets kinoer. En annen ting som vakte stor oppmerksomhet, var at vi hadde «panel-debatter» hvor mange kjente personer deltok, fra biskoper til statsministeren. Vi tok opp en rekke aktuelle spørsmål i disse panel-debattene, og de vakte oppmerksomhet i både TV, presse og riksdag (storting). Det gjorde at møtene i Filadelfia ble veldig aktuelle, og mye folk samlet seg. Møtene gav mersmak, så nå er jeg midt oppe i det igjen, men jeg trapper ned nå, forsikrer Hedlund — uten overbevisning i stemmen.

Hvor mange ba dere for til frelse?

Vi ba med over hundre, men etter det sluttet jeg å telle . . .

Gave og kall

Hvor kom kallet til evangelistgjerningen?

Jeg fikk kall til frelse og tjeneste samtidig. Da jeg i 16-17 års alderen ble omvendt, fikk jeg samtidig kall til å reise ut som evangelist. Jeg kan, som andre, ha vært i kamp og tvil om min frelse, men mitt kall til forkynner har jeg aldri tvilt på. Enten det er kallsbevissthet eller selvbevissthet, slik er det.

Er evangelist-tjenesten også en naturgave?

Min absolutte erfaring er at evangelist-gavene ikke minst er en naturlig gave. Ufrelste mennesker kan ha denne gaven, men den kommer selvsagt ikke til sin rett. De blir dyktige folketalere, forretningsmenn osv. Len-

ge før jeg selv ble en kristen, hadde jeg kjent at min fremtid skulle ha noe med tale-kunsten å gjøre. Jeg var radikal pasifist og tenkte at jeg kanskje hadde min fremtid innenfor fredsarbeidet.

Hvordan vil du beskrive evangelist-tjenesten?

De to kjente evangelistene vi møter i Apostlenes gjerninger, Filip og Timoteus, er ikke det vi forbinder med dagens evangelister. Timoteus var nærmest en «hjelp-prest» for Paulus og drev mye med undervisning. Filip var engasjert i sosialt arbeid, men hadde den kjente vekkelser-kampanjen i Samaria. Vi må ikke gjøre evangelistgjerningen stereotyp. Kampanjer og vekkelsermøter er bare en måte for en evangelist å virke på. «Vekkelsermøter», slik vi har dem, er egentlig en ny og spesiell metode. Det er mange evangelister som aldri behøver å si noe i «vekkelsesmøter»; de har nemlig sin styrke i den personlige samtale. En evangelist kan ha et vanlig arbeid og utføre en evangelists gjerning på arbeidsplassen. Ingen blir evangelist av å reise fra plass til plass. Metodene er bare et praktisk spørsmål. Det er gjennom det personlige arbeid at evangelistgaven åpenbares. Skal jeg forklare kort hva en evangelist er, vil jeg si: En person som har *en særlig gave til å tale mennesker til tro*.

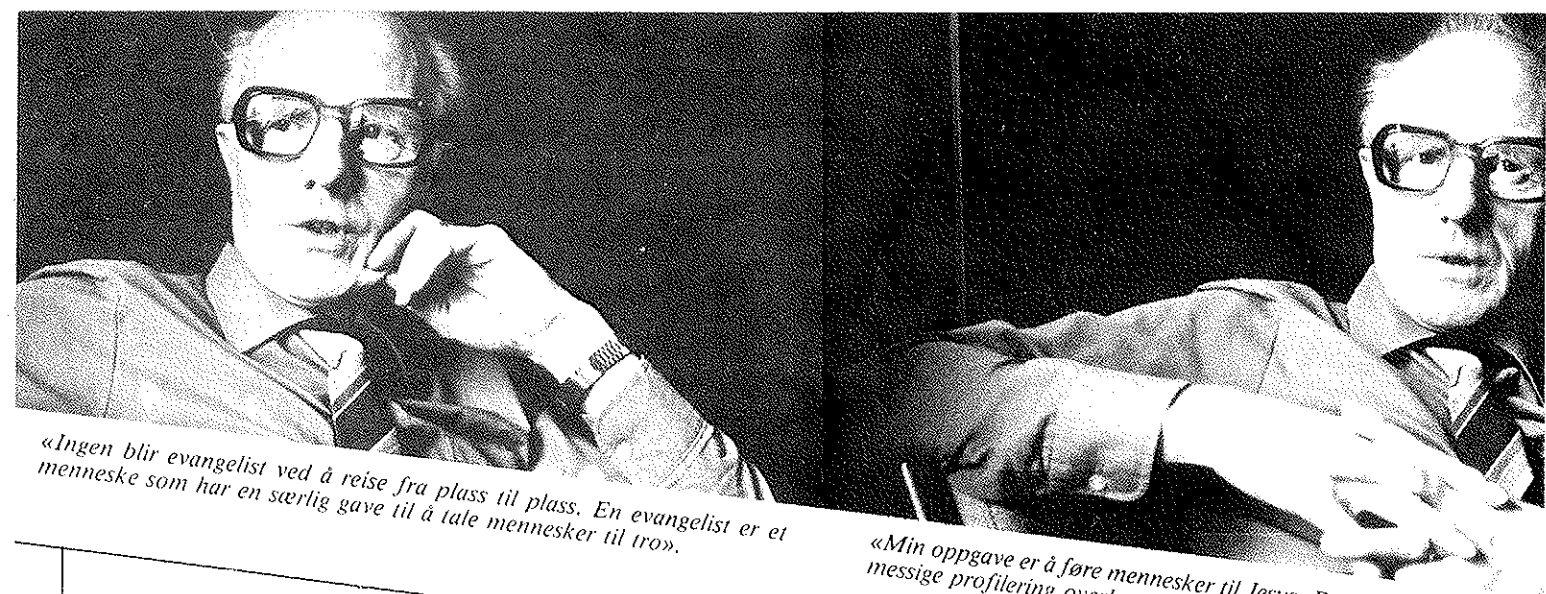
En predikant fortalte meg at han samtalte med en ufrelst i et ettermøte, uten resultat. Men så kom en broder med evangelist-gavene, og etter noen få ord var mannen på kne. Dette er gaver som vi ikke kan definere, men som vi ser fungerer i praksis.

— *Er ikke evangelisten beskrevet i Guds ord som en gave til menigheten, altså en som virker fast i menigheten og ikke bare kommer innom for en kampanje?*

Jo, dersom menigheten fungerte slik Guds Ord beskriver den, var det ikke nødvendig med våre «vekkelsesmøter». De er egentlig en amerikansk oppfinnelse, som vi fikk til Skandinavia gjennom Fredrik Franson og andre. Men jeg driver selv denne form for evangelisering fordi det er et behov for dette. Det er selvsagt ikke galt at vi i en begrenset tidsperiode samler så mange mennesker som mulig for å forkynne evangeliet for dem. Min oppgave har vært å komme, å eksplodere og så reise igjen.

Hvilke erfaringer har du med «ettermøter»?

Det gikk bra en tid, men nå skremmer de nesten bort folk. Jeg byr heller folk inn i et siderom, der de kan få per-

«Ingen blir evangelist ved å reise fra plass til plass. En evangelist er et menneske som har en særlig gave til å tale mennesker til tro».

«Min oppgave er å føre mennesker til Jesus. Da må jeg forkynne evmessige profilering overlater jeg til de lokale menigheter».

sonlig samtale og undervisning. Jeg har stor tro på den personlige samtale, og vi må utdanne våre medlemmer til å kunne samtale med søkende mennesker. Slike veiledere og hjelpere er langt mer effektive enn summariske ettermøter. Vi prøver å gjøre det så personlig som mulig. Nyfrelste bør straks føres inn i smågrupper i menigheten. Slik er det vi arbeider under våre korstog. Men dersom jeg bare har ett møte på et sted, og har følelsen av nærmest å lande i en fallskjerm ned i møtet, så bruker jeg håndsopprekkelse og ber dem stanse igjen til forbønn og samtale. Om det er naturlig å be folk komme fram, gjør jeg det også. Da ber jeg alltid de troende følge med fram. Men sjelesorg kan ikke utføres offentlig!

Systematisk undervisning

Du har sikkert gjort deg tanker om menighetsvirksomheten etter å ha sett så mange menigheter på nært hold. Om du var menighetsleder, hvordan ville du legge opp virksomheten?

Jeg ville først og fremst sette menigheten på skolebenken. Det er skremmende å se hvor lite bibelkunnskap folk har etter at de har sittet 40 år og hørt forkynnelse i vanlige møter. Folk «hører og hører», men ofte må jeg stanse midt i prekenen og spørre: «Hører dere hva jeg sier? Nå har jeg talt i 15 minutter, men ingen forstår hva jeg sier . . .» Det blir det følelsesmessige som folk er opptatt av og ikke det som fostrer kristenlivet. Det var som den gudfryktige kona sa etter å ha hørt Sven Lidman: «Det var veldig lærerikt, men tenk om det hadde vært velsignet også!» Der tror jeg sang og musikk har forført oss. Sjelen blir berørt, uten at noe annet skjer. Vi blir «velsignet» etter den underholdningsverdi vi synes et møte har. Sangen må ikke bli underholdning, men engasjere oss til aktiv lovsang og tilbedelse. Derfor ville

jeg gjøre formiddagsmøtet søndag til et riktig festmøte med sang og glede for hele menigheten. Videre ville jeg dele opp menigheten i grupper. Der tror jeg undervisningen best kan foregå, fordi vi kan samtale i en gruppe. Tenk å få holde en oppbyggelig preken til en menighet som vet hva jeg taler om! Jeg savner fortsatt forståelse i mange menigheter for hvor viktig det er at hvert enkelt menighetsmedlem får en grundig og systematisk bibelundervisning.

Grupper

Det finnes dem som tror at oppdeling av grupper er noe moderne som kan svekke menigheten.

Det er aldeles feil. Det er jo nettopp i de mindre gruppene vi har mulighet til å bli kjent med hverandre og komme inn på de ting som er aktuelle for oss. Så kommer vi sammen på søndagene til store samlinger og holder gudstjeneste sammen. Jeg tror på en slik kombinasjon. Det er godt med møter, men vi kan ikke bare holde møter. Det er trist med mennesker som er så ensopret at når de hører om andre former, så blir de desorientert. Jeg bruker å si med et glimt i øyet at «enkelte kristne er mer møtetyper enn fromhetstyper». Jeg synes det er interessant å komme i uvannte sammenhenger, enten det nå er på et lestadianer-møte blant samer eller på en katolsk messe. Da kan jeg tilegne meg nye ting, og det synes jeg er velsignet. Jeg har nemlig alltid vært opptatt av det som er det mest vesentlige.

Ville du hatt mange kampanjer i menigheten?

Jeg har rådet menigheter til **ikke** å ha kampanjemøter. De bør bygge opp menigheten først i stedet. «Nei, vi må ha teltmøter til sommeren», sier de.

Vekkelsesmøtene er blitt en klisjé og rutine. Medlemmene gjesper, og allmenheten har ingen interesse for slike møter. Jeg ville først etter noen år med undervisning og modning har tro for å gjøre en aksjon utad. Da kunne vi kalle en evangelist og ha et stort korstog, men det bør være lange intervaller mellom vekkelses-kampanjene.

Forfatter

Har du noen formell utdannelse til forkynnere?

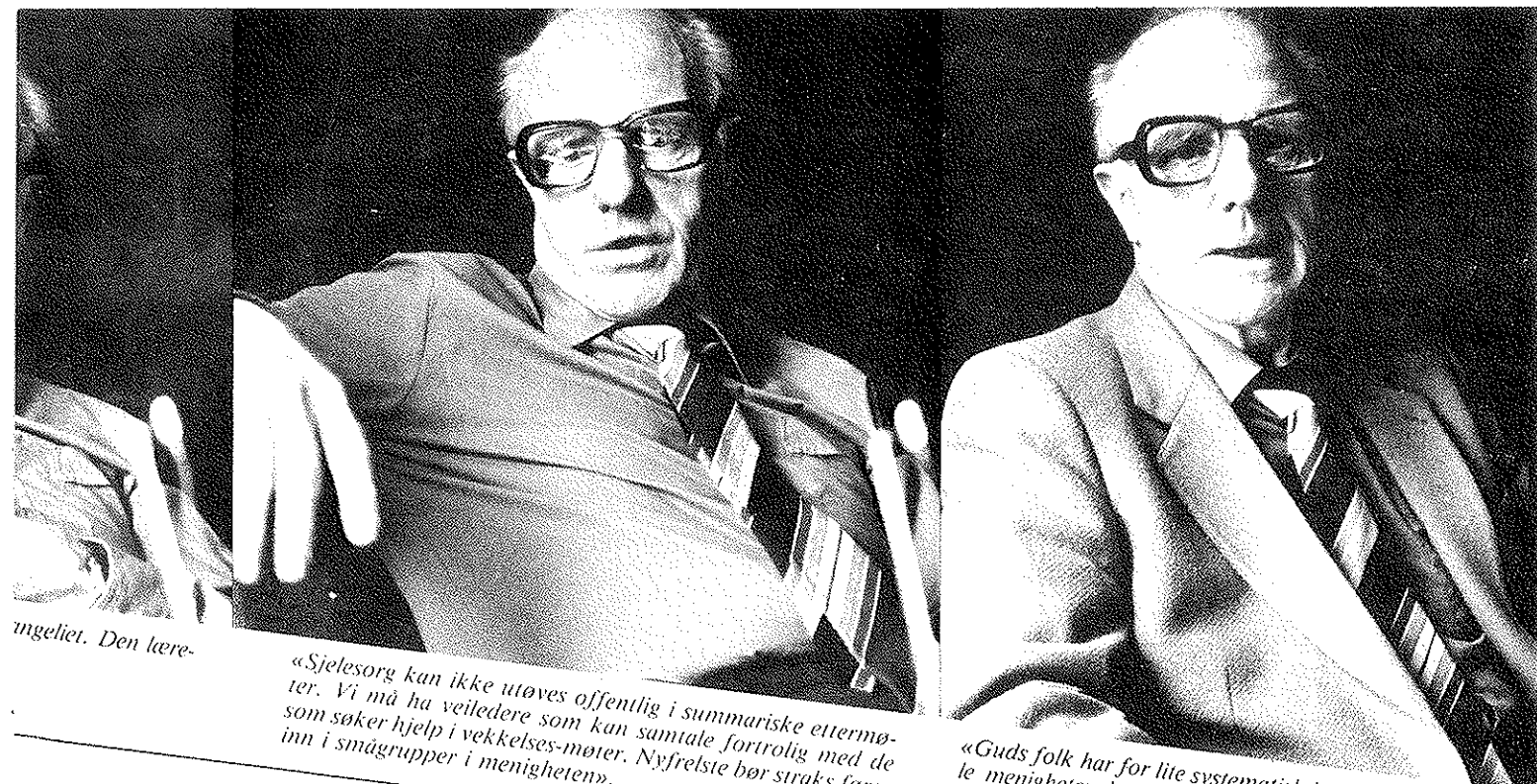
Jeg reiste ut som 18-åring og hadde kun 1 måneders evangelistkurs. Etter å ha reist i syv år, tok jeg det 4-årige teologiske seminar på Lidingø.

Hvordan kom du med i Misjonsforbundet?

Mine foreldre tilhørte Frelsesarmeen, men min mor døde da jeg bare var 5-6 år. Min far giftet seg siden med en kvinne som tilhørte Misjonsforbundet, så på den måten kom jeg inn der. Jeg kommer forøvrig fra Värmland og ble født i Filipstad.

Du har skrevet over 40 bøker og hefter, samt utallige artikler. Hva liker du helst å skrive om?

Min første bok skrev jeg da jeg satt i fengsel for min pasifisme. Det var et alvorstid, og min siste bok heter noe så fromt som «Søndag». Jeg har vært innom de fleste litterære områder: romaner, reiseskildringer, prekener og oppbyggelses-litteratur. Jeg har også skrevet tre tykke bøker hvor jeg intervjuer kjente svenske politikere, skuespillere, forretningsmenn o.s.v.

angeliet. Den lære-

«Sjelesorg kan ikke utøves offentlig i summariske ettermøter. Vi må ha veiledere som kan samtale fortrolig med de som søker hjelp i vekkelser-møter. Nyfrelste bør straks føres inn i smågrupper i menigheten».

«Guds folk har for lite systematisk bibelkunnskap, hele menigheten behøver å settes på skolebenken og få grundig undervisning».

Du er jo også kjent for å intervju ledende politikere i dine teltmøter?

Innfor de siste 5-6 politiske valg har jeg intervjuet samtlige partiledere. Jeg begynte med det i 1968 og gjorde det siste gang nå for to år siden. I begynnelsen sa de ne, men siden forventet de det. Når jeg ringte for å avtale tid, sa de gjerne: «Jaså, er du der med teltet ditt nå?» Det var aldri noe spørsmål om de skulle komme.

Du har også vært redaktør for kjente kristne blad?

Jeg var redaktør for «Svensk Veckotidning», som er vårt samfunnsorgan, i flere år. Jeg er fortsatt redaksjonell medarbeider der, og skriver en artikkel i uka om aktuelle emner. Men kallet som evangelist overvant det interessante arbeidet som redaktør. Jeg var også redaktør for «Ny Horisont» i 1½ år og ½ år i «Nytt Liv». Vi fant en broder i Gøteborg som hadde et blad som het «Petrus». Vi syntes han gjorde en god oppgave med det og kalte han til redaktør for «Nytt Liv». I dag har Magnus Malm gjort det til et veldig fint blad som øker for hvert nummer.

Hva skrev du om i din siste artikkel?

Om en radio- og TV-journalist som mente at de kristne ikke forstår seg på spøk og humor. Det er jo en lei villfarelse som bør imøtegås. Jeg skrev også en artikkel om rocke-musikk i fri-kirkene. Jeg var ikke kategorisk, men selv får jeg veldig lite ut av den hårde rocken.

Hvordan når man ut til folk i skrift og tale?

Man må forsøke å være så enkel

som mulig. Vi har å gjøre med en generasjon som ikke kjenner vårt budskap. Før behøve folk vekkelsermøter som et «puff» for å bli omvendt, i dag trenger de først og fremst undervisning. Vi må gi dem svar på de spørsmål de bærer på, så enkelt vi kan. Jo enklere undervisning vi kan gi i skrift og tale, jo nyttigere er det.

Hedlund har for kort tid siden kommet ut med en av sine bøker også på norsk. Under tittelen «Vestens land i Guds vekstskål» behandler han flere debatterte og aktuelle emner, samtidig som han gir et klart evangelisk budskap. Boken er typisk for hans måte å knytte dagsaktuelle begivenheter til bibelske grunnsannheter. Han er heller ikke redd for å fremme utradisjonelle syn i brennbare spørsmål.

Forkynne Kristus

Hvordan oppfatter du læreransvaret i din forkynnertjeneste, vil du f.eks. forkynne ditt dåpssyn i kampanjer?

Helt fra jeg var en ungdom, har jeg gått på møter uten å tenke på om det er en baptistmenighet eller et misjonshus. Da jeg begynte å reise, fant jeg at jeg kunne stå sammen med kristne fra ulike leire i vekkelser-arbeidet. Når jeg forkynner Kristus til frelse er det ingen læreforskjell. Jeg forkynner Kristus

enten jeg er i Den svenske kirke, eller i Metodistkirken. En evangelist har en bred plattform; det ligger i tjenestens natur. Selv om jeg er troende døpt, så preker jeg ikke dåp i mine kampanjer. Fordi jeg vil ha en bred plattform av kristne bak meg i arbeidet med å vinne mennesker for Gud, unnviker jeg all læremessig profilering og konsentrerer meg om den klassiske vekkelserforkynnelsen.

Du opplever ikke dette som et kompromiss med Guds ord for å få venner i alle leire?

På ingen måte. Min oppgave er å være evangelist, dvs. å føre mennesker til Kristus. Den videre undervisning må jeg overlate til de lokale menigheter. Hvordan ville f.eks. pinsemenighetene reagere på en evangelist som reiste rundt og forkynte barnedåp? Ville de kalle han til kampanjer? Vi kan ikke la slike spørsmål hindre den tjeneste Herren har kalt oss til. Verken Finney, Moody eller Billy Graham, eller noen annen kjent evangelist, ha hatt en bestemt profilert teologi — de, liksom jeg, preker for å vinne mennesker for

«Menighetene trenger systematisk bibelundervisning . . . .»

Kristus, og da må vi forkynne evangeliet. Jeg tar gjerne med nødvendigheten av dåpen til Kristus, men jeg kommer ikke inn på dåpsmåter o.l. Jeg preker nattverd, men jeg spekulerer ikke omkring de ulike syn på denne handlingen, men preker forsoningen og hva den betyr for oss.

Hører sammen

Hvordan ser du på enheten mellom Guds folk?

Selv om hånden har fem forskjellige fingre, sitter de fast i samme håndflate og mottar samme puls. Slik er det med hver eneste kristen, han **hører sammen** med de andre. At det kan være flere menigheter på ett sted har sin historiske, men også praktiske årsak. Det er også rent menneskelige skiller som kan være sterkere enn de læremessige. Man sitter fast i miljøer og tradisjoner som er vanskelige å forlate. Jeg har bodd i en villa i Stockholm i 25 år; den er for stor for oss nå, og upraktisk, men miljøet er vanskelig å forlate. Slik er vi mennesker, så jeg forstår godt at man holder fast i kristne miljøer man har vendt seg til. Men jeg tror det er bedre dess mindre vi taler om splittelse blant de kristne, fordi splittelsen holder på å visne bort. Her har jo et blad som «PIONEREN» en stor oppgave, fordi den når kristne i alle leire. Det var et langt hardere klima før i tiden. Da jeg skrev min første memoardel, kom jeg på at da jeg for 25 år siden hadde vekkelse i Norrland, ble jeg spurt av en reporter om jeg hadde noen motstandere i mitt arbeid. Det var vekkelse i Misjonsmenigheten på den tiden og ikke i Pinsemenigheten, og det skapte motsetninger. Så jeg sa at jeg hadde tre store P-er imot meg: Det er Pressen, Presten og Pinsevennene . . . Det skapte selvsagt reaksjon, og Lewi Pethrus skrev en skarp artikkel i Dagen, så jeg fikk enda en P imot meg, nemlig Pethrus. I dag ville en slik tankegang være meg helt fremmed, så det har blitt langt bedre med forståelsen mellom kristenfolket.

Når kristne motarbeider hverandre, tror jeg det oftest kommer av mangel på informasjon. Vi har så lett for å åndeliggjøre slike ting, men jeg tror det gjelder den forrige generasjon. Unge kristne har ikke en slik innstilling. Vi kan nok ikke forandre så meget på de eldre, men vi kan påvirke ungdommen.

Nå ut

Går du veldig bevisst inn for å nå utenforstående?

Javisst!

Hvordan gjør du det?

Jeg sikter på bestemte målgrupper.

Vi har møter for menn, møter for kvinner, møter for lærere, møter for ungdom. Vi har endog hatt møter kun for ikke-troende. De har vært svært glade for slike møter, for da kan de fortelle de troende at «i kveld får ikke dere komme, det er **vårt møte!**» Jeg leser sikkert 5-6 aviser om dagen for å følge med i det som folk er opptatt av, og det ser jeg som veldig viktig. Det er alltid en aktuell sak som du kan knytte evangeliet til. Men gjør det ikke komplisert.

Hvordan taler du til utenforstående?

Jeg prøver alltid å gå **under** dem jeg taler til for liksom å løfte dem opp. Jeg fremstiller meg ikke som bedre enn dem, men forteller dem at jeg har funnet noe som er stort. Det er ingen ting som folk i dag reagerer så imot som at vi taler «ovenfra og ned». Jeg tar også fram det lyse, det oppmuntrende som fremmer tro og glede. Jeg sier med Frank Mangs: «Den predikant som ikke kan fange sine tilhøreres interesse, han skal ikke være predikant». Fanger du ikke interessen, hjelper det ikke om det du sier er godt. Det er en naturgave som verken utdannelse eller dyktighet kan erstatte. **Man skal leve med sine tilhørere.** Jeg ber ofte om at jeg må få kjærlighet til den byen og det folket jeg virker blant. Under bønn får jeg tanker om hvordan jeg skal nå ut. Bønn er veldig viktig både før, under og etter et korstog. Ofte har jeg flere som ber mens jeg preker. Vi baserer vårt arbeid på bønn; de to tingene hører sammen. Jeg står gjerne opp klokken seks for å ta en times forbønn og bønn.

Hvordan får du budskap til et møte?

Man skal være som en «tom strømpe», dvs. åpen for Gud. Samtidig vil jeg ha et budskap som passer nettopp den kvelden. Det har hendt at jeg har holdt på ti minutter og så avbrutt det hele og bedt om at de synger en sang, og så ha jeg gått på igjen med en helt annen preken. I går kom jeg f.eks. til Drammen for dette ene møtet og følte meg splittet. Helst liker jeg å stanse 8-9 uker. Jeg visste ikke hva jeg skulle si, og det sa jeg til mine brødre i bilen. Jeg hadde tre temaer, men nå visste jeg ikke. Da Gøran Stenlund sang, døde det ene tamet og da Sverre Larsson talte, forsvant de to andre. Jeg ble nervøs, for klokka gikk, men så fikk jeg plutselig en tekst som brant seg inn i meg: «Hils de hellige i keiserens hus». Da forsto jeg at dette var teksten som de behøvde å høre denne kvelden.

Hva er du mest opptatt av i din forkynner tjeneste?

Min største byrde er å nå dem som ingen andre når. Mitt ønske har hele tiden vært at jeg **ville nå dem som er utenfor** Guds rike. Slik føler jeg det enda.

Jeg har gått ut på de underligste steder for å forkynne evangeliet, fra jernbane-restauranter til jittersbug-konkurranser.

Hva ligger deg på hjertet til Guds folk?

Betydningen av den personlige heliggjørelse har alltid gått igjen i min forkynnelse. Evangeliet bør virke på hele vår livsstil. Som kristne må vi være med og skape rettferdighet omkring oss. Jeg er langt mer opptatt av den synd som Sakkeus og Annanias/Safira hadde, enn kino og dans. Sakkeus tok penger fra andre for å heve sin levestandard, Annanias og Safira var fromme i munnen, men bundet av penger. Det er slike sosiale synder som er farlige. Vi må være politisk bevisste og stå for en rettferdig linje i det partiet vi støtter. I spørsmål om krig og fred er jeg sterkt engasjert, likeså i at arbeidere har gode arbeidsforhold. Det finnes de som dør p.g.a. dårlige arbeidsforhold, og det er like viktig å redde slike som å redde noen fra alkoholen. De kristne bør engasjere seg i samfunnet for å rette opp det som er urett.

Fremtiden

Har den kampanjeform og evangelistvirksomhet vi ser i dag, fremtiden for seg, og hvordan ser du utviklingen fremover?

Jeg tror vi har kort tid igjen. Når man ser den militære situasjon, er det uhyggelig å vite at kjernevåpen nå er i ferd med å oversvømme jorden og at de kan bli brukt. Jeg tror ikke vi kommer så veldig langt. På den andre siden av år 2000, før det skjer en veldig omveltning på en eller annen måte. Det finnes både militære og vitenskapsmenn som i dag taler om dommedag. Når det gjelder den kristne virksomhet, er trenden slik at vekkelsesarbeidet er i motvind. Det kristne arbeid konsentreres innad. Jeg har tro for den utviklingen, men vi må ikke glemme at vi «fyller bensin» på «bensinstasjonen», for å bruke et uttrykk fra hverdagen — vi må ikke stoppe der i møtene, vi må kjøre ut fra «stasjonen».

Jeg tror formen med vekkelseskampanjer vil bli mer og mer vanskelig. Jeg tilhører nok ikke den siste generasjon av kampanje-evangelister, men jeg tror at den unge generasjon av evangelister som nå finnes, blir den siste. Det blir ingen katastrofe om den personlige sjellevinnergjerningen kommer i stedet. Men så lenge kampanjen som arbeidsform kan bringe mennesker til Jesus, kan den fortsette.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

FAST FØLGE

Sist snakket vi om: Grunnlaget for et lykkelig familieliv. Vi vil fortsette med det. Ingen kan vel påstå å vite alt om et slikt emne, men vi vil dele noen tanker med hverandre, og tror det skal bli til veiledning og hjelp for noen.

I syke- og helsetjenesten er man opptatt av å helbrede og hjelpe mennesker. Det forebyggende helsearbeidet er meget viktig. Hvis det kunne satses mere på denne sektoren med opplysning og hjelp, ville mange sykdommer vært unngått. Slik er det også på denne fronten vi her beveger oss, — familiesektoren.

Hvem kan gi gode råd?

- 1) Gud vil gi råd. (Salme 32,8).
- 2) Den som selv har gjort erfaringer.
- 3) Den som har studert og lært av andres erfaringer.

Hvem tar imot råd?

- Den som er vis (Ordsp 12,15)
- Den som vil bli vis. (Ordsp 19,20)
Hør på råd, og ta imot formaning så blir du vis tilslutt.
- Den som vet at Guds råd er de beste i livet. (Esaias 28,29)
Gud er underfull i råd, og stor i visdom.
- Den som gir Gud rett. *Jesus roser dem i Luk 7,28. Det var noen som viste Guds råd (plan) fra seg, og det var de en minst skulle tro: de lovkyndige og fariseerne.*

Forelskelse

Forelskelse høres romantisk og spennende ut. Likedan denne nyheten: «Vet du hva? Nå har Liv og Per fast følge!» Om noen uker kan det høres en annen nyhet: «Vet du hva, nå har Per slått opp med Liv, for Per har tatt følge med Anne! Stakkars Liv, hun er så forvilet.»

Hva skal vi trøste Liv med? Vi kan si som så: Ja pytt, ikke bry deg, du finner nok en annen gutt som er bedre enn Per. Men for Liv er det ikke så enkelt. Det er den første gutt hun har vært begeistret for, og vist noe av sine følelser til. Hun var hel, ren og

ærlig. I lengre tid hadde hun vært betatt av Per, hun hadde bedt til Gud at hans vilje måtte skje, og så trodde hun så sikkert at dette var i Guds plan.

Med dette eksemplet vil jeg gjerne få fram at å ta fast følge, er ingen lek. Å se lett på dette, kan få alvorlige konsekvenser, som vil skade både en selv og andre. Det vil ikke si det samme som at det ikke går an å «slå opp», bli klar over at en allikevel ikke passer så godt sammen til å dele livet. Tiden med fast følge er jo akkurat en tid hvor en skal få lære hverandre å kjenne på en slik måte at når ekteskap blir bestemt, vet en hvor en har hverandre, stoler på hverandre, liker hverandres måte å være på, og kan både mene og si: Jeg er glad i deg akkurat slik som du er, og jeg ønsker å gjøre deg lykkelig.

Tilbake til Per. Etter en tid er det kanskje slutt med Anne også, og slik kan han holde det gående. Personlig har jeg sett mange slike Per-typer. Det har forundret meg mange ganger at det finnes slik letthet blant kristen ungdom, men farene lurer der også, og det kunne i mange tilfeller ha hjulpet godt med samtaler. Kjærlighet og forståelse trenges for å lede vår ungdom på de gode veier.

Kjærlighet er sannelig ikke til å spøke med, men stakkars Per også. Hans flirtete måte å være på, lett for å få kontakt med det annet kjønn, kan gjøre det vanskelig for han når ekteskapet er en realitet. Ingen blir en annen person etter å ha stått foran alteret og gitt løfter.

Respekt og alvor for begrepet «fast følge», er karakterdannende, og er med på å kvalifisere til en god ektefelle.

- Fast følge er ikke ment som:
- tidsfordriv
  - spenning
  - seksuelle erfaringer

Hva er «fast følge» ment å være?

At en gutt og pike liker hverandre svært godt, behøver ikke å bety at de blir glad i hverandre — kommer til å elske hverandre.

Hvem kan forklare kjærligheten mellom to?

Noen ganger kommer det som lyn fra klar himmel, andre ganger vokser den gradvis.

Den vise kong Salomo erkjente i Bibelens Ordspråk:

Det er fire ting jeg ikke skjønner, en av dem er: «Mannens vei til en ung kvinne.»

Fast følge-tiden er ment å bli klar over hverandres kjærlighet. Ekteskapet er ment å være tiden hvor denne kjærligheten får vokse og utfolde seg.

Hvor lenge bør en ha fast følge?

Inntil en lærer hverandre så godt å kjenne, merker kjærligheten så dyp og ren at det blir en glede å svare ja på de spørsmål som blir stilt foran alteret:

Vil du love for Guds åsyn og i disse vitners nærvær å

- elske
  - ære
  - trøste
  - beskytte
- i medgang og motgang,
i sykdom og sunnhet,
i alt som den allmechtige Gud måtte tilskikke, og være en kjærlig og trofast ektefelle inntil døden skiller.

Kjærligheten er som et frø. Skal frøet feste seg, vokse og bli til en plante, må det vernes.

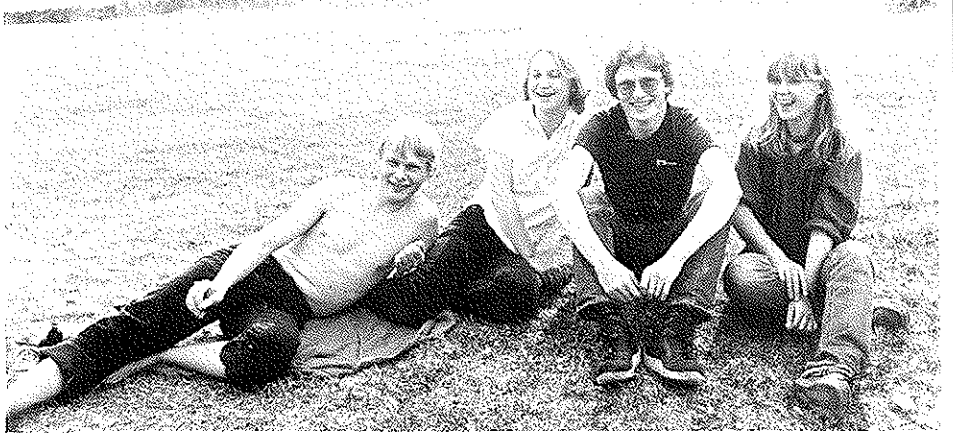
Det nå nok varme til.

Det må nok lys til.

Å bevare kjærligheten mellom to er ingen flyktig følelses-sak, det er en viljessak. Det er et påbud — en befaling. Slik som jeg varmer og før kroppen min, slik skal jeg varme og fø min hjertens kjære. Ef 5,29.

Underernært kjærlighet er i dødsfare. Kanskje det er små næringsdoser en er i stand til å gi, men gi det, for all del! Det er snakk om øyeblikkelig hjelp til det mest fundamentale i livet: **KJÆRLIGHETEN.**

Neste gang vil jeg ta opp spørsmål jeg har fått tilsendt, og vi vil se på hvordan vi kan nære og pleie kjærligheten.

For en tid siden besøkte det amerikanske ekteparet Rita og Michael McCann Ungdom i Oppdrags senter på Grimerud ved Hamar. Under dette besøket fikk journalist Sverre Dalland kontakt med dem og så eksempler på hvordan de praktiserte den åndelige nådegave; «kunnskapsord». Han dro over til England for å se nærmere på deres virksomhet. Ekteparet har nemlig følt seg ledet til å opprette en bibelskole der. Michael McCann er anglikaner, og har praktisert som anglikansk prest i USA.

Reportasje: Sverre Dalland

Rita og Michael McCann:

STARTET BIBELSKOLE I STALLEN

Michael og Rita utenfor bibelskolen de nå driver i England.

Gud avslører og helbreder gjennom nådegaver!

Michael McCann betrakter den unge mannen inngående. De to sitter i McCanns kontor i Harvest Bible College, Cornwall, England. Den unge mannen har kommet fra et annet land for å få forbønn. Nå forklarer han hva som er problemet.

Efter å ha lyttet lenge, bryter McCann inn: — Vent litt. Den Hellige Ånd har vist meg noe. Det problemet du strir med, kom inn i ditt liv da du var tre år gammel. Vet du om det skjedde deg noe spesielt da?

Den unge mannen ser forbauset på McCann. — Ja, det gjorde det. Jeg fikk tak i en eske med sovetabeletter og spiste åtte og en halv. Det var bare ved en tilsynelatende tilfeldighet det ble oppdaget. Etter å ha blitt pumpet, var jeg bevisstløs i tre døgn før jeg var utenfor fare.

Dette er et eksempel på hvordan pastor McCann praktiserer «kunnskapsord», hvor Gud gir innsikt i problemer mennesker lider under. Etterpå kan han så be konkrete bønner.

Harvest Bible College er like spesielt som ekteparet som har startet den, Rita og Michael McCann. På en usedvanlig måte har de to sammen fått tjene med flere av de nådegaver som står omtalt i Bibelen. Det gjelder i første rekke kunnskapstale, profeti, gaven til å prøve ånder og gaven til å formidle helbredelse.

Denne lille, karismatiske bibelskolen har bare eksistert i et par år, men er i vekst. For tiden er det noe under 20 studenter ved skolen.

Måten skolen kom i stand på, kan stå som et eksempel på hvordan de opplever Guds ledelse.

Guds kall

Rita og Michael McCann sitter i sin bil på vei fra et møte i Miami, Florida, USA, til et nytt møte i St. Petersburg. Plutselig opplever de begge to at Gud taler til dem. De er ikke i tvil. Gud ber dem reise til Cornwall i England og opprette en karismatisk bibelskole. Skolen skal bli et senter for evangelisering av Europa og videre ut i verden.

— Vi reiste flere turer til England for å se på forholdene, forteller Michael McCann. — For oss virket det som Gud ikke kunne ha valgt et verre sted. Arbeidsløsheten er på 17 %. Folks innstilling til amerikanere er svært negativ etter at store amerikanske styrker var stasjonert i Cornwall under siste krig. Men Gud bekreftet oppdraget, og vi gikk i gang. En stor pengegave gjorde oss i stand til å begynne prosjektet. I ett år bodde vi svært kummerlig, etter å ha bedt over saken viste Gud oss hvilket hus han ville vi skulle kjøpe. Han sa til og med — både til Rita og meg uavhengig av hverandre — nøyaktig hvilken sum vi skulle gi for det. Da en annen bød det dobbelte av oss, ble troen prøvet, men vedkommende kunne ikke skaffe pengene, og vi fikk tilslaget.

Selvgjort

Eiendommen bestod av et nedslitt bolighus og en stall med tykke murvegger. Nå er bolighuset, ved egen arbeidsinnsats og hjelp fra studentene, gjort om til bolig for Rita og Michael, hybler for flere av de ansatte, gjesterom og kontorer. Stallen er blitt til tre klasserom, et seminarrom og et lite tekjøkken — noe ingen engelsk skole kan klare seg uten.

Det store målet er en ny bygning på tomten. Denne skal inneholde trykkeri i underetasjen, klasserom og kontorer i første, og 32 hybler i 2. etasje. Prosjektet er klart, og planene utarbeidet, men enda finnes det bare tro i bygge-

Bibelen studeres ivrig på Harvest Bible College. Kristne fra ulike kirker og i forskjellige alderstrinn er studenter ved skolen.

fondet — ikke så mye som et pund er foreløbig kommet inn til nybygget.

Ved skolen legges det stor vekt på utvikling av den enkeltes personlige kristenliv. To ganger om dagen er det kapell-tid. Da samles både lærere og studenter til lovprisning og bønn.

Vanskelig bakgrunn

Michael McCann forteller lite om seg selv. Han er mer opptatt av forkynnelse og hva han

føler Gud legger på ham. Men vi ber han fortelle litt om sin bakgrunn.

— Jeg vokste opp i et splittet hjem. Far var katolikk, mens mor hørte til en protestantisk menighet. Jeg fikk en hard oppdragelse hvor til dels meget tøffe straffemetoder ble tatt i bruk. Da jeg var fem år, opplevde jeg en tragisk hendelse. Dette skapte sykelige problemer og mye frykt. Før jeg var 22 år, drakk jeg en flaske whisky om dagen.

En dag jeg sov rusen ut, våknet jeg ved at noen talte til meg. Jeg forstod at det var Gud. Jeg ble manet til å stå opp

«Her skal vi bygge nytt klasserom», sier Michael til studentene som ble med ut for å markere hvor bygget skal reises.

og gå i et møte i en kirke hvor jeg aldri hadde vært. Der møtte jeg for første gang kallet til omvendelse.

Etter å ha vært en kristen en stund, begynte jeg å lengte etter større kraft i mitt kristenliv. Jeg fikk kjennskap til dåpen i Den Hellige Ånd, men ville ikke ha noe med tungetale å gjøre. Men jeg begynte å be om bli ikledd kraft fra det høye, slik som Bibelen forteller om. Så dro jeg til en pinsekirke, reiste meg opp i møtet og ba pastoren be for meg. Han ville at jeg skulle vente til etter møtet, men nå kunne jeg ikke vente lenger. Jeg gikk frem, og da han la hendene på meg og ba for meg, begynte jeg å prise Gud i et språk jeg ikke kjente. Jeg fortsatte med det i flere timer etter at møtet var over. Det var i 1967 dette skjedde. Siden da har det ikke gått en eneste dag uten at Gud på en eller annen måte ved Den Hellige Ånd har talt til meg. Flere ganger med en hørbar røst, andre ganger som en stille hvisken i mitt indre og andre ganger igjen ved spesielle åpenbaringer.

Gud talte f.eks. klart til meg om hvem som skulle bli min hustru. I 13 år ventet jeg på Rita før profetien gikk i oppfyllelse. Nå får vi lov til å tjene Herren sammen som en enhet.

Nådegaver i funksjon

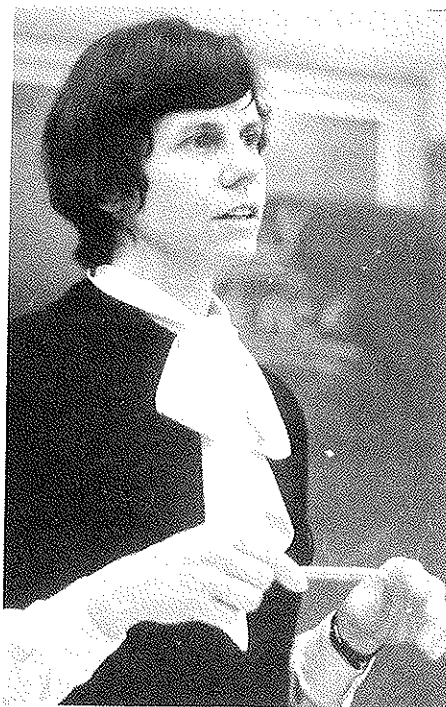
Den nådegave som er mest åpenbar i Rita og Michael McCanns tjeneste er «kunnskapsord». Ved Den Hellige Ånd får de kjennskap til forhold de ikke på annen måte kunne kjenne til. Dette gjelder særlig vanskeligheter hos dem de ber for.

Når Rita ber for syke, kjenner hun ofte en kort, intens smerte der sykdommen sitter hos den hun ber for. Andre ganger kan hun se i sitt indre — som et røntgenbilde — hvor plagen sitter. Som utdannet sykepleier kjenner hun kroppen og kan de medisinske betegnelsene. Dette er til hjelp ved senere legeundersøkelse.

I sin tjeneste for syke har hun opplevd mirakler som enten må avvises som løgn, eller man må bare innrømme at her står man overfor noe som på menneskelig vis ikke kan forklare. Ved en anledning brukte Gud henne til det hun selv kaller et nyskapsels-under.

Det var i Indson, baptist church, Burton, Mich. i USA.

— Michael og jeg holdt møte i en fullsatt kirke. Da vi innbød de som trengte forbønn, til å komme frem, dannet det seg kø på begge sider av plattformen. Frem til meg kom en gutt på 4 år. I stedet for den venstre armen hadde han bare en liten klump hvor det stakk ut antydninger til fingre. Han kom ikke for å få spesiell forbønn, men vi ba for han. Dette opplevde han så sterkt at han i en halv time var helt

Rita McCann deltar også som foreleser.

tappt for omverdenen. Vi lot ham bare ligge i ro på gulvet, og køen av søkende fortsatte. Men så talte Gud til meg: — Rita, knel ned ved den gutten, legg hånden din på armstumpen hans og be.

Jeg gjorde som Gud sa, uten at noen andre var oppmerksomme på hva som skjedde. Mens jeg ba, kunne jeg se armen vokse ut. Den ble 18 sentimeter lengre, og det dannet seg en naturlig hånd.

Først da det hele var over, oppdaget menighetens prest det og skrek høyt. Så så guttens mor hva som hadde skjedd og besvimte.

Samarbeid med lege

Selv om ekteparet McCann tror sterkt på gudommelig helbredelse, så anbefaler de alle å bruke den

hjelp medisinen gir. Jeg fikk være med da ekteparet tidligere i år besøkte Grimmerud og Ungdom i Oppdrag. Et ungt ektepar kom for å få forbønn for sin tre og et halvt år gamle sønn som hadde sterke epilepsianfall. Michael hadde aldri truffet dem før, men det første han sa, var: — Den Hellige Ånd sier meg at du hadde en svært vanskelig fødsel.

— Ja, svarte hun. — Gutten ble tatt med sugekopp.

— Gutten har ingen hjerneskade, fortsatte han. — Epilepsien kommer av det trauma gutten opplevde under fødselen

Moren kunne bare bekrefte dette. Barnet hadde vært gjennom scannerundersøkelse av hjernen ved Ullevål sykehus uten at det ble funnet noe galt.

Da Rita og Michael hadde bedt for barnet, sa han: — Dere må ikke slutte å gi barnet medisin før legen har sagt at han er frisk. Etterpå forklarte han sin holdning slik: — Å be om helbredelse for hodepine, og så kaste hodepinetabelettene som om hodet verker så en nesten ikke holder det ut, er mer stahet enn tro.

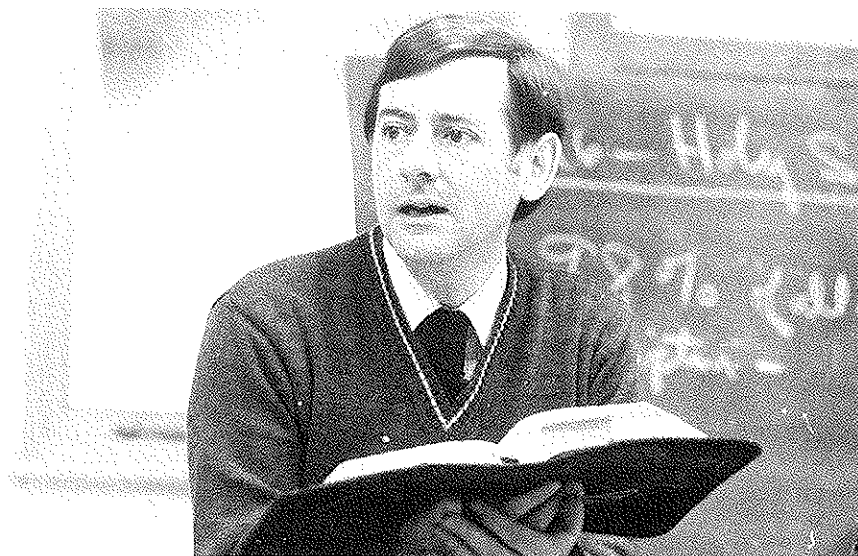
Til Norge igjen

Ikallet til å virke i Europa var det særlig ett land som pekte seg ut: Norge. Som nevnt har ekteparet McCann vært i Norge en kort tur allerede, men nå arbeides det med å forberede et lengre opphold tidlig på høsten.

Foruten sitt daglige arbeid ved skolen, reiser de to meget for å skaffe penger til driften av den. De har ingen offentlig støtte, selv om de er offisielt godkjent både i England og USA.

Michael McCann underviser.

Pastor Sven Nilsson ledet den store bønnesamlingen på Sergels torg fremfor riksdagshuset i Stockholm den 1. mai.

Omkring 4000 kristne fra forskjellige kirker og samfunn var på Sergels torg i Stockholm 1. mai, til tross for det kalde været. De hadde kommet til hovedstaden for å be for Sverige utenfor riksdagshuset.

«Vi vender oss ikke til mennesker med denne samlingen», sa Sven Nilsson som ledet møtet. «Vi har kommet sammen for å be. Hensikten er at vi retter vår oppmerksomhet mot Herren helt fra begynnelsen. Vi må ikke være opptatt av mennesker eller ytre omstendigheter.»

Under det blå og gule banner «Guds folk tar ansvar! Bot og bønnedager», ble forbønnsamlingen åpnet ved at man sang koret «Villig kommer ditt folk når du samler din hær»

En flokk ungdommer ledet forsamlingen i lovsang og tilbedelse.

Bots og bønnedager ble en rensende flod

Tekst og foto: Ingemar Myrin

Kristenfolket har ansvar for nasjonens stilling

Kristen framtid

Den bønnemanifestasjon som fant sted på Sergels torg i Stockholm, viste seg å ha en virkningsfull oppgave midt under regjeringskrisen. Hvem kunne, et halvt år tidligere, ha forutsagt denne krisesituasjon under første mai helgen?

En innledende hilsep til det svenske folket ble fremført av biskop Helge Fosseus som betonte den oppgave som

Sverige kommer til å ha som et land med kristen grunnlov.

«Det lønner seg å be», sa biskop Fosseus. «Bønn er ikke å kaste ord ut i lufta, men det er et initiativ og tale til Ham som er oss nær. Bønn har en veldig makt.»

Nøkkelsituasjon

Kjell Sjøberg minnet om bibelversene i 2. Krøn. 7,14: «Hvis da dette folket som mitt navn er nevnt over, ydmyker seg og ber, søker meg og vender om fra sin onde ferd, så vil jeg høre i himmelen, tilgi folkets synder og lege deres land».

Guds folk er i en nøkkelsituasjon. Problemer som ikke kan løses på annen måte, kan løses gjennom forbønn. Hvorfor har ikke vi kristne anvendt bønnevåpnet enda mere?

Den samdrektige bønne blant kristne som kommer sammen fra forskjellige kirkesamfunn og bønnegrupper,

skulle ha skjedd for lenge siden, mente Sjøberg. I dag er det svenske folket mere avhengig av Gud en noen gang før.

Herren skal utgyde en nådens og bønnens ånd over sitt folk. (Sak 12,10)

Bønn er en renselsesprosess. Gud skal også få bort urenhetsens ånd fra landet (Sak 13,2). Herren vil åpne en renselseskilde og rense Stockholm, vårt land og det som ligger i vår fortid.

Seksualitet

Claes-Gøran Bergstrand redegjorde for de kristnes innstilling til seksualiteten. Mennesket er skapt i Guds bilde med forskjellige behov. Det seksuelle behovet er også noe Gud har skapt.

«Vi kristne har vært redde for å erkjenne menneskets seksualitet og dets seksuelle relasjoner», sa Bergstrand. «Det har ofte fått den følgen at vi har vært fordømmende mot mennesker som har syndet og har mislykkes på dette området.

Dette gjelder ikke minst de homoseksuelle menneskene og deres situasjon. Gjennom vår redsel og dømmende holdning har vi medvirket til at disse menneskene ofte har kjent seg mindreverdige og fordømte både av mennesker og av Gud.

Samtidig har vi ikke kunnet tilby et helbredende miljø og en kjærlighetsfull sjelesorg for å kunne hjelpe dem. Jesus døde til forsoning og tilgivelse for alle synder. I hans oppstandelse finnes kraft til befrielse fra alle de makter som vil hindre menneskene å være slik som Gud har skapt dem til å være».

Bergstrand oppfordret alle i fellesskap å bekjenne sin frykt for de seksuelt avvikende som synd, og be Gud om tilgivelse for en fordømmende holdning mot de homoseksuelle.

Gud vil ikke at vi i vårt land offisielt skal erkjenne og legalisere det homoseksuelle samliv og gi det samme lovlig status som det heteroseksuelle samliv i ekteskapet. Hvor går grensen for det hedenske samfunn? undret Bergstrand.

La oss i kraft av Jesu seier gå i mot ondskapens åndehær som er virksom på dette område, og bryte dets makt og innflytelse i vårt land, fremholdt Bergstrand, som også ba for riksdagens menn og kvinner, at Gud skulle lede dem i lovgivningen.

Familien

Bror Spetz, pastor i Søderhalmskirken i Stockholm, talte om familien og ekteskapet som en hellig institusjon, forordet av Gud med hans velsignelse.

Vi vet hvilke uhørte fristelser, van-

Omkring 4000 personer hadde møtt fram til forbønn for den svenske nasjon, i bakgrunnen ser vi riksdagshuset.

skeligheter og problemer som vi i dag møter i familiesituasjonen, i hjemmet og i ekteskapet. Vi vet også hvordan det går utover barna og hele familien. Han ba om at det skal komme en ånd av kjærlighet, trohet, ømhet og omtanke inn i familiene, men også en åndens veiledning, for den lovgivende forsamlingen, når den utformer lover som har med det lille samfunnet, hjemmet og ekteskapet å gjøre. Vi behøver en renselse, helliggjørelse og opprettelse av familielivet i vårt land, understreket bror Spetz.

På alvor

Lørdags formiddag fortsatte bot og bønnedagene med en samling i Katarinakyrkan. Kyrkoherde

Uno Friedner hilste alle deltagerne i den fullsatte kirken varmt velkommen. Sven Nilsson fortalte at bønnedagene i Stockholm var en direkte fortsettelse av Katarinakonferansen som var i januar. Vi er ikke her for å motta ny undervisning, sa Sven Nilsson. Vi er her for å ta Gud alvorlig i det som han allerede har talt til oss om. Erkjenne det, ydmyke oss innfor det og gjøre oss til ett med det i vår bønn. Da vi var samlet i Katarina forrige gang, opplevde jeg i avslutningsmøtet at Herren ville si og gjøre noe som ikke kom fram. Under dyp sorg og alvor gikk Sven Nilsson inn i sakrestiet i Katarinakyrkan. Han hadde bare et spørsmål til Herren: «Hva er det du egentlig vil?» En stund senere kom også Johannes Facius og Rune Brännström inn og stilte samme spørsmål.

Bønnedagen ble avsluttet på kvelden med en stor lovsangs og takksigelses Gudstjeneste i Katarina-kyrkan. En lovprisende og dansende rad tok form gjennom kirkens forskjellige korsarmer.

Møtet fortsatte og Herren talte til Sven Nilsson: «Hvorfor tar dere ikke mitt ord alvorlig? Jeg hadde ventet at denne gudstjenesten skulle være en bønnegudstjeneste, der dere hadde ydmyket dere innfor mitt ord som jeg har talt. Og at dere hadde gått i bønn for deres folk og for mitt folk». Det hele endte med at man besluttet å sammenkalle til bot og bønnedager 1.-2. mai Stockholm.

Fødsel

Sven Nilsson ble minnet om å lese opp et profetisk budskap som Ylva Eggehorn fikk bære fram under Katarinakonferansen som ble holdt i 1977: «Mitt folk, sier Herren, jeg kaller dere ut i kveld. Jeg sier til dere som jeg sa til Abraham. Gå ut fra ditt land og ditt folk til det land og det folk som jeg vil gi dere! Jeg kaller dere ikke ut fra deres svakhet, deres feil og ufullkommenhet, fordi jeg er deres styrke og rettferdighet, og dere behøver ikke noe annet. Men jeg kaller dere ut fra deres egen tillit, til den tro som bygger på klippen. Jeg kaller dere ut av deres egen frihet, til den frihet som kommer fra korset. Jeg kaller dere ut fra deres egen glede, til den glede som ligger framfor dere, når dere har passert dødsskyggens dal. Og jeg gjør det for å føre der sammen med dem som nå passerer denne store bedrøvelsen, frem mot min trone.

Dere har enda ikke sett hele mitt legeme, og derfor kjenner dere ikke hele min fylde. Jeg holder dere ikke tilbake, ingen har sperret veien for dere. Men det som forsinker dere er mangel på fellesskap med hele mitt legeme som i dag tar skikkelse der dere minst venter det.

Nå vil jeg føde, og det jeg føder er ikke et ufullkomment foster, jeg har kraft å føre frem min kropp i verden. Jeg skal ta deres ensomhet, deres nedergang, deres frykt og brutte forhåpninger, og jeg skal utgyde min Ånd over alt dette kjødet. Min herlighet går opp over de steder hvor dere forsøker å fly i fra. Noen av dere skal forstå dette, og skal gå inn for å føde sammen med meg denne kvelden. Amen».

Enhet

Lillemor Hallin tok opp bønneemnet om de kristnes enhet, og leste i fra Joh 17: «Jeg ber at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik du har elsket meg.»

Deretter leste hun opp et profetisk budskap som ble bært fram ved Kansas City-konferansen i USA 1977:

«Sørg og gråt for min Sønnns kropp er sønderbrutt. Kom innfor meg med

sorgfulle hjerter for min Sønnns legeme er splittet. Kom inn for mitt åsyn i sekk og aske. Kom inn for meg med tårer og sørgesang, for min Sønnns legeme er sønderbrutt. Jeg ville ha gjort dere til et lys oppe på fjellet, en by som lyser og skinner, slik at hele verden skulle ha sett det, men min Sønnns legeme er sønderbrutt. Lyset er skjult. Mitt folk er splittet, min Sønnns legeme er sønderbrutt. Vend om fra deres fedres synder, gå på min Sønnns veier. Vend om til deres fars plan. Vend om til deres Guds hensikt, min Sønnns legeme er sønderbrutt. Tilstanden i min menighet og blant mitt folk behager meg ikke. Det råder fiendskap og mistenksomhet blant dere. Det råder trette blant dere. En del av dere kjenner fortsatt mere samhørighet med deres venner og naboer og deres bekjente, enn dere gjør med mitt folk, med det folk som bærer mitt navn. Det er nødvendig at det blir en bedring. Det er nødvendig at dere vender om fra disse synder som skiller dere fra deres brødre og søstre. Nå er den beleilige tid til å vende om fra alt dette. Jeg vil gi dere den innsikt og den styrke som dere behøver for å bli ett folk».

Splittelse

Deretter redegjorde Lillemor Hallin for den splittelse som finnes innen kristenheten og sa: Vi har forskjellige splittelser innen vår kristenhet. Vi har splittelsen innen våre egne samfunn også, for eller imot kvinnelige prester, tradisjonister som er imot fornyede kristne, to menigheter av samme samfunn i samme by kan ikke samarbeide. Og til slutt har vi splittelsene innen vår egen menighet: Gruppen som er «in», og de som systematisk blir holdt utenfor, eller menighetene der man ikke har den minste sjans til å oppnå enhet fordi alle stort sett er likegyldige for hverandre, eller kritiske mot alt og alle.

Hun hentet derimot et oppmuntrende eksempel fra Polen, der det i sannhet finnes mange store skavanker, men det er enhet blant lederene og de er solidariske mot hverandre.

Kristenheten i Polen kan være et lysende eksempel for hele verden. Det pågår en åndelig fornyelse der som vedrører hele folket. Forrige år samlet 40.000 ungdommer seg oppe i fjellene og de ble alle sammen døpt på en gang i den Hellige Ånd. Året før var det 30.000 på samme sted! Myndighetene står helt maktesløse.

Man regner med at ca. 10 millioner arbeidere er med i den åndelige fornyelsen. De nedbrytende kreftene kommer ingen vei med en kristenhet som er ett.

Å bekjenne sin synd er det samme som å nevne den ved navn uten omsvøp, og så be om tilgivelse for den.

Vår splittelse og uengighet i dag er en typisk arvesynd. Vi har arvet den fra våre forfedre og selv bidratt til å bygge den opp.

Lillemor Hallin gikk siden over i å lede forsamlingen i bønn og tilgivelse for all urettferdighet i ord, tanker og gjerninger.

Gjennomblåses

Biskop Helge Fosseus var synlig grepet da han sa at vi som Guds folk nå står innfor en anledning der Gud griper inn i våre liv, så mektig og stort at vi ikke engang kan ane brøkdelen av det.

I bønnestunden etterpå bar pastor Bo Wettéus fra et profetisk budskap: «Så sier Herren. Jeg har hørt deres bønn mitt folk. Dere har vendt dere til meg og jeg har vendt mitt ansikt til dere. Jeg har hørt deres bønn om tilgivelse og jeg er Herren. Det som ligger bak er under mitt blod. Dere skal aldri mere vende tilbake til dette. Det som er nå er under mitt blod, og det som kommer er under mitt blod, sier Herren. Lev i dette og jeg skal vise for dere hva jeg kan gjøre gjennom et helt legeme. Over dette land lar jeg forsoningens og helhetens og legedommens vinder blåse, sier Herren.

Og jeg skal la hver menighet, hva den så enn kaller seg, bli gjennomblåst av denne vind. Og ingen murer, hvor høye de enn er, skal kunne hindre denne vind og blåse. Jeg skal gjøre det for mitt folks skyld og for mitt navns skyld, og jeg gir ikke min ære til noen annen, sier Herren.

Nattverdsmåltid

Bønnedagen ble avsluttet på lørdag kveld med en stor lovsang og takksigelsesgudstjeneste der pastor Johannes Facius, København, talte om hvilke usigelig glede han kjente over å kunne delta i en bønnetjeneste i Katarinakyrkan bare noen måneder etter forrige Katarinakonferanse. Facius talte om lovsangen som et mektig våpen og om hvor viktig det var med forbønn for nasjonen.

Etterpå ble det feiret et mektig nattverdsmåltid, der brødre fra forskjellige samfunn gjorde tjeneste ved å dele ut nattverdsmåltidet. Gleden kjente ingen grenser. Takksigelsen fløt under de høye velvene i kirken. Som en spontan gledemanifestasjon tok noen hverandre i hendene, og en lovprisende og dansende rad tok form gjennom kirkens forskjellige korsarmer.

Disse bots og bønnedagene ble en nødvendig rensende flod for Guds folk. Nå venter en viktig fortsettelse i lydighet og bønn hos vår kristenhet for at vårt land skal bli reddet.

Fra «Hemmets Vänn»

Frelse er jo egentlig et spørsmål om fellesskap. Johannes sier i sitt første brev: «Det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at dere skal ha samfunn med oss, vi som har samfunn med Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.» Livsfellesskapet med Gud gjennom Jesus Kristus og fellesskapet med alle de hellige som eier samme liv. Dette er noe av frelsens innerste vesen og velsignelse.

Gud vil ha dette fellesskapet. Jesus ba i sin forbønn i Joh. 17 at hans disipler skulle være ett, likesom han selv og Faderen var ett. Hvis det bare hadde berodd på Gud, ville fellesskapet alltid blomstre. At det ikke alltid gjør det, og at vi av og til ser skremmende eksempler på det motsatte, kommer av at sjelefienden gjør hva han kan for å slå i stykker det kristne fellesskapet og at han alt for ofte lykkes. Men det kommer også av at vi kristne ikke mer medvirker til at det skal blomstre. Gud har talt til meg om dette, og jeg vil minne dere om noen hemmeligheter når det gjelder det blomstrende fellesskapet.

La oss takke Gud for hverandre og tale vel om hverandre

I 1. Tim 2 blir vi oppfordret til «Å bære fram bønner og påkallelser, forbønner og takk for alle mennesker». Det må vel i høy grad gjelde disse som vi er forenet med i samme tro, våre åndelige søsken. Jeg tror at mange av oss har en alt for liten sirkel her. Vi ber og takker Gud for våre nærmeste og for våre gode venner, en del spesielle venner i vår menighet o.s.v. Men Gud vil hjelpe oss å oppdage våre brødre og søstre på tvers av våre menneskelige grenser. Han vil at vi skal se at de er lemmer på samme legame og at de er uendelig verdifulle i Guds øyne. Vi behøver hverandre alle sammen og vi har noe å lære av hverandre. Det burde gi grunn til mer takksigelse.

La oss respektere hverandre med de ulikheter vi har

Det er jo dette Paulus taler om i 1. Kor 12, der han sier at et lem på kroppen kan ikke si til et annet: «Jeg behøver ikke deg». Det ene lemmet kan ikke erstatte det andre. Men sammen utgjør de en vidunderlig enhet. Har du tenkt på hvordan det ville ha vært hvis alle kristne var som deg? Eller som meg? Nå har vi hele denne rike variasjonen som gir en slik skjønnhet til fellesskapet. La oss respektere dette. Oppdag hverandre! Hjelp hverandre å blomstre, og fungere bedre! Her har vi alle en mulighet.

La oss bære hverandres byrder

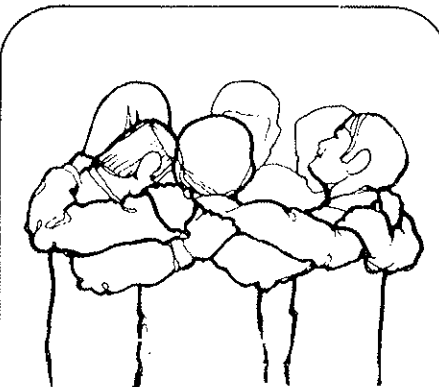
Dette er jo en apostolisk oppfordring i Gal 6,2. Mange av oss kunne fortelle om hvordan dette

Tekst: Stig Abrahamsson

Blomstrende fellesskap

Visst kan fellesskapet blomstre! Det gjelder alt fellesskap, men spesielt det kristne fellesskapet. Å oppleve det er som å komme inn i en hage en vårdag og få se blomster og trær som sprirer og vokser og blomstrer. Man får oppleve en rikdom av duft og skjønnhet. Har du kjent det? Nå taler jeg selvfølgelig om hvordan det er når fellesskapet virkelig fungerer rikt og levende. Der finnes det herlige variasjoner i uttrykksformer og modenhet, men Livet og Ånden forener. Jeg kan utifra min egen erfaring fortelle om mange strålende eksempler på dette fellesskapet.

fungerer. Det er forunderlig å oppleve, når vi møter sykdom og prøvelser, hva fellesskapet betyr. Da merker man hvor de virkelige vennene finnes, de som kan bære byrdene. Jeg tror at vi skulle tenke oftere på dette. Det kan bety så mye, en hilsen på et kort, en telefonoppringing, en hjelpende hånd og noen hyggelige ord. Ingen skulle egentlig føle seg ensom i et kristent fellesskap.

Til deg, som kanskje akkurat nå opplever denne ensomheten, vil jeg gjerne gi et råd: Vent ikke bare på at andre skal ta initiativ til kontakt og fellesskap. Det finnes kanskje et annet medmenneske, hvis byrde du kan være med å lette. Selv du betyr noe i det kristne fellesskapet.

La oss oppløse hverandre til kjærlighet og gode gjerninger

Slik står det i Hebr 10,24. Et herlig ord med en positiv oppfordring som gjelder oss alle. Vi behøver alle en oppmuntring, vennlighet og tillit. Vi behøver å kjenne at vi betyr noe for noen. Et oppmuntrende ord er som olje i et maskineri som ellers lett gnisser.

La oss være generøse med oppmuntring! Når gav du din kone blomster sist? Når sa du noen vennlige ord til din pastor eller hans frue, som kanskje opplever arbeidsbyrden og alle krav sterkere enn sin mann. Når gav du noen vennlige ord til en trofast søndagsskolelærer eller til den vennlige vaktmesteren i menigheten? Selv velsigner jeg disse herlige mennesker og trossøsken som har betydning så mye for meg gjennom sin oppmuntring og støtte. Det er fellesskap i funksjon!

La oss vise hverandre tillit

Jeg tror dette er veldig viktig. For noen kan det kanskje være veldig vanskelig, for andre kan det være naturlig. Men fellesskap forutsetter alltid at man gir noe av seg selv.

Jeg har vært sammen med venner som alltid har søkt å få vite mest mulig om andre, men som ikke har fortalt noe om seg selv. Dette fører ofte til at den mest åpne parten også velger å holde tingene for seg selv. Og så visner fellesskapet. Fellesskap krever alltid en viss åpenhet fra begge parter. Man må gi og motta tillit. Her har de små bønnegruppene en oppgave ved å være med å åpne hjertene og skape et dypere fellesskap.

La oss enda mere åpne vårt innerste for Kristi kjærlighet gjennom Den hellige Ånd

Her har vi sikkert selve nøkkelen. For et menneske som elsker blir det naturlig å bære andres byrder, å oppmuntre, å gi noe av seg selv o.s.v. Et menneske som er fylt av Kristi kjærlighet har ikke behov for å gå omkring og stille krav til andre. Da

ÅNDELIG LEDERSKAP I HISTORISK PERSPEKTIV

Bertil Carlsson er kjent pastor i den svenske pinsevekkelsen. Han har studert teologi og særlig interessert seg for forskning omkring pinsevekkelsen. Han har utgitt analyser av den svenske pinsevekkelsens utvikling. Hans innsikt i vekkeshistorie, Guds ord kombinert med åpenhet for åndelig fornyelse, har gjort Bertil Carlsson til en aktuell skribent og taler. Denner artikkelen har han skrevet spesielt for Pioneren. Vi håper å publisere flere artikler av Carlsson.

Verden befinner seg i en krise. Det er en politisk, sosial, moralsk og åndelig krise. Samtidig kan man legge merke til at politikerne rundt omkring i verden mister mer og mer tillit.

Blomstrende fellesskap

har man bare behov for å gi mere av seg selv. Paulus uttrykker det slik: «Kristi kjærlighet tvinger oss etter som vi vet, at en har dødd for alle, altså har vi alle dødd, og han har dødd for alle forat de som lever ikke lenger skal leve for seg selv, men for Ham, som har dødd og oppstått for dem.»

Det er en velsignelse å møte slike mennesker. De medvirker til å skape en kjærlighetens atmosfære i menigheten. De sprer Kristi velduft i fellesskapets hage. De er generøse og har lett for å tilgi. De medvirker til å «bevare Åndens enhet gjennom fredens sambånd». De har en hellig attraksjonskraft som lokker andre inn i det kristne fellesskapet. Det var Guds vilje å gjøre oss alle til slike mennesker og kristne. Jo flere slike mennesker vi har blant oss, desto mere kommer det kristne fellesskapet til å blomstre. Og det er jo dette vi alle innerst inne ønsker. Hvis dette skal skje, kommer det først og fremst an på oss selv.

Fra «Hemmets Vän»

Oversatt av Solveig Håvåg

Hvordan er det da med de åndelige lederne? Betyr ny-hedenskapet at store grupper av mennesker i verden har mistet tilliten til sine kirker og deres ledere?

I både Det Nye og Det Gamle Testamentet blir det lagt stor vekt på hvordan det åndelige lederskapet fungerer, både i den kristne menigheten og i folket som helhet.

Øyeblikkets eller historiens perspektiv?

Vil man analysere et åndelig lederskap, er det ikke nok å se dette i øyeblikkets eller de enkelte situasjoners perspektiv. Situasjonsbetingende perspektiver er for korte og utelukker en objektiv analyse. Følelsesmessige og personlige hensyn gjør det vanskelig, ja, kan umuliggjøre en objektiv vurdering. Her, som i andre sammenhenger, er det nødvendig å bruke et historisk perspektiv. Gud er historiens Gud. Bibelen tilbyr ut ifra et historisk utgangspunkt en tidløs og viktig undervisning, og åndelig lederskap står sentralt i denne undervisning.

I Israel var politisk og åndelig lederskap intimt forbundet med kongen. På kort sikt kunne han svikte sitt åndelige lederskap, uten at dette syntes å få noen videre konsekvenser på andre områder, men aldri på lang sikt. Med øyeblikkets og de enkelte situasjoners perspektiv kunne man altså komme til den konklusjon at «det har aldri vært

så bra som nå», mens virkeligheten var en annen.

Forbrukere eller fornyere av den åndelige arven?

Kongene Saul, David, Salomo og Rehabeam gir oss mange gode eksempler på dette.

Saul overtok etter Samuel som Israels leder. Han begynte bra. Han var gudhengitt. Da han mottok Guds kall ble han også fylt med Guds Ånd. Hans hjerte ble forvandlet. Men han forble ikke tro mot Gud. Han lot seg ikke lede og fornyes av Guds Ånd.

I stedet begynte han å ta vare på sin egen ære, tok seg friheter som ikke var hans. Han mente at han viste mot ved å handle når han egentlig skulle være tålmodig ved å vente. Da tok Gud sin hånd i fra ham. Saul ble en tragisk parentes i Israels historie. I stedet fikk David ta over lederskapet. Han overtok den åndelige arven fra Samuel. Han forvaltet denne arven og fornyet den i både sitt eget og folkets liv. I Bibelen står det at han var en mann etter Guds hjerte og Israels lifflige sanger. Han fremstår i historien som en nasjonsbygger.

Stole på seg selv eller avhengig av Gud?

Av det som fortelles i Bibelen, kan vi se at David ikke var et fullkomment

menneske, eller noe åndelig overmenneske. Nei, Bibelens bilde av David viser at han i høy grad var et menneske av samme natur som andre mennesker. Som sitt folks leder var han mye opp tatt med krig og blodsutgydelse. Han begikk ekteskapsbrudd og arrangerte justismord. Det fremgår også at «fremgangen» ledet ham til hovmot. Hvordan så Gud på alt dette? Fikk hans moralske tilkortkommenhet ingen konsekvenser? Jo, naturligvis. Det fikk alvorlige følger. Bibelen sier klart og tydelig at Gud ikke kunne bruke David til å bygge Herrens tempel, det som David var så ivrig etter å bygge. Hans synd var med til å innskrenke hans tjeneste for Herren. Men det som tross dette gjorde at Bibelen kan tale om David som en mann etter Guds hjerte, er at David innså sin svakhet, sin synd, og igjen og igjen søkte Guds ansikt. Det er karakteristisk for hans liv. Salmene 32, 51 og 103 er eksempler på det. Å falle er en ting, å bli en frafallen er noe annet. I ny overgivelse til Gud opplevde David åndelig fornyelse gjennom Guds Ånd. Igjen, som det, til tross for sine store feilsteg, fikk han utøve et åndelig lederskap. Det åndelige livet i nasjonen vokste seg sterkere. Parallelt med dette ble landet styrket både politisk og økonomisk. Bl.a. ble det gjort en omfattende materialinsamling til det kommende tempelbygget.

Fortrengte materialismen det åndelige livet?

Salomo arvet en åndelig, politisk og økonomisk sterk nasjon. Han eide også en personlig tro på Gud. Bønnefellesskapet med Gud var fra helt unge år naturlig for ham. Da han overtok lederskapet for Israel etter sin far, var hans mål og ambisjon å bli utrustet av Gud til en god leder for folket. Og Bibelen forteller at han i begynnelsen av sin regjeringstid fikk store åndelige opplevelser. Men litt etter litt tok den politiske og økonomiske tjenesten og hans personlige interesser overhånd på bekostning av det åndelige livet. Landet ble mektigere. Gull og sølv ble like vanlig i Jerusalem som stein, forteller Bibelen. Herrens tempel ble bygd. Gudstjenesteordningen ble fullført. Salomo vekte beundring rundt omkring i verden, både for sin person og for sin tjenesteutøving. I øyeblikkets og situasjonens perspektiv kunne man stemme i med massenes mening: «Vi har aldri hatt det så bra som nå».

Men etter hvert som tiden gikk, brøt det indre, åndelige livet ned. Salomo søkte ikke personlig, åndelig fornyelse innfor Guds ansikt, og hans lederskap fremmet ikke dette blant folket heller. Bak den berømte velferden og de praktfulle gudstjenestene i templet,

som fikk bære Salomos navn, svant det åndelige livet bort og opphørte hos de fleste.

Til å begynne med var det bare de mest åndelig fintfølende som fornemmet hva som holdt på å skje bak fasadene. Men hvem ville tro på dem? Mot slutten av Salomos regjeringstid ble frafallet mer åpenbart. Og Gud sa til Salomo at ettersom han hadde sviktet sitt ansvar som åndelig leder, skulle riket under hans sønns regjering bli delt i to riker. Bare to stammer skulle forbli tro mot Salomo, og Gud sa klart at det var på grunn av David at denne delingen ikke allerede skjedde i Salomos livstid.

Hva skjer i det som synes skjer?

Salomos utgangspunkt var åndelig sett det beste. Men midt i all denne ytre fremgang forbrukte han, i stedet for å forvalte og fornye den åndelige arven. Selv gav han i arv til sønnen sin et åndelig sønderbrutt folk med velferdsfasade og stormaktsstatus. Men med det

åndelige forfallet fulgte også siden det politiske og materielle.

Når man bedømmer Rehabeams regjeringstid og nasjonens synlige sammenbrudd, må man erkjenne at dette var en direkte følge av at Salomo svek sitt ansvar som åndelig leder.

Tankene går umiddelbart til Jesu undervisning om den fortapte sønn. Så lenge arven fra fadershuset rakk, led han ingen nød i det fremmede landet. Men da arven var forbrukt, kom nøden. Så lenge arven varer, kan man lure seg selv til å tro at alt er vel. Fra historien kan man lære at det kan ta to til tre generasjoner å forbruke en åndelig arv i et folk. Siden kommer katastrofen. Men det er viktig å innse at den åndelige nedbrytingen da har begått lenge.

En analyse av et folk, eller av en åndelig vekkelse må ikke stoppe ved fasaden, ved det man ser utenpå. Den må trenge videre ned på dypet, ned til «det som skjer i det som synes skjer».

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
Å KUNNE TILGI
GJENGJELDE ONDT MED GODT

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
RETT GUDSTJENESTE

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
RIKTIG MOTIVERING OG PRIORITERING

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
VÅR HOLDNING TIL MEDMENNESKENE

Nye Sharon-kassetter om verdenshistoriens største tale
BERGPREKENEN
 Bibeltimer ved Aril Edvardsen

Kr. 30,- pr. stk.
HELE SERIEN FOR KUN KR. 150,-

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
Å KUNNE TILGI
EKTESKAP OG SEXUALMORAL

BERGPREKENEN
VERDSHISTORIENS STØRSTE TALE
GUDS BARN

SEND DIN BESTILLING IDAG! VI EKSPEDERER STRAKS!

BESTILLINGSSSEDDEL:

Ant:

- ..... SH 1031 »Å kunne tilgi - Ekteskap og sexualmoral«
- ..... SH 1032 »Vårt språk - Gjengjeldt ondt med godt«
- ..... SH 1033 »Rett gudstjeneste«
- ..... SH 1034 »Riktig motivering og prioritering«
- ..... SH 1035 »Vår holdning til medmenneskene«
- ..... SH 1036 »Guds barn«

Sett X om du ønsker samlepermen til kr. 12,-

..... Ønsker tilsendt samleperm.

Navn .....

Adresse .....

Postnummer ..... Poststed .....

Send din bestilling til LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL.

ØNSKER DU NOE Å HA SERIEN I ?

Ved kjøp av hele serien får du denne vakre samlepermen til å ha kassetten i for kun kr. 12,-

Ordinær pris kr. 30,-

Det blir lettere å ha kassetten samlet!

Aril Edvardsen:

Slik jeg ser det..

Ved å praktisere et guddommelig prinsipp:

Gud vil føre sitt folk inn på nye områder med et liv i økonomiske mirakler

Har du lagt merke til at ingen jøder tror på fattigdom? Hvorfor?

Jo, fordi jødene er vokst opp med Bibelen og kjenner de guddommelige prinsipper for materielle velsignelser fra Gud.

Hos oss kristne var det i lang tid fattigdomsbegrepet som var en dyd, og materiell rikdom ble sett på som noe verdslig. Hvorfor?

Sikkert på grunn av rester fra Middelalderen, som mange kristne enda sliter med, hvor Middelalderens munkeideal var typen på kristen fromhet.

Men Jesus talte om prinsippene for materielle velsignelser.

Han sa: «Gi, så skal dere få: Et godt mål, rystet, stappet og breddfullt, skal dere få i fanget. For det skal måles opp til dere med det samme mål som dere selv bruker». (Luk 6,38)

Han lovt hundrefold igjen her i tiden: «Sannelig sier jeg dere: Det er ingen som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller far eller barn eller akre for min skyld og for evangeliets skyld, uten at han skal få **hundrefold igjen, nu her i tiden** hus og brødre og søstre og mødre og barn og akre under forfølgelser, og i den kommende verden evig liv.» (Mark 10,29-30)

Paulus talte også om Guds prinsipp for materielle velsignelser.

Han sa: «Men det sier jeg: Den som sår sparsomt, skal høste sparsomt, og den som sår rikelig, skal høste med rik velsignelse. Enhver skal gi som han har bestemt seg til, ikke med ulyst eller av tvang, for Gud elsker en glad giver. Og Gud er mektig til å gi dere all sin gave i rikt mål, så dere alltid og under alle forhold har det dere trenger, ja, har overflod til all god gjerning. Dere skal ha rikelig av alt, så dere gjerne vil gi». (2. Kor 9,6-8 og 11)

Det trenges igjen at Guds folk kan gi store offer

I dag når vi som kristne står foran verdensevangeliseringens veldige utfordring, med 2,5 milliarder som enda ikke har hørt evangeliet, er det behov for at vi kristne igjen også oppdager Bibelens prinsipper for materielle velsignelser. Vi trenger mange rike kristne, som kan ofre og stå bak de store uttellingene det vil koste å bygge Radio- og TV-studios, drive satellittevangelisering, bygge bibelskoler og kirker, sende ut tusener av høstarbeidere, trykke millioner av tonn med evangelisk litteratur osv. Derfor behøves det at Guds folk får hånd og grep om finansien, slik som de hadde det i Bibelens dager.

158 millioner kroner i én kollekt

Da Gud frelste Israel ut av Egypt, frelste han dem også så totalt fra fattigdommens forbannelse at de kunne gi over 158 millioner kroner i kontanter (i sølv og gull etter dagens gullpris), foruten store mengder edelstener, varer og materialer, bare i én kollekt når Guds Tabernakel skulle bygges. (2. Mos kap. 36 og 38)

41.000 millioner i én innsamling

Da David befalte Salomo å bygge templet i Jerusalem, holdt David en offerinnsamling til dette formål, hvor det i én eneste kollekt kom inn over 41.000 millioner kroner (41 milliarder) i kontanter. (1. Krøn kap. 29)

603 millioner i kollekt

Da Esra holdt en innsamling blant jødene i Babylon, som han skulle ha med seg til Guds hus i Jerusalem, kom det inn over 603 millioner kroner i sølv og gull. (Esra 8,25-28)

Store beløp

Slik kan vi fortsette å ramse opp når vi leser i Bibelen om de talenter og sekler av gull og sølv som Guds folk dengang gav i kollekter. Vi må bare være så interessert i Bibelen at vi umaker oss til å regne talentene og seklene om i dagens gull og sølvpriser. Da blir vi forbløffet over Guds rike velsignelser som han øste over sitt folk, slik at de kunne gi til Guds sak dengang. (Egentlig var verdien av ofrene mye større dengang enn de kroner som blir nevnt ovenfor, fordi man dengang kunne få en arbeider for 2-3 kroner dagen, mens vi i dag snart betaler det samme for timen.)

Også i Det Nye Testamentet forteller Paulus om store sumer som ble innsamlet i menighetene i Makedonia. Innsamlingen hadde innbrakt så mye at Paulus ikke ønsket å ha hånd om beløpet alene, og sier: «Vi vil unngå enhver kritikk i forbindelse med **DETTE STORE BELØPET** vi har hånd om». (2. Kor 8,20)

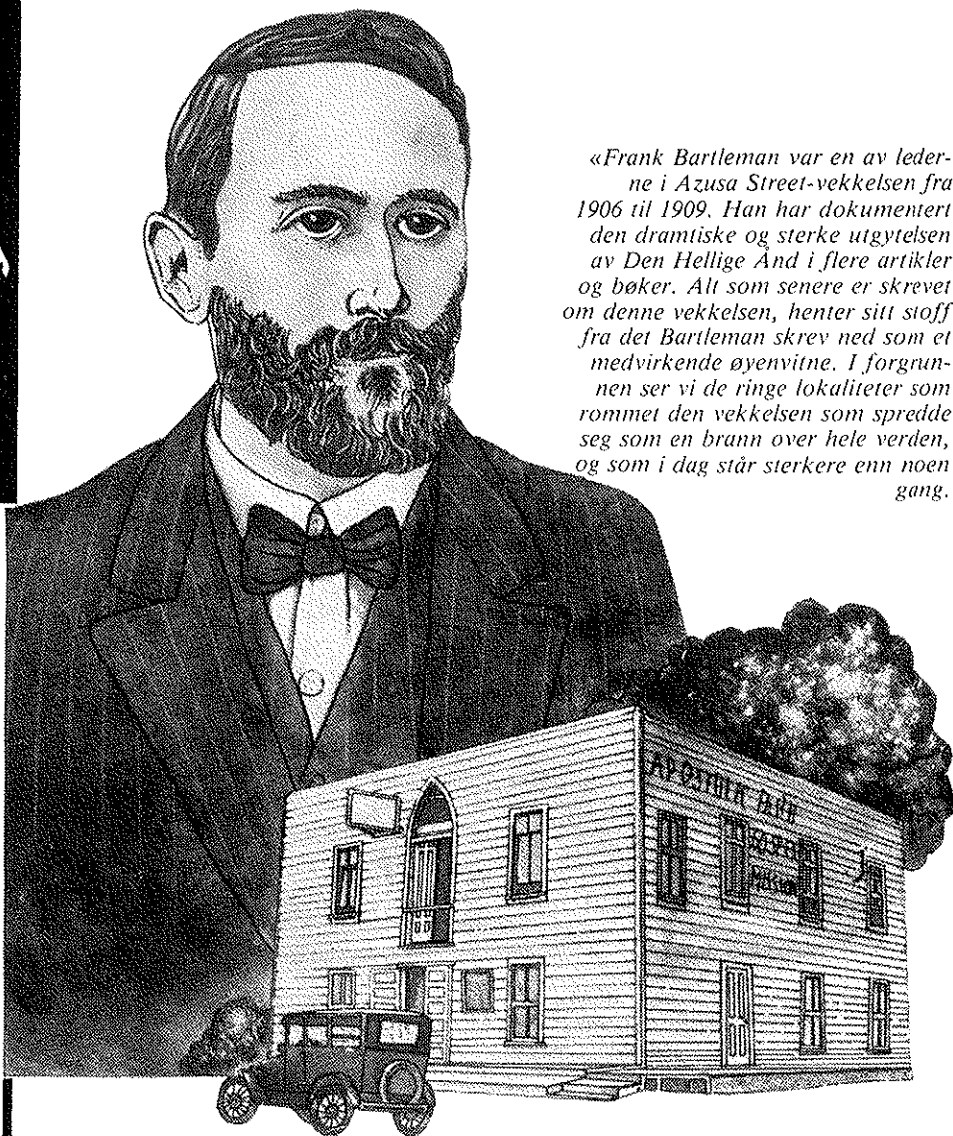
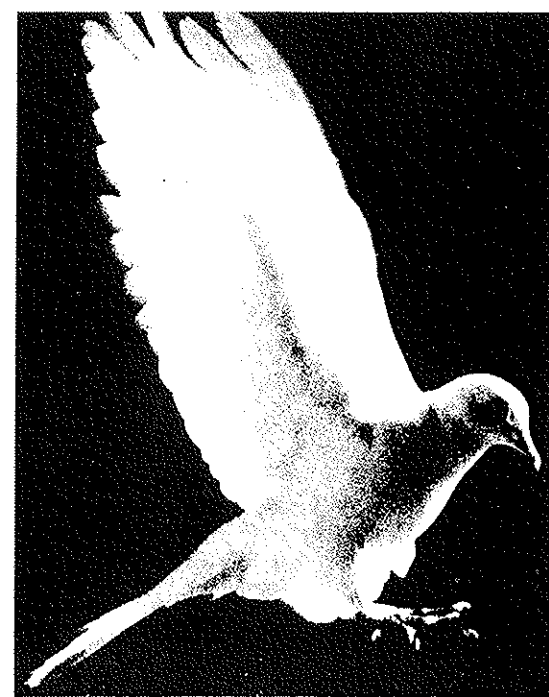
Behovet for store midler, vil føre oss inn i nye mirakler

Når vi nå skal bygge det store TV-Huset i Sarons Dal, og etter hvert bevege oss inn i TV- og satellittevangelisering, er det godt og inspirerende å lese om de store offerinnsamlingene som Guds folk var med på i Bibelen. Gud hadde visselig velsignet sitt folk, slik at de kunne gi rikelig for å fremme Guds sak.

Vi vil bare trenge noen få millioner i året i forhold til de hundreder av millioner Guds folk den gang ofret i hver eneste innsamling. Og Norden er et område som alt er rikelig velsignet av Gud, men som kan få enda større velsignelser dersom vi gir mere til Guds sak.

Behovet for store summer til TV-satellitevangeliseringen vil også åpne nye dører for mange kristne, som vil lære seg **prinsippene for utsæd og høst**, og gjennom å gi i tro, vil komme inn i en ny verden av åndelige og materielle mirakler. Dette vil igjen føre til større avhengighet og tro på Gud i alle ting, og bli et større vitnesbyrd med forherligelse av Guds navn for menneskene omkring oss. Ved å praktisere det guddommelige prinsipp om utsæd og høst, vil Gud føre sitt folk inn på nye områder med et liv i økonomiske mirakler.

Ånds-utgytelse i vårt århundre

«Frank Bartleman var en av lederne i Azusa Street-vekkelsen fra 1906 til 1909. Han har dokumentert den dramatiske og sterke utgytelsen av Den Hellige And i flere artikler og bøker. Alt som senere er skrevet om denne vekkelsen, henter sitt stoff fra det Bartleman skrev ned som et medvirkende øyenvitne. I forgrunnen ser vi de ringe lokaliteter som rommet den vekkelsen som spredde seg som en brann over hele verden, og som i dag står sterkere enn noen gang.

Ny serie Den ringe begynnelse

Tekst: Vinson Synan

Som vi har markert i en artikkel i Pioneren nr. 2 i år, er det i år 75 år siden ånden på en særlig måte ble utgytt i vårt eget århundre. Det begynte i Azusa Street 312, Los Angeles april 1906. Derfra spredde vekkelsen seg til hele verden. Der har både de ulike pinseretninger og karismatiske bevegelser sine røtter. Fra dette nummer vil vi starte en NY SERIE artikler om følgene av denne åndsutgytelse. Gjennom hele 8 artikler vil du få innsikt i ulike sider av Ånds-utgytelse i vårt århundre. Artikkene er alle hentet fra det amerikanske bladet LOGOS journal. Den første artikkel, som kommer her, er skrevet av pinse-historikeren Vinson Synan. Foruten å ha en ledende stilling i en av USA store pinseretninger, er han også engasjert i den karismatiske bevegelsen.

17. april 1906 samlet en liten flokk troende seg i en falleferdig bygning i Los Angeles for å vente på at Den Hellige Ånd skulle komme i pinsens fylde. De satt på stoler i en sirkel med lederen i midten. Utdrag av Skriften ble lest. De delte levende vitnesbyrd om Guds vel-signelser med hverandre. Til tider fylte skjønn sang i Ånden rommet de satt i. Innimellom var der en som talte i et fremmed tungemål som en annen oversatte til engelsk. Andre profeterte. Bønn for syke med håndspåleggelse ble tilbudt.

Dette bildet beskriver et typisk bønne-møte i det beskjedne Azusa Street misjonshus som fødte fram den verdensvide pinsebevegelsen tidlig i det 20. århundret. Fra dette opphavet har også den karismatiske fornyelsen i de tradisjonelle kirkene etter 1960 fremkommet. Kanskje ville det være bra for karismatikere å betrakte bevegelsens røtter i dette 75. år etter at vekkelsen oppsto i Azusa Street i 1906.

Uten Azusa Street hadde det kanskje ikke vært en slik mektig karismatisk bevegelse i dag. Karismatikere står i gjeld til de revolusjonære hellige som samlet seg i den vesle virksomheten i Los Angeles, både for sin teologi og gudstjenesteform. Det meste av det som er blitt undervist og erfart i karismatiske bønnegrupper og stevner, spirte fram der i Azusa Street.

En annen grunn til at karismatikere skulle kaste et blick på Azusa Street, er den store betydningen vekkelsen har for moderne kirkehistorie. De åndelige krefter som ble satt fri i Azusa Street, merkes fremdeles rundt om i verden. I 1981 er det anslått å være 75 millioner pinsevenner/karismatikere i verden. I årevis har pinsekirkene utgjort den mest hurtigvoksende bevegelsen innen kristenheten; og den karismatiske fornyelsen er nå den hurtigst voksende bevegelsen innen de tradisjonelle kirkerne.

Topeka, Kansas

Den moderne pinsebevegelse hadde imidlertid ikke sin opprinnelse i Azusa Street. Den første som skulle knytte tungetalen (glossolalien) sammen med dåpen i Den Hellige Ånd, var Charles Parham Fox fra Topeka, Kansas. Som tidligere metodistpastor ble Parham forkynner i hellighetsbevegelsen i 1890-årene. Han begynte å forkynne de viktigste læresetningene i bevegelsen, d.v.s. rettferdiggjørelse ved tro (den nye fødsel), helliggjørelse som det andre nådens verk gjennom dåpen i Den Hellige Ånd (uten tunger), guddommelig helbredelse innbefattet i forsoningen og Kristi snarlige andre komme.

I 1898 samlet Parham omkring 40 elever i et bibelskolefelleskap i Topeka. Denne gruppen hadde mange av trekkene til et karismatisk fellesskap av i dag. Alt de eide hadde de felles, og siden skolen ble drevet ved tro, betalte de ingen skolepenger. Gruppen holdt til i en stor treetasjers bygning i utkanten av Topeka, kjent som Stone's Folly.

I et bibelstudium av Apostlenes gjerninger i desember 1900 kom Parham og elevene til den slutningen at «beviset» på å motta dåpen i Den Hellige Ånd var å tale i tunger (som i Apg 2, 10 og 19). I en våkenattsgudstjeneste på nyttårsdag 1901 talte en 18 år gammel jente ved navn Agnes Ozman, i tunger etter håndspåleggelse og forbønn om å bli døpt i Den Hellige Ånd. Snart talte andre elever — og Parham selv — også i tunger. Parham formulerte da sin tese om at glossolalien (tungetalen) er «første tegnet» på pinsens dåp.

I 1905 flyttet Parham skolen sin til Houston, Texas, hvor tungene på nytt brøt fram. Straks etter søkte William J. Seymour om å bli opptatt i fellesskapet. Han var en farvet hellighetspredikant fra stedet. Seymour anerkjente Parhams undervisning, men han talte ikke i tunger på det tidspunktet.

Tidlig i 1906 ble Seymour innbudt til å tale i en svart nasareerkirke i Los Angeles. Parham oppmuntret Seymour til å reise og kjøpte enda togbillett til ham. Da Seymour talte over Apg 2,4 og hevdet at tungene var bevis på ånds-dåpen, ble han utestengt fra nasareerkirken. Han ble da invitert til å bo hos en vennlig negerfamilie, Asburys, i Bonnie Braestreet. Snart falt pinsens ild i et bønnemøte i hjemmet, og Seymour talte i tunger for første gang. Fri-luftsmøter fulgte, der verandaen foran huset tjente som talerstol. Da massene ble for store, fant Seymour en forlatt metodistkirkebygning i Azusa Street 312 slik at møtene kunne fortsette. Og den første gudstjenesten fant sted i april.

Bygningen ville i dag blitt betegnet som slum. Følgende er en beskrivelse fra *The way of Faith* (Troens vei), 11. oktober 1906:

Azusa Street

Senteret i denne virksomheten er en gammel metodistkirke i tre som «er til salgs. Den er delvis brannherjet, dekket på nytt med et flatt tak og ved et gulv omgjort til en toetasjes bygning. Veggene er udekorert, man har bare blankskurt den grove bordkledningen. I annen etasje er et langt rom møblert med stoler og tre kaliforniske rødtreplanker som er lagt over stoler uten ryggstø. Dette er «den øvre sal» hvor helliggjorte sjeler søker pinsens fylde og går ut idet de taler i nye tunger og viser til gamle tiders tale om «den nye vin».

Der er mindre rom hvor hender blir lagt på de syke, og de friskner til som i begynnelsen. Under er et 13 × 20 m stort rom som er fylt med likt og ulikt av stoler og benker med og uten ryggstø. Her sitter de nysgjerrige og de lengtende i timevis og lytter til merkelige lyder og sanger og formaninger fra himmelen. Midt i dette rommet står en kasse på ende, dekket av et bomullsklede: en skraphandler ville verdsette den til omkring 15 cent. Fra denne prekestolen lyder det som lederen, broder Seymour, kaller gammeldags synderkjennelse, gammeldags makt over djevler og sykdomsmakter og gammeldags 'Dåp med Den Hellige Ånd og ild'».

Denne beskrivelsen forteller ikke bare om bygningen, men også om forkynnelsen i Azusa Street. Læresetningene var de samme som de som ble forkynt i hellighetsbevegelsen ved århundreskiftet, bare med tilføyelsen at tungene var det første tegn på dåpen i Den Hellige Ånd. Denne karismatiske manifestasjon av Ånden vakte mest oppmerksomhet under møtene.

I tillegg til tungetale erfarte man andre Åndens gaver. Budskap i tunger ble tydet til engelsk. Visdoms ord og kunnskaps tale kom til uttrykk, og helbredelsens nådegaver var i bruk. Snart etter at vekkelsen begynte, var veggene i misjonshuset dekket med krykkene til dem som var blitt helbredet som svar på bønn.

Da publisiteten gjorde misjonshuset til en lokal og nasjonal attraksjon, ble Azusa Street besøkt av både spiritister og overspente originaler. De forsøkte fra tid til annen å overta ledelsen av møtene. Men Seymour hadde en usedvanlig evne til «å prøve ånder». Ofte ble demoner kastet ut av dem som forsøkte å legge til «falsk ild» til Guds Ånds virksomhet.

Nødvendigheten av å leve et hellig liv ble lagt stor vekt på i Azusa Street.

Frank Bartleman, som berettet om gudstjenestene i adskillige nasjonale hellighets-tidsskrifter, skrev at «Blodet ble lovprist enda en gang . . . Det var en tid med veldig innvielse». De søkende ble ikke oppmuntret til å søke åndens gaver før de hadde mottatt en avgjørende erfaring av helliggjørelse eller «hjerterenselse».

At Kristus kunne komme tilbake når som helst, ble også understreket. Omfanget av de åndelige gavene som kom til uttrykk i Azusa Street, ble sett på som et sikkert tegn på Jesu snarlige gjenkomst.

Menneskene som kom til Azusa Street, utgjorde et gjennomsnitt av det sosiale, økonomiske og religiøse liv i Amerika. I førstningen var størstedelen av forsamlingen svarte som kom med Seymour fra Bonnie Braestreet, men snart var det flere hvite enn svarte. Etter en tid innbefattet skaren av mennesker også meksikanere, kinesere, russere, grekere, jøder og mange andre. Rase, kirkesamfunn og nasjonalitet ble glemt, idet Azusa Street ble en sann, moderne pinse for De forente stater og verden. «Fargegrensene ble vasket bort av blodet», jublet Bartleman.

Vekkelsen varte i tre og et halvt år, kanskje en moderne rekord for varighet av en vekkelse. Gudstjenester ble holdt syv dager i uken med tre innbydelser om å komme fram til alteret hver dag. I tillegg til bruken av de karismatiske gavene, åpenbarte det seg mange andre vitnesbyrd om Åndens tilstedeværelse. Disse innbefattet «hellig latter», «hellig dans» og «sang i ånden», som de kalte «det himmelske kor». Bartleman sa at sangen i tunger var som den eolske harpe, «selve Guds åndepust».

Etter som ryktet spredde seg over Amerika og verden, fant en strøm av pilgrimer veien til Azusa Street for å erfare sin egen pinse. Noen vendte tilbake til sine hjem for å grunnlegge nasjonale pinsebevegelser som skulle telle millioner i løpet av få tiår.

Fra Memphis, Tennessee, kom en gruppe ledet av C. H. Mason fra kirken *God in Christ* (Gud i Kristus). Etter å ha blitt døpt i Den Hellige Ånd, ledet Mason sine tilhengere inn i pinseerfaringen. I dag, bare 20 år etter Masons død, teller kirken han grunnla over 3 millioner medlemmer. Fra Dunn, Nord-Carolina, kom G. B. Cashwell fra *The Pentecostal Holiness Church* (Pinsens Hellighetskirke). På en seks måneders prekentur greide Cashwell å føre pinsen til mange hellighetskirker. Disse innbefattet *The Church of God* (Guds kirke) i Cleveland, Tennessee, *The Fire-Baptized Holiness Church* (Den Ild-døpte Hellighetskirke), *The Pentecostal Free-Will Baptist Church* (Pinsens Fri-vilje Baptistkirke) og *The Pentecostal Holiness*

Church (Pinsens Hellighetskirke).

Ilden spredte seg til Europa gjennom virksomheten til T. B. Barratt, en metodistpastor fra Oslo, Norge. Pinsen ble indirekte spredd til Chile gjennom metodistmisjonæren Willis C. Hoover, til Brasil gjennom de svenske misjonærene Daniel Berg og Gunnar Vingren, og til de slaviske nasjonene gjennom Ivan Varonaett, en russisk baptist fra New York City. Ja, før slutten av 1906 kom det faktisk beretninger tilbake til Azusa Street om at pinsen hadde kommet til India, Europa, Afrika og like til Jerusalem.

Veksten av bevegelsen som ble frigjort i Azusa Street, sees kanskje best i den eksplosive veksten til *The Assemblies of God* (Guds forsamlinger), en pinsekirke som ble organisert i 1914 i Hot Springs, Arkansas, med ca. 10.000 medlemmer. I 1980 hadde *The Assemblies'* verdensvide medlemskap passert 10 millioner. Dette gjør den to ganger så stor som den verdensvide mormonerkirken. En lignende vekst sees i

William Seymour.

Chile hvor 2 millioner av 11 millioner chilenerne er pinsevenner, og i Brasil, hvor beregninger peker mot 35 millioner pinsevenner i år 2.000. De samme krefter er i verk i Korea, Filippinene og Indonesia.

Den karismatiske bevegelsen i de tradisjonelle kirkene sprer seg også. I 1979 viste gallupen at 19 prosent av USA's befolkning (29 mill. mennesker, 18 år gamle eller eldre) regnet seg som pinsevenner eller karismatiske kristne.

Siden den «karismatiske vekkelse» begynte med de episkopale i 1960, har pinsens erfaring vokst fram i praktisk talt ethvert trossamfunn i USA og i nasjonale kirker rundt om i hele verden. Dersom gallupundersøkelsen er korrekt, betrakter én av fem baptister, lutheranere, metodister og presbyterianere seg som karismatiker.

I 1967 kom den karismatiske bevegelsen til Den katolske kirke i Amerika med en styrke som forbløffet den kristne verden. Ifølge nylige oversikter og meningsmålinger er nesten 10 millioner

amerikanske katolikker blitt berørt av bevegelsen. I 1980 var den katolske karismatiske fornyelsen blitt anerkjent av to paver og hadde nådd til katolikker i omlag 120 nasjoner.

Siden april 1981 markerer syttifemårsjubileet for vekkelsen i Azusa Street, kan det vel være passende og riktig å reflektere over hensikten med denne historiske begivenhet og over hva den varsler for fremtiden. Jeg vil gjøre følgende refleksjoner over dette diamant jubileumsåret for Pinsen i Azusa Street:

1. Der er bare én utgytelse av Den Hellige Ånd i de siste dager

Den Hellige Ånd ble gitt til menigheten ved dens fødsel på pinsefestens dag. Siden den gang har der vært skurer av «sildigregnet» (høstregnet) gjennom århundrene. Men Joel varslet om at den største utgytelsen av Ånden ville komme i tidsalderens siste dager. Da skulle Ånden utøses over «alle mennesker». Det vil si at «tidligregnet» (vårregnet) ville være moderat i sammenligning med «sildigregnet». (Joel 2,23)

I det tyvende århundre har Åndens bevegelse hatt mange navn, slike som «Apostolisk tro», «Sildigregnet», Pinsebevegelse», «Det fulle evangelium» og i den senere tid «Den karismatiske bevegelse». Uansett de forskjellige navn; dette er manifestasjoner av Guds ene bevegelse i de siste dager før Jesus kommer igjen.

2. Denne utgytelse er ikke ett menneskes verk, men et suverent Hellig Åndens verk.

Dette vil ikke si at Gud ikke har brukt mange menn og kvinner i denne utgytelse. Navnelisten omfatter slike personligheter som Parham, Seymour, Mason, Cashwell, E. N. Bell, (*Assemblies of God*), A. J. Tomlinson (*Church of God*), Aimee Semple McPherson (*Church of the Foursquare Gospel*), Oral Roberts, Demos Shakarian, David du Plessis, Dennis Bennett, Kevin Ranaghan og mange andre. Men det finnes ingen uunnværlig leder slik som en Luther, en Calvin eller en Wesley. Det er verd å legge merke til at ingen har stått lenge i sentrum av begivenhetene. Ledere kommer og går, men Den Hellige Ånd beveger seg likevel inn på nye områder med overraskende regelmessighet. Hver gang motstandere og forståelsegjøre har skrevet nekrolog over bevegelsen, har den gått fram med enda større styrke. Når mennesker har feilet eller Åndens friskhet har blitt hindret ved innblanding av

partitenkning og formaliteter, så har en ny Åndens bevegelse kommet til uttrykk et annet sted. Sannelig, «Ånden blåser dit den vil».

3. De fremtidige store kirkene i den tredje verden kommer til å være karismatiske eller pinsekirker

Denne utvikling har alt kommet langt. Det er lett å tenke seg at i løpet av en generasjon vil størsteparten av befolkningen i nasjoner som Chile, Brasil og Korea være pinsevenner. Mange andre nasjoner i Latin-Amerika, Afrika og Øst-Asia kan også komme i denne kategori.

For over et tiår siden gjorde Kirkenes verdensråd et studium over hvilken trend kirkeveksten hadde rundt om i verden. Deres forbløffende slutning var at i året 2.000 kommer majoriteten av kristne i verden til å være (1) ikke-hvite, (2) fra den sørlige halvkule og (3) pinsevenner i teologi og praksis.

De fleste av disse kommer til å være nye troende som har omvendt seg fra hedenskap til Kristus. Den Hellige Ånds kraft åpenbart gjennom Åndens gaver, kommer til å bringe millioner til tro på Jesus som Herre. Den kraft som de første kristne hadde, kommer til å frembringe de samme resultater i dagens hedenske samfunn som da den forvandlet det hedenske romerske keiserrike.

4. De eldre tradisjonelle kirkesamfunn kommer til å bli fornyet i åndsutgytelsen.

Den Hellige Ånd er sendt til hele Kristi legeme. Tradisjonelle former for tros-liv kommer til å få liv etter som Åndens vinder fortsetter å blåse. Ritualer og liturgier vil flyte over av nytt liv når den enkelte erfarer en dyp omvendelse til Kristus. Hellighet kommer til å være hovedinteressen hos kristne, og Åndens gaver kommer til å åpenbares i bønnegrupper og familieandakter.

Med tiden vil også vanlige gudstjenester i de tradisjonelle kirkene revolusjoneres når folkets oppdemmede lovprisning bryter frem under pinsens fyld. Åndens gaver kommer til å virke i de regulære gudstjenestene i katolske, episkopale, lutherske, metodist- og baptistkirker.

Når kristne deler den samme Herre i Helligåndens kraft, kommer gamle murer til å falle. Jesu bønn om at «de alle må være ett» kommer til å deles av alle kristne. «We are one in the Spirit»

(Vi er ett i Ånden) kommer til å være mer enn bare ord i en kristen sang — det kommer til å bli en herlig virkelighet.

5. Ingenting på jorden eller i helvete vil kunne stanse denne vekkelseren — Kristi andre komme vil bli klimaks og konklusjonen på historiens største vekkelser.

Satan har gjort motstand mot denne utgyttelse av Ånden helt fra begynnelsen, men ingen ting har forandret begivenhetenes gang. Pressen skrev skammelige historier i Topeka i 1901 og Los Angeles i 1906, men dette trakk bare større skarer. Forsøk fra den religiøse presse på å føre vanry over Den Hellige Ånds virkninger, har heller ikke kunnet stanse vekkelseren.

Charles F. Parham til høyre.

Historien viser at enkeltpersoner eller institusjoner som har gjort motstand mot et ekte Åndens verk, til slutt har begått åndelig selvmord. Det samme er sant i dag.

Det synes stadig klarere at Den Hellige Ånds kraft som ble frigjort i verdensvid skala i Azusa Street i 1906, er den samme kraft som vil snu strømmen for Kristus og menigheten etter som det tyvende århundret går mot sin avslutning.

Når åndsfulle kristne feirer 75-årsjubileet for vekkelseren i Azusa Street, har hovedpersonene i historiens gang — Parham, Seymour og Bartleman — for lenge siden gått for å være med Herren.

Det gamle misjonshuset ble revet i 1929, etter Seymours død. Men den vekkelserens ånd som dvelte over Azusa Street, dveler nå over hele verden.

Oversatt av Bjørg Tolleshaug

Kristne forretningsfolk støtter Israel

Den økonomiske krig mot Israel er en alvorlig trussel mot landets økonomi og velferd. Den arabiske boikott fører til at mange vestlige land ikke våger å handle med Israel fordi man er avhengig av arabisk olje. Det er av største betydning at våre øyne åpnes for den alvorlige og farlige tilstand Israel befinner seg i. Fordi landets fiender ikke makter å slå Israel militært, gripes det til andre våpen.

La oss se på to av dem:

1. For det første er det gjenopvekkelsen av muhammedanismen, som nådde sitt høydepunkt under Khomeiny's grusomme diktatur i Iran. Khomeiny har uttalt at han har til hensikt å feire Ramadan i Jerusalem. Den islamske horde truer derfor med å oversvømme Israel. Tre millioner jøder mot seks hundre millioner muslimer!
2. Det andre våpenet er den økonomiske krig mot Israel. Den arabiske boikott og olje-våpenet har bragt Israel på randen av økonomisk ruin. I den tilstand landet nå befinner seg i, må 1/3 av nasjonalbudsjettet brukes til forsvar og tryggingen av landets grenser. Videre må 1/3 brukes til å betale renter og avdrag på nasjonale lån og det blir bare 1/3 igjen til utvikling av landet.

De store internasjonale konsern og banker ønsker ikke å gjøre forretninger med Israel. Også små og middelstore bedrifter boikotter Israel fordi de frykter tap av handelsavtaler med araberland. Også i Norge er det bedrifter som frykter araberlandenes boikott og følgelig ikke ønsker å handle med Israel.

Kristne-folket må derfor våkne og se sitt ansvar overfor Israel. Det finnes dessverre kristne som mener at Israel har utspilt sin rolle, men Bibelen viser at så ikke er tilfelle. Gud gjennomfører alltid sine planer med menneskene uavhengig av oss. Slik holder Han også sine løfter overfor Israel. Israel er et tegn på Jesu forestående gjenkomst.

Vi skal be for Israel, men vi må være våkne for det faktum at Israel også trenger vår aktive støtte. Landet trenger ikke u-hjelp og veldedige gaver, men at vi i Europa og den øvrige verden hjelper Israel ut av den økonomiske hengemyr ved å kjøpe landets produkter.

Kristne forretningsfolk har derfor våknet. Etter initiativ fra den hollandske forretningsmann, Karel R. van Oordt, ble det for ca. et år siden opprettet et kontor i Jerusalem og et forret-

Leif A. Wellerop som nå er leder for «International Christian Embassy» i Norge. Wellerop vil også lede et importfirma som vil selge produkter fra Israel i Norge.

ningskontor i Holland under navnet «Israel Promotion Centre A/S», eller forkortet til IPC.

Norge fulgte først opp av de øvrige land og i januar i år ble Israel Promotion Centre A/S dannet i Norge av en gruppe kristne forretningsmenn. Selskapet har kontor i Oslo, og arbeidet ledes av direktør Leif A. Wellerop.

Wellerop har sluttet i en stilling han har hatt i 16 år, for å gå inn i dette arbeidet for å støtte Israel. Han føler konkret at Gud har ledet ham til å gå inn i dette arbeidet og ser det som et trosprosjekt og en livsoppgave å bygge opp selskapet i Norge og det forretningsmessige samarbeide med Israel.

Som et ledd i IPC's første aktiviteter i Norge bygges det opp et nett av mennesker som aktivt vil være med i arbeidet med å spre informasjon om Israel og bidra til at Israelske produkter finner veien til norske forbrukere.

En rekke førsteklases og nyttige israelske produkter vil bli presentert for forbrukerne via såkalte «Israel hus-

møter». En konsulent fra IPC kommer til dette husmøtet og holder kvelden.

Etter å ha gitt aktuelle og interessante opplysninger om Israel, landets aktuelle situasjon og presentert Guds krav til oss kristne om å trøste og hjelpe Israel, blir produktene presentert og folk kan bestille dem.

Alle produktene er spesielt importert til Norge av IPC og varene vil fornyes et par ganger i året. Nye produkter kommer stadig til på listen.

Hus-møte formen er en utmerket måte å komme i kontakt med folk, og de som er tilstede på husmøtene, vil etter hvert også få tilsendt nyhets-brev om Israel. Her vil det bli presentert stoff om Israel som gir bakgrunn for mye av det som står å lese i aviser. Man vil også få vite hvor og hvilke produkter som kan kjøpes i Norge.

IPC's husmøte-aktiviteter startet i mai i Oslo og Bergen-området, men utvides i høst til bl.a. Trondheim-området og Sørlandet. Etter hvert vil hele landet bli dekket.

Både kvinner og menn kan være

konsulenter. De som ikke føler at de skal arbeide som konsulent, kan derimot åpne sine hjem og holde et «Israel hus-møte». Man inviterer naboer, venner, bekjente, slektninger — så mange man får plass til. Etter at man har fått servert en kopp kaffe og en kakebit, slipper IPC's konsulent til med sitt program og sin produktpresentasjon. Konsulentene arbeider selvsagt på fritiden, og møtene holdes som vanlige hus-møter om kvelden.

Det etterlater ingen uberørt når man får høre hvilken økonomisk nød Israel befinner seg i. Vi må legge oss på sinne Herrens ord i Jesaias 40: «Trøst, ja, trøst mitt folk! sier deres Gud».

De som ønsker å arbeide som konsulent for IPC eller ganske enkelt holde et «Israel hus-møte» i sitt hjem, kan kontakte:

IPC, postboks 14, Skøyen, Oslo 2.

Gud lar ikke sitt folk i stikken. Derfor må også vi stå bak og støtte Israel. Gud vil velsigne de land og folk som hjelper Hans utvalgte.

Tekst: Leif Wellerop

NYTT FRA DYNAMIS.

- D-220 SVEN NILSSON
«Omvendelse fra religiøsitet»
Dette budskapet vakte stor oppsikt i Sverige. Radikalt, om religiøsitetens åndsmakt og denne verdens vesen som hindrer fornyelse og videre vekst for Guds folk i dag.
- D-229 SVEIN THORKILDSEN
«Grobunn for vekst»
Her vitner redaktøren av gateavisen «Utdrøingen» om betydningen av et menighets fellesskap preget av kjærlighet. Det vil utvikle vår tjeneste, skape vekst og trivsel.
- D-230 ROLF ERIK JANØY
«Det nye menneske»
Veien til et rikt kristenliv er å legge ned alle egne anstrengelser så «det nye menneske» får slippe til. Et sterkt forløsende budskap for alle som lengter etter åndsfuldt kristenliv.
- D-231 EGIL OG ARNE
«Verdens beruselse»
Fra fellesmøter i Horten, hvor de kjente evangelistene synger og vitner til vekkelse og omvendelse. Mye sang og musikk.
- D-232 EGIL OG ARNE
«Denne din dag»
Bli med på vekkelsesmøte av det gamle slaget. Sterke budskap til omvendelse og frelse. Mye sang og musikk.

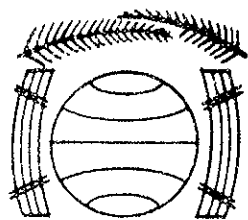
- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
  - Topp teknisk kvalitet.
  - Ypperlige gave-kassetter.
  - Kryss av de du vil ha.
- Send inn med navn/adr. til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 90 96 22

Det er Den Internasjonale Kristne Ambassade som organiserer Løvhyttefesten i Jerusalem. Årets fest i oktober blir en begivenhet som vil få stor betydning både for den enkelte deltager, men også for Israel. Leif A. Wellerop sier til Pioneren at man regner med minst 2-300 deltagere fra Norge. Det er flere måter å komme til Israel på i midten av oktober, og ambassaden vil også arrangere en offisiell gruppereise dit. Løvhyttefesten arrangeres fra 13.-21. oktober og det vil også bli gitt anledning til et par dagers sightseeing program i Israel.

Be for ambassaden og det viktige arbeidet som gjøres i Israel og i de land som etter hvert får offisielle representanter. Det er både Israels og vår egen fremtid det gjelder.

Tekst: Leif Wellerop

Den Internasjonale Kristne ambassade i Jerusalem med representant i Norge

Den Internasjonale Kristne Ambassade ble åpnet i Jerusalem den 30. september 1980, etter at de offisielle ambassader hadde flyttet ut av Jerusalem til Tel Aviv etter press fra de arabiske land. Jerusalems borgermester, Teddy Kollek, sa under åpningen av ambassaden, at «De representerte tross alt bare regjeringer, dere representerer folket».

Den Internasjonale Kristne Ambassade er kristenfolkets ambassade. Det var representanter fra 23 land tilstede under åpningen, og Norge var behørig representert. Ambassaden skal være et sentrum i Israel for kristenfolket i hele verden og representere kristenfolkets omsorg for Israel. Ambassaden representerer ingen regjering, menighet, kirke-organisasjon, kristne forretningsmenn, grupper eller politiske retninger. Den representerer millioner av kristne som elsker og ærer det jødiske folk og som ønsker å adlyde Guds vilje angående dem.

Ambassadens mål er som følger:

- **Å vise omsorg** for det jødiske folk, og spesielt staten Israel ved å være et sentrum for trøst i henhold til Jesaias 40,1: «Trøst, ja, trøst mitt folk! sier deres Gud».

- **Å påminne og oppmuntre** kristne til å be for Jerusalem og for landet Israel.

- **Å være et senter** hvor kristne fra hele verden kan få informasjon om hva som foregår i landet og bli korrekt informert.

- **Å stimulere** kristne ledere, kirker og organisasjoner til å bli effektive og innflytelsesrike i sine respektive land på vegne av det jødiske folk.

- **Å starte eller støtte opp** om tiltak i Israel, økonomiske inkludert, for velbefinnende for alle som bor i landet uavhengig av rase, bakgrunn eller religion.

- **Å være et gjenforenende element** mellom arabere og jøder.

For å kunne gjennomføre sine mål og ikke minst for effektivt å kunne arrangere Løvhyttefesten hver høst, oppretter ambassaden offisielle representanter i de land som støtter arbeidet.

I Norge har ambassaden opprettet sin norske avdeling med adresse:

International Christian Embassy,
Postboks 33 — Skøyen,
Oslo 2.
Offisiell norsk representant er
Leif A. Wellerop.

De åndelige gaver

Artikkel 5

Tekst: Leif Jacobsen

De åndelige embeder

I denne serien om de åndelige gaver har vi hittil konsentrert oss om de gavene som står omtalt i 1. Kor 12. Vi har brukt den samme betegnelsen på dem som den Paulus selv bruker, nemlig Åndens åpenbarelse. Vi har sett at disse er en spesiell type gaver, såkalte kraftgaver eller mirakelgaver. Grunnteksten bruker her ordet **pneumatikon**. *Preuma* betyr ånd, og dette ordet understreker at disse gaver har en helt spesiell forbindelse med Den Hellige Ånd.

De gavene vi skal se på nå, kaller vi gjerne for de åndelige embeder. De har en annen karakter enn de gavene vi tidligere har studert. De står omtalt i Ef 4,11. De er en viktig del av oppbyggingen av Kristi Legeme på jorden. Dette skal vi se nærmere på.

Kristi gave til menigheten

Om du leser Ef 4,7-16, vil du få et klart bilde av hvordan de åndelige embeder skal fungere i menigheten. I vers 7 omtales disse embedene som Kristi gave. I vers 8 står det også «han gav menneskene gaver». Det ord som her brukes på grunnspråket er **dāma**. Det er en annen type gaver enn de vi har sett på i 1. Kor 12. Jeg tror vi kan si det slik at mens gavene i 1. Kor 12 er **åndelig utrustning** Gud gir ved Den Hellige Ånd til kristne, så er de gavene som omtales her, personer som Gud utruker og så gir til menigheten. Når Gud gir en person profetisk gave, og så gir denne personen som profet til menigheten, så er dette en **dāma**.

Det er fem slike gaver som omtales i Ef 4,11, apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere. Det som særpreger disse embedene, er at de er opptatt med ordets forkynnelse. De gavene vi så i 1. Kor 12, var ikke opptatt med ordets forkynnelse, men var tegn og kraftutfoldelse som skal stadfeste ordets forkynnelse. Derfor må begge disse typer gaver fungere sammen. Mirakelgavene kan ikke fungere alene, og de embeder som er opptatt med ordets forkynnelse, kan ikke fungere alene. Det står så fint i Bibelen at Herren virket med og stadfestet ordet med de tegn som fulgte med.

Vi må klart fremholde at alle disse fem embedene skal finnes og fungere i Kristi Legeme, helt til Jesus kommer igjen. Det er ikke slik at noen av disse gavene fremdeles er i funksjon, mens

andre har opphørt. Spesielt når det gjelder apostelgaven har meningene vært delte. Og noen mener at bl.a. denne gaven har opphørt. Jeg tror dette er uholdbart sett i lys av Bibelen. Vi skal se nærmere på denne spesielle gaven lengre nede. La meg bare her slå fast at alle disse fem gavene ble gitt til menigheten etter Jesu himmelfart. Les vers 8-10 nøye en gang til, så vil du se at det er han som før opp over alle himler som gav disse gavene til menigheten.

Hensikten med embedene

Fra vers 12 til vers 16 understrekes hensikten med de åndelige embeder klart og tydelig.

1. De skal dyktiggjøre de troende til tjeneste. Vers 12.
2. De skal undervise allsidig, variert og med dybde, slik at de troende stadig vokser og når enhet i tro på Guds Sønn. Denne enheten i tro og kjennskap kan bare nås dersom de åndelige embeder fungerer på Bibelen grunn og forkynner Guds ord slik som det står. Vers 13.
3. Dette skal føre til at de kristne når frem til åndelig modenhet og forstand. Vers 14.
4. Det store mål er å vokse opp til Kristus og bli lik ham. Vers 15.
5. Disse gavene skal sette menigheten i stand til å fungere som et legeme hvor de forskjellige lemmer fungerer med den gave som Gud har gitt den enkelte. Vers 16.

I Guds menighet er det teokrati

IGuds menighet er det ordet og systematisk oppbygning. Gud har satt noen over andre og gitt noen større autoritet enn andre. Denne autoriteten har sin grunn i den tjenesten som den enkelte har mottatt fra Herren og har ingen ting med menneskelig utrustning og posisjon å gjøre. Det står klart og tydelig at det er Jesus som gir disse gavene til menigheten. Deretter styrer Jesus menigheten gjennom dem han har innsatt. Når det gjelder hyrdeembedet, så utgjør dette det åndelige lederskap for den lokale menighet. Det er viktig at de lar Jesus styre menigheten gjennom seg. Det er et prinsipp som gjelder alle de åndelige gaver, at det er Gud som skal virke gjennom gavene. I Guds menighet er det, som vi tidligere har sagt, verken demokrati eller diktatur, men det er Gud som skal styre. Da blir det harmoni, og da vil alle finne seg til rette i menigheten.

To grupper åndelige embeder

De fem embedene som står omtalt her, kan vi dele i to.

a) **Embeder for hele legemet.**

Dette er gaver Gud gir til mer enn én lokalmenighet. Ja, han gir dem for at de skal fungere i hele Kristi legeme. Dette gjelder apostler, profeter, evangelister og lærere.

b) **Embeder for én lokalmenighet.** Dette er eldste eller hyrde-embedet. Det er begrenset til én lokalmenighet. Ingen som er eldste eller forstander eller pastor i en menighet, kan gå til en annen menighet og bestemme over den. Det er i hvert fall ikke det nytestamentlige mønster for menighetens oppbygning og funksjon.

Denne gangen skal vi se litt nærmere på to av disse åndelige embeder, nemlig apostlene og evangelistene.

A. Apostler

I 1. Kor 12,28 står det: «Og Gud satte i menigheten først noen til apostler . . .» Det er tydelig, både fra dette ordet og plasseringer av apostel-embedet i Ef 4,11 at dette embedet er uhyre viktig i Guds menighet. Apostelen er pionerarbeideren og byggmesteren i Guds byggverk. Han legger grunnvollen og ser at oppbyggingen skjer på rette måte.

En god del misforståelser er ute og går når det gjelder apostelembetet. Kirkehistorien kan også fortelle om villfarelser på dette området. Den største villfarelsen er når man ikke skiller mellom de 12 apostler som Jesus utvalgte da han var her på jorden og de apostler som Jesus ga og gir til menigheten etter sin himmelfart. Når man blander disse tingene, er det duket for villfarelse, vranglære og store skjevheter i oppbyggingen av menigheten.

De 12 apostler, som Jesus utvalgte da han var her på jorden, har en helt spesiell plass i Guds frelsesplan. Det var helt spesielle kvalifikasjoner som skulle til før de ble utvalgt. De måtte ha vært sammen med Jesus mens han var her på jorden. Navnene på dem er registrert i Det Nye Testamente. I Guds frelsesplan har de en helt spesiell tilknytning til Israel. I Matt 19,28 står det: «Da sa Jesus til dem: Sannelig sier jeg dere: Dere som har fulgt meg, dere skal i gjenfødselen når Menneskesønnen sitter på sin herlighetstrone også sitte på 12 troner og dømme Israels 12 stammer». Også i den kommende verden skal disse Lammets 12 apostler ha en helt spesiell plass. Ap 21,14 sier: «Og stadens mur hadde 12 grunnstener og på dem navnene på Lammets 12 apostler». Det står også i Ef 2,20: «Dere som er bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv». Dette er de 12 apostler. Gjennom Lammets 12 apostler og de nytestamentlige og gammeltestamentlige profeter la Gud en

åpenbaringsgrunnvoll som menigheten siden gjennom alle tider skal bygge på. Ingen apostel eller profet i dag kan påberope seg å legge en grunnvoll som menigheten skal bygge på. Grunnvullen er lagt og den heter Jesus Kristus, og er åpenbart i all sin bredde og dybde i Den Hellige Skrift.

De legemsbyggende apostler

Bibelen taler om apostler i tillegg til de 12, og vi kan kalle dem for de legemsbyggende apostler. Vi skal se litt på noen bibelvers som taler om dette. I Apg 13 og 14 fortelles det fra menigheten i Antiokia. Der var det profeter og lærere. To av disse var helt spesielt kalt ved Den hellige Ånd til å reise ut til hedningenasjonene og forkynne evangeliet. Det var Paulus og Barnabas. Ved en anledning da det åndelige lederskap i menigheten var samlet til gudstjeneste, bønn og faste, sa Den Hellige Ånd at de skulle ta ut Paulus og Barnabas til aposteltjeneste. Vi ser hvordan de reiste fra sted til sted, forkynnte evangeliet, grunnla menigheter, innsatte ledere i de nydannede menighetene og reiste tilbake til sin hjemmemenighet for å fortelle de store ting Herren hadde gjort. Disse to, Paulus og Barnabas, omtales flere steder i disse kapitlene under navnet apostlene.

I 1. Tess 2,6 sier Paulus: «Heller ikke søkte vi ære av mennesker, hverken av dere eller av andre, enda vi hadde kunnet kreve ære som Kristi apostler»: Hvem er «vi» her? Det får vi svar på i kapittel 1,1 hvor det står: «Paulus og Silvanus og Timoteus til Tessalonikerne menighet . . .» Her nevnes det to apostler i tillegg til Paulus, nemlig Silvanus, eller Silas som han også kaltes, og Timoteus.

I 1. Kor 15,5-8 står det: «Og at han oppsto på den tredje dag etter skriftene og at han ble sett av Peter, deretter av de tolv . . . Deretter ble han sett av Jakob, deretter av alle apostlene». Det fantes altså apostler i tillegg til de tolv. De kalles her for «alle apostlene».

Endelig advares det i Ap 2,2 mot de falske apostlene. Dette forutsatte selvfølgelig at det fantes ekte apostler, og at det fantes apostler i tillegg til de 12, ellers hadde det ikke vært nødvendig å advare mot falske apostler. Konklusjonen på dette må altså være at det i nytestamentlig tid fantes et apostelembetet som var opptatt med oppbyggingen av Jesu legeme og at de tolv apostler hadde en særstilling fremfor andre såkalte legemsbyggende apostler. Vi ønsker å ha de samme gaver, embeder og tjenester i menigheten i dag som de hadde på nytestamentlig tid, og at alt skal fungere etter Bibelen sunne lære og forbilde.

Betydningen av apostelembedet

Vi skal kort nevne fire områder hvor de nytestamentlige apostler fungerte.

1. De la grunnvullen for den menigheten som de skulle bygge. Paulus sier dette i 1. Kor 3,10-11: «Etter den Guds nåde som er meg gitt har jeg lagt grunnvoll som en vis byggmester, og en annen bygger videre, men enhver se til hvorledes han bygger videre. For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus». Paulus var veldig nøye med at det ble lagt rett grunnvoll. Han sier tidligere i Korinterbrevet at hans forkynnelse i Korint var Kristusforkynnelse. Han forkynte Kristus som korsfestet. I Rom 15,14-17 sier han at han ikke gjerne forkynte evangeliet der hvor evangeliet allerede var forkynt for at han ikke skulle bygge på fremmed grunnvoll.
2. Leser vi Apg 8,14-17 og 2. Tim 1,6, ser vi at apostlene hadde et helt spesielt ansvar når det gjaldt å formidle Den Hellige Ånd ved håndspåleggelse. De hadde en spesiell salvelse og utrustning til å formidle Åndens dåp og åndelige gaver.
3. De nytestamentlige apostler var med og tok avgjørelser når det gjaldt det læremessige. De korrigerte både teoretiske og praktiske skjevheter i menigheten når det gjaldt læren. De legemsbyggende apostler må selvfølgelig bruke Bibelens ord som grunnlag for denne læremessige veiledning.
4. Apostlene innsatte eldste i de menighetene de hadde grunnlagt. Dette går klart frem av Apg 13 og 14 og av det Paulus sier til Titus i Tit 1,5. De nystiftede menighetene var selvstendige, frie menigheter uten organisatorisk tilknytning til apostlene som hadde grunnlagt dem. Apostlene hadde et spesielt ansvar i kraft av sin åndelige utrustning og det åndelige forhold til de menighetene de hadde grunnlagt. Men de var ikke «sjefer» over disse menighetene.

dette embedet i funksjon. Mange erfarne brødre som i mange år har vært opptatt med menighets- og vekkelsesarbeide nyter en slik tillit i vide kretser at de, selv om de ikke har tittelen apostler, allikevel har en innflytelse som går langt ut over den menighet som de tilhører. Jeg vil bare nevne noen områder hvor apostelembedet i dag kan fungere.

1. På steder hvor evangeliet ikke tidligere er forkynt, sender vi gjerne en mer eller mindre uerfaren person. I Bibelens dager var det slik at nybrottsarbeidet ble tatt hånd om av erfarne arbeidere med spesiell utrustning og modenhet. På den måten hindret man «nybegynner-tabbene» som kunne skape vanskeligheter for et levende arbeide på et nytt felt. Derfor trenger vi dette embedet til nybrottsarbeide.
2. Innenfor nye arbeidsområder for evangeliet, f.eks. blant de narkomane, blant hippier, andre raser o.s.v. er det nødvendig at dette embedet fungerer. Da er det ikke nye geografiske områder som nås med evangeliet, men nye folkegrupper som skal evangeliseres. Dette kreves det en helt spesiell salvelse og åndelig innsikt til å gjøre.
3. Banebrytere for nye sannheter som Gud vil ha frem i menigheten. Kirkehistorien forteller helt opp til våre dager om personer som fikk lys over helt spesielle bibelske sannheter og som brakte disse ut til menigheten. Det hendte at dette også skapte nye kirkesamfunn fordi disse sannhetene ikke ble tatt imot av det etablerte. Men dette var kanskje ikke Guds opprinnelige mening.

Personlig har jeg liten tro på noen organisering av apostelembedet, men jeg har stor tro på at Den Hellige Ånd i disse dager vil utruste personer så de i kraft av den guddommelige salvelse kan fungere som apostler. Det er ikke titler og organisatorisk oppbygning som teller i Guds rike, men at man er kalt av Gud til tjenesten og fyller den i kraft av guddommelig salvelse.

B. Evangelister

En evangelist er en som forkynner evangeliet til frelse og fornyelse. I ordet evangelist ligger det egentlig «En som bærer godt budskap».

Den feilaktige bruk av ordet

Vi bruker ofte ordet evangelist feil. Vi kaller de som er nybegynnere som for-

kynnere for evangelister. Etter hvert som de får erfaring og modenhet blir de gjerne kalt til pastorer eller forstandere, og tiden som evangelist er forbi. Dette er en helt ubibelsk bruk av ordet evangelist og av embedet. Når Bibelen taler om evangelister, så taler den om personer som er kalt og utrustet for dette spesielle embedet. Flere av Bibelens evangelister var i dette embedet hele livet. Evangelisten Filip møter vi i Apg 8. Senere møter vi ham i Apg 21,8. Det er ca. 25 år mellom disse to tidspunkt, men Filip kalles fremdeles evangelisten. Han hadde fire ugifte døtre, og var sannsynligvis ingen ung mann lengre. Men fremdeles innehadde han det samme embedet som da vi møtte ham i Samaria. Det er ikke slik at ordet evangelist bare er en betegnelse på en person, men det beskriver samtidig den utrustningen han har for denne tjenesten. En evangelist ikke bare forkynner Gud ord, men han er utrustet av Gud med en eller flere av de åndelige gaver fra 1 Kor 12 til å akkompagnere og «bevise» hans forkynnelse.

En evangelists gjerning

I Apg 8,5-26 ser vi evangelisten Filip i funksjon. Ut fra disse versene kan vi få et fint bilde av hva en evangelists gjerning går ut på.

1. Han forkynte Kristus. Det var en sentral Kristus-forkynnelse. Evangeliet ble proklamert i all sin enkelhet og all sin fylde.
2. Tegn og under fant sted ved Filip's hender. Det var Herren som virket med ved under og tegn, og denne kraftige virksomheten hadde sin grunn i nådegaveutrustningen Den Hellige Ånd hadde gitt Filip.
3. Evangelisten døpte de nyfrelste. Dette skjedde fordi det ikke var noen menighet på stedet. Der evangelisten fungerer i tilknytning til en allerede eksisterende menighet tror jeg det er naturlig at ledelsen i denne menigheten tar hånd om dåpen. Dette tror jeg fordi Bibelen lærer at dåpen medfører et læreansvar. Dette læreansvaret ble i nytestamentlig tid utført av menigheten. Dessuten ble man i nytestamentlig tid lagt til menigheten ved dåp.
4. Evangelisten Filip samarbeidet med apostlene Jakob og Johannes. Dette er en veldig viktig side ved evangelistens tjeneste. Han kan ikke gjøre alt arbeidet i menigheten selv, men må samarbeide med de andre embedene.

I neste artikkel skal vi se videre på embedene i Ef 4,11.

Apostlene i dag

Alle embedene som står omtalt i Ef 4,11 skal fungere i menigheten, Kristi Legeme, til Jesus kommer igjen. Det antydes ingen ting i Bibelen om at ikke så er tilfelle. Derfor trenger vi også i dag apostelembedet, og jeg er sikker på at vi allerede har

NEDFOR

Alle er vi litt nedfor iblant. En lege sa en gang, under en bibelsamtale på Sandom, at den som ikke er litt smådeprimert av og til, ikke er helt normal. Vi lo av dette, men det var tydelig at flere også tok godt vare på uttalen. Det er noe galt i den kunstige

JESUS OG TOMAS

Kanskje vi synes det er underlig at en mann som så lett mistet motet, i det hele tatt var med i disippelflokken. Men Jesus visste nøyaktig hvordan Tomas var da han valgte ham som en av de tolv disiplene. Han trengte hans type. Han hadde særlige oppgaver som bare han kunne utføre. Han visste også hvordan han skulle behandle ham for å gi ham hjelp.

EN SINNETS DYBDE

La meg et øyeblikk vende tilbake til min tungsindige kamerat fra studietiden. Mens vi andre flagret høyt oppe i jubel over den vekkelsen som bruste fram, gravde han seg ned i dypet. Han ble prøvet. Og etter hvert ble det tydelig for oss andre at han had-

av sine barn.

Du som har det slik, skal ikke være for snar til å se på deg selv som en sur skeptiker eller uten videre akseptere at andre setter deg i klasse med slike folk. Det kan hende du er en Tomas-kristen. Det kan være Den Hellige Ånd som driver deg til å spørre om og om igjen, til du får et svar du kan stole på.

Tomas glemte aldri det svar Jesus gav ham. Når han siden møtte folk som spurte mer etter ekthet enn begeistring, kunne han referere det Jesus hadde sagt da han selv stilte sine pågående spørsmål.

TROSKRISEN

Tomas kom i en alvorlig troskrise etter oppstandelsen. Historien om hvordan Herren hjalp ham, er umistelig for kirken. Om den ikke fantes der på slutten av Johannes-evangeliet, ville det være som et stort hull i vårt Nye Testamente.

Krisen ble kanskje utløst fordi han på en eller annen måte hadde kommet på avstand fra disippelflokken. Han ble sikkert ikke satt utenfor av de andre. Han dro seg tilbake, bedrøvet, tungsindig og deprimert. Kvinnes vitnesbyrd om at Jesus levde, avviste han som løst snakk. Når han så møtte de andre ti i en rus av salighet, vegret han seg. Han greide ikke omstillingen. Han ville ikke tro. Til slutt satte han betingelser.

JESUS OG TOMAS

Slik kunne det ha vært når Jesus viste seg åtte dager senere: «Jeg vil snakke med dere, Peter, Jakob, Johannes, Bartilomeus og alle dere andre. Men du, Tomas, må straks gå ut og stenge døren etter deg. Du tror jo ikke.» Slik var det isteden: «Vent alle dere andre! Kom hit først, du Tomas! Kom med fingeren din! Kom med hånden din! Her er sårmerken!»

Det står ikke at Tomas falt på kne. Men jeg kan ikke tenke på denne beretningen uten å se for meg denne disippelen på kne. Han ser opp i Jesu øyne og hvisker de ordene som millioner har gjentatt etter ham: «Min Herre og min Gud!» Han hadde i den stunden en dybdeopplevelse som ingen av de andre disiplene fikk del i. Ut av tungsinn var det vasket en tro som hadde gulllets ekthet.

AKSEPTER DERE SELV!

Dere som er Tomas-kristne: Vær glade fordi Herren har skapt dere slik som dere er, med det sjelsliv og det sinnelag dere har fått. Dere har muligheter som mange av deres høytflyvende meddisipler aldri kommer i nærheten av. Jesus elsker dere, og han kan bruke dere i særlige oppgaver som ingen andre kan gå inn i.

Vær bare dere selv. Gå deres egen

TRO OG TUNGSINN

«keep-smiling-stilen», hvor man ikke kan tillate verken seg selv eller sine medmennesker å være litt trøtt og lei innimellom.

TUNGSINN

Men enkelte synes å ha et tungsinn som en alminnelig stemning i sinnet. Jeg husker en elev som gikk i samme klasse som meg på det teologiske seminaret hvor jeg fikk min utdannelse. Det var helt tydelig at han hadde svært vanskelig for å følge med i den høystemte begeistringen som vi andre ofte ga uttrykk for. Han forsøkte å be med hendene i været og tale henvørt og glødende, men fikk det ikke til. Etter hvert falt han heldigvis til ro i en stillferdig stil som passet ham bedre. Han var tungsindig av naturen.

TOMAS OG TUNGSINNET

En av apostlene, Tomas, var antakelig av en slik natur. Da Lasarus døde og Jesus sa at de skulle gå til ham, brast Tomas ut: «Også vi går med så vi kan dø sammen med ham.» Han var nok klar over de farer som truet Jesus fra hans motstandere i Jerusalem. Men det er også sannsynlig at tungsinn tok overhånd. Han opplevde kanskje til og med tanken på døden som en lettelse.

*Tekst:
Edin Løvås*

de funnet fram til åndelige kvaliteter med bestående verdi. Han fikk tak i det åndelige gullet, mens vår begeistring ofte brant opp som tørt høy. Iblant så vi at han kunne hjelpe mennesker som ingen av oss forstod eller kunne oppnå kontakt med.

Slik tenker jeg meg at det var med Tomas. Det var dybden i hans sinn som gjorde ham skikket til en gjerning ingen av de andre kunne gå inn i.

SPØRSMÅLENE

Tomas hadde også spørsmål som de andre disiplene bare aksepterte uten videre. Da Jesus en gang sa disse ordene: «Dit jeg går, vet dere veien», sa Tomas: «Herre, vi vet ikke hvor du går hen. Hvordan skal vi da vite veien?» Han slo seg ikke til ro. Han ga seg ikke før han fikk skikkelig beskjed. Han ble heller ikke avfeid, men fikk et svar som har gjenlydd gjennom kirken i to tusen år. «Jeg», sa Jesus, «er veien, sannheten og livet».

I en del kristne miljøer hører man iblant vitnesbyrd om store opplevelser, velsignelser, syner og åpenbaringer. Noen forteller om samtaler med Herren. «Herren sa til meg» og «jeg sa til Herren» er vanlig uttrykk. Mange aksepterer også dette uten videre. De fryder seg og tar imot med barnets naive selvfølgelighet. Og vi skal ikke her prise den skeptiske, sure kritikklysten. Men det finnes — på den annen side — mennesker som kjenner seg tvunget til å stille spørsmål til de som bærer fram vitnesbyrdene. De må få vite hvordan Herren åpenbarte seg, hva velsignelsen gav av varige verdier og hva det betyr at Herren tiilsynelatende taler direkte til enkelte

vei. Still spørsmålene. Let etter grunnfjellet. Kjøp dere gjennom krisene. Den tro dere vinner og mottar, er den Peter skriver om med disse ordene: «Selv forgjengelig gull blir prøvet i ild; troen som er mye mer verd må også prøves, så den kan bli til pris og herlighet og ære for dere når Jesus Kristus åpenbarer seg.»

DE SISTE SKAL BLI DE FØRSTE

Historien forteller at Tomas senere virket som misjonær (apostel) i Syria. Ifølge andre overleveringer skal han også ha misjonert i Parthia (Persia) og i Judea. På Malabar-kysten i Sørvest-India og på Sri Lanka finnes såkalte «Tomas-kristne» som kan lede sin historie tilbake til 300-tallet. Dette fortelles det ikke noe om i Apostlenes Gjerninger. Det ble Paulus og Peter og andre store menn som gikk seirende fram i «den da kjente verden». Men en gang i Himmelen herlighet, skal det komme fram i lyset hva denne apostelen med alle spørsmålene, det tunge sinn og troskrisene utførte.

I det himmeltoget der de første skal bli de siste og de siste de første, marsjerer kanskje han i spissen sammen med mange av dem som var hans sjelefrender. Det er ingen motsetning mellom tro og tungsinn.

EDIN LØVÅS

Husmenighet - et levende nærmiljø

«Maken til praktisk og matnyttig vegledning skal en lete lenge etter.»

O.E. Aune i Dagningen

«Ypperlig til samtale i kirker og menigheter, såvel innen Statskirken, som i frikirkelige kretser.»

Sven Øverland i Haugesunds Avis

Kr. 57,00

70

Land og Kirke/Gyldendal
Bokhandelen har boken

LES HVA FORST. LEIF JACOBSEN SIER OM DENNE BOKEN:

NY VIN — GAMLE SKINNSEKKER er en absolutt nødvendighet for enhver som er interessert i menighetsfornyelse. Den får oss til å tenke i helt nye baner bl.a. når det gjelder vårt forhold til kirkebygg. Boken er uten tvil en klassiker på sitt område.

Leif Jacobsen

Menighetsledere for forskjellige kirkesamfunn er begeistret for boken og går inn for å spre dens budskap.

DETTE ER BOKEN SOM:

- i en rekke land har ført de troende tilbake til et frigjort kristen- og menighetsliv.
- våger å sette spørsmålstejn ved mange av våre «bibelske» tradisjoner.
- viser veien vi må gå for å kunne utføre det oppdrag Jesus gav oss.
- kan revolusjonere også deg og ditt kristne nærmiljø.

Kr. 29,— pr. stk. Ved 25 stk. 15% rabatt. Ved 50 stk. 25% rabatt.

Bestill et sett til din menighet eller bønnegruppe.
Gi den som gave.

Hos din kristelige bokhandel, eller PORTOFRITT direkte fra:

Inspirasjon

KRISTENT KORT — OG BOKFORLAG
BJERKEALLEEN 6, 3900 PORSGRUNN — TEL. (035) 54 757
POSTGIRO 5 75 56 81 — BANKGIRO 7147.05.22989

30 operasjoner og proteser i alle ledd:

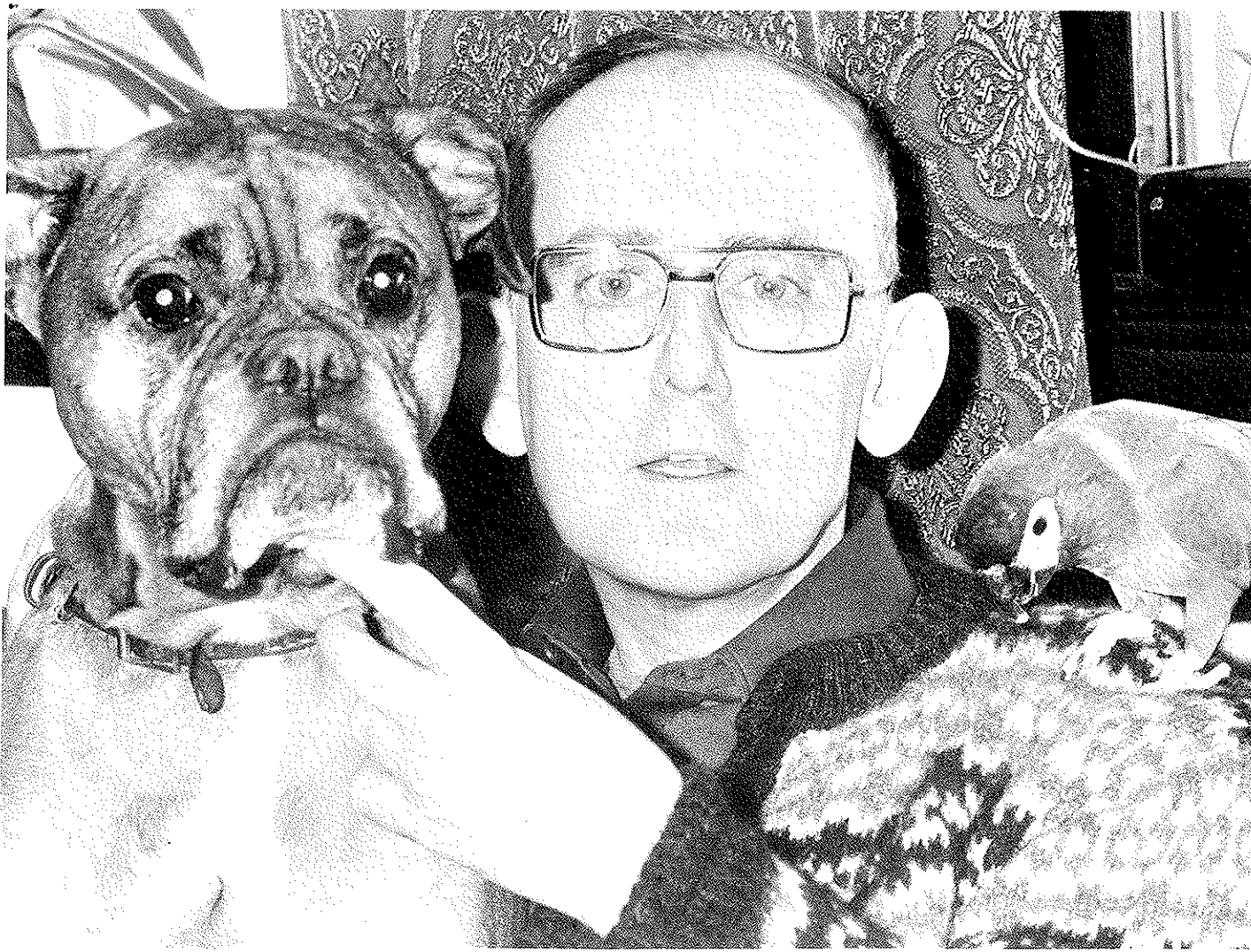
Men Olle Reidar synger fremdeles

— Det var Gud som holdt meg oppe de første årene av min sykdom. Men da det røynt på som verst og jeg hadde sykehuset som mitt 2. hjem, ble jeg så bitter at jeg oppga min tro. 3 magesåroperasjoner, innsettelse av proteser i knær, hofter, albuer, ankler, stor-tær, fjerning av grunnleddet i alle småtærne og begge håndleddene avstivet med metall-røyr inne i armen. Og mange av operasjonene foretatt med lokalbedøvelse ettersom kroppen ikke lenger tåler full narkose. Men nå har jeg forlenget funnet Gud igjen og har forsont meg med at han har en mening med livet mitt.

Tekst og foto:
Gunnar Flatebø

Olle Pedersen sitter på en høy krakk ved pianoet i stuen i sin leilighet i Oslo og forteller. Stemmen er lys og han hever hverken øyenbryn eller stemme når han snakker. Han er lys blond og virker uendelig mild — men ansiktet kan ikke skjule at han har hatt mye smerter. Smilet er lunt og varmt. I en lenestol kan han ikke slenge seg nedpå, for da kommer han ikke opp igjen. Leiligheten er hyggelig innredet med mer grønne planter enn vi har sett i noen blomsterforretning. Stilmøbler og

Jeg er veldig glad i dyr, sier Olle Pedersen som her koser seg med bokseren «Ringo» og dverg-ara'en «Karin».

stiltapet tar seg unektelig fint ut til et lysbeige ensfarget gulvieppe og hvitt Hellstrøm piano. Veggseksjonen er stappfull med bøker, og ekstra glad er Pedersen i lektyre om dyr. Stereo-benken er nesten like lang som et fotball-mål, med hundrevis av LP'er, lydbånd og kassetter — og flere operaplater har vi bare sett hos Ivar Følgerø. Men så vokste da også disse guttene opp som naboer og sang sammen — og det var hos Gudrun Følgerø at Olle tok sangundervisning i mange år. Han begynte egentlig med piano, men gikk over til sang, og sang mange duetter med Astrid Hellesnes Hukvari. I 1955 dro han ut i verden — og kursen ble satt for Oslo der han oppsøkte Ragnar Andersen, fiolinisten i «Husker du». Disse var nemlig i slekt — og Andersen ordnet en jobb til Pedersen ombord i «Bergensfjord» som oppvasker. Det ble mye matning av krabber over Atlanterhavet. Likefullt klarte han å syngre en del låter sammen med orkesteret ombord og dermed steg han i gradene. Han avanserte til sjefspiccolo og videre til badestuert. Det ble 5 år i jordomseilinger over hele verden og TV-opptreden i New York. Repertoaret var nokså sentimentalt med mange låter av Frank Sinatra og Pat Boone og «I can't give you anything but love». Men det ble et hektisk liv med mye spising røyking — og alkohol.

— Jeg var måteholdsmann i ungdommen, men ombord ba gjestene om spesielle låter — og kvitterte med en pjoletter. Man blir jo ikke mindre ømtålig og sårbar under påvirkning av alkohol. Jeg reiste hjem, og tok farvel med min venn, kong Alkohol. Og kuttet ut sigaretter som jeg brukte 40 av hver dag. Traff en venn som var kristen i Oslo, og vi flyttet sammen, og han og andre ba for meg at jeg måtte få styrke til å velge livet i stedet for helvete. Er det rart at jeg tror på forbønn? Så arbeidet jeg noen år i en herre-ekviperingsforretning før jeg i 1968 måtte melde pass. Da var jeg så syk at jeg ikke kunne gå i trapper. Jeg ble da lagt inn på plastisk kirurgisk på Rikshospitalet og dermed begynte et liv som var inn og ut av sykehuser. Jeg ba ofte om å få dø denne tiden, men du verden hvor skjønnleger og sykesøstre var mot meg. De måtte nok tåle en del da jeg var nedfor som verst. Men tenk selv — jeg måtte ut av arbeidslivet og omgangskretsen skrumpet inn og forsvant, og jeg følte at mange vendte meg ryggen. Det hele syntes meningsløst. Fortsatt skuffer det meg at slektninger, klassevenner o.l. gjerne passer min leilighet, men stikker ikke oppom. Og jeg som er så glad i besøk.

Olle Pedersen blir silkemyk i stem-

men og kanskje vi skimter en tåre i øyenkroken. Nå har han nylig feiret sin 50-års dag hjemme i Haugesund. Olle var yngst i en gutteflokk på 7, og brødrene Jon, Osvald og Kurt bor i Haugesund mens Arne og Frank holder til i Sauda. I Oslo bor han sammen med en kamerat, Oddvar og disse lever sammen som to gode brødre.

Oddvar er audio-tekniker på Rikshospitalet — og tok først hånd om Olle da han hadde problemer med alkoholen. Siden har de holdt sammen. Olle er helt avhengig av hjelp. Han står opp klokken 05.15 og må også ha hjelp til morgentoiletet. Mens Oddvar lufter bokseren «Ringo» steller Olle til frokost. I tillegg koser Olle seg med et par papegøyer. Han har en stor blå-gul ara som heter «Gogo» og en gulnakked dverg-ara som er alt på jord bærer navnet «Kari». I Nesbyen har de en hytte som ofte blir benyttet — og et fotografi på salongbordet viser at det er en staselig hytte. Ellers er det spesielt musikken som gir innhold i hans hverdag.

— Jeg setter meg ofte ned og lytter, og vanligvis er det opera som runger ut i rommet. Men jeg har også appetitt på andre former for musikk, men mye avhenger av sinnsstemningen.

Olle Pedersen har også gitt ut en LP med tittel «10 perler fra min visesamling». Nå er han ikke helt fornøyd med produktet, men så må man vel kunne kalle det et hastverksarbeid når hele opptaket ble gjort i løpet av én dag. Men nå er han i gang med å forberede en ny plate. Arnt Haugen skal være arrangør og denne gang blir det mer kristelige viser. Over-skuddet av den forrige platen går forøvrig til Revmatismesykehuset i Oslo.

Er du mye ute og synger?

Dessverre altfor lite. Jeg er avhengig av pianist, men jeg er overbevist om at jeg har noe å gi med min sang. Mitt ønske er at folk og menigheter vil gjøre mer bruk av meg. Gud har gitt meg stemmen for at jeg skal bruke den. Et ønske er samtidig at jeg kan få slippe mer til i radio og TV.

Det er en vennlig atmosfære og Olle trakterer med kaffe og te. Selv pleier han å kose seg med en skive og en kopp kaffe om formiddagen — før det blir middag like over klokken 3. Hver kveld pleier Olle og Oddvar å ha en andaktsstund sammen. I et par store bæreposer ligger brever og kort fra hele landet — og midt i vår prat blir vi forstyrret av telefonen. Det var en dame fra Haugesund som hadde hørt Olle i radio og som gjerne vil komplimentere ham. Han var nettopp på eteren i et reprise-program med Åshild Ulstrup og lytterundersøkelser

viste at mange mennesker hadde lyttet til dette programmet. I tillegg har det blitt 3 opptredener i «Husker du» sammen med Odd Grythe.

— Jo, det er hyggelig med brev og telefoner, men jeg føler at folk beveger seg for mye inn på mitt privatliv.

Olle Pedersen er ingen type som forstiller seg. Han er ærlig og rett på sak, og dekker over en eventuell usikkerhet med et godt smil. Han er til dels munter og liker å omgås mennesker. Når vi spør hva som gjør han glad, kommer svaret kontant: Når jeg får besøk. Kvikk i replikken er han også — og glad er han i naturen.

Hva med fremtiden Olle?

Jeg frykter ingenting. Gud har gitt meg styrke gjennom over 30 operasjoner og mye smerte. Men jeg bærer på en drøm om en gang å kunne få dra til De vest-indiske øyer på tur.

Jo-da, noe av det fineste ved journalistikken er at man kommer på tomannshånd med interessante personer, og etter et møte med Olle Pedersen blir man mer ydmyk. En fredelig og vennsæl mann som farer stille, men har noe å fare med. Sist mandag sang han på Revmatikerforeningen i Oslo — og i kveld er han på møte i Full Gospel Business men's Fellowship International.

Kalenderen

Denne spalte er åpen for gratis kunngjøring av samlinger som er åpne for alt Guds folk. Vi må ha meldinger ca. 2 mnd. før utgivelsesdato. Pioneren kommer ut 6 ganger i året rundt: 1. jan. - 1. mars - 1. mai - 1. juni - 1. sept. - 1. nov. Kontakt redaksjonen. Til dette nr. har vi fått inn følgende meldinger:

SANDOM RETRATSENTER

ønsker velkommen til dager med bibelsamtaler, bønn, andakter, Jesus-meditasjon m.m. For nærmere opplysning kontakt: Sandom Retrattsenter, 2585 Garmo. Telf.: 062-12 745.

Tider: 13.-18. juli, 27. juli - 1. aug., 3.-8. aug., 17.-22. aug., 24.-29. aug., 7.-12. sept.

SOMMERSTEVNET I SARONS DAL

Talere bl.a. Pat Robertsen, USA, Stanley Sjøberg, Sverige, Ernest Mayodi, Kenya, Kurien Tomas, India, Bjørn Bergman, Aril Edvardsen, Erik Larsson, Kjell Haltorp, Åge Åleskjær, Leif Jakobsen, Hans Bratterud, Ingolf Kolshus, Martin Meland m.fl. Sang: Arnold Børud m/fam., Kjell Fjalsett, Edith og Erling Aatelgen, Kåre og Evind Edvardsen m.fl.

Tid: 10.-19. juli.

OASE 81

I Gimiehallen Kristiansand. Møter og seminarer med en rekke sentrale talere fra Den norske kirke.

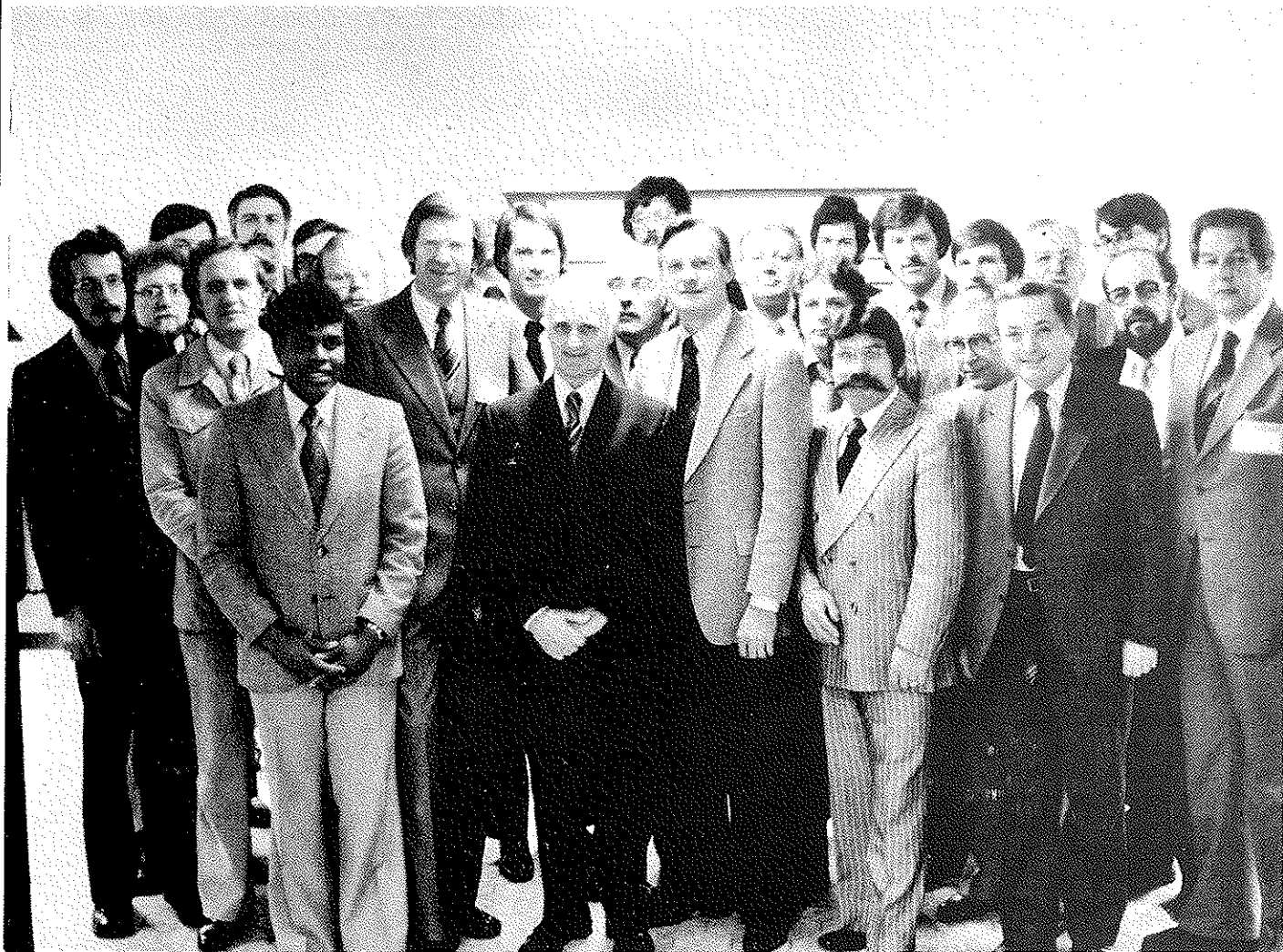
Tid: 14.-19. juli.

JESUS FESTIVALEN i Molde

Forum for fellesskap. Talere: Eivind Frøen, Sigvard Wallenberg, Georg Werver, m.fl. Flere kjente sangere og grupper deltar.

Tid: 27. juli — 2. august.

Pinse-teologi og den karismatiske bevegelsen

Mange har sikkert undret seg over at kretser innenfor pinsebevegelsen kan stille seg skeptisk til den karismatiske bevegelse. Lite har blitt klarlagt om årsakene til dette. Under en konferanse for ledere av pinsevennenes bibelskoler rundt om i Europa ble forholdet mellom pinsevekkelsen og den karismatiske bevegelse tatt av Julian W. Ward som er ansvarlig for studieopplegget ved Elim Bible College i England hvor konferansen ble holdt. Fra Leif Jakobsen, som var en av deltagerne på denne konferansen, har vi fått dette foredraget. Fordi den karismatiske vekkelse har tørnet imot form og lære som var akseptert i ulike sammenheng, har den ført til splittelse og motsetninger der hvor fornyelsen ble avvist. De reaksjoner tradisjonelle pinsevenner har hatt mot fornyelses-bevegelser i vår tid er nokså lik den reaksjon som har vist seg i konservative kretser i de andre kirkesamfunn.

Fra en tidligere samling av ledere for pinsevennenes bibelskoler i Europa. Vi ser bl.a. Tom Erlandsen til høyre og Hans Bratterud midt på bildet.

Hva kan pinsevenner og karismatikre gi hverandre?

*Tekst:
Julian W. Ward*

På predikantkonferansen for Assemblies of God og Elim (i England), kalt «Pinsebevegelsen i åttiårene» (14.-16. november 1979) talte Alfred Missen, inntil nylig generalsekretær i Assemblies of God, om forholdet mellom pinsebevegelsen og den karismatiske bevegelsen innenfor de historiske kirkesamfunnene. Han forklarte at han hadde deltatt på Foundation Trust International Conference i Guildford i 1971, men han hadde forlatt konferansen den andre dagen, da han ikke var istand til å føle seg ett med de andre deltakerne. Imidlertid, da han var tilstede under «The National Evangelical Anglican Conference» i Nottingham i 1977, ble han dypt grepet over tilbedelsen under nattverdsgudstjenesten, og merket en ekte åndelighet når man sang «Han er Herre, Jesus er Herre». Dette gjorde at han reevaluerte sin holdning.

I sin tale oppfordret han til åpenhet overfor det Gud gjør i den karismatiske bevegelsen og til engasjement i den der det er mulig. For enkelte med dyp evangelisk overbevisning, var dette hard tale. Andre med en mer positiv innstilling, var det ord i rette tid. Jeg vil her ta opp denne spenningen mellom pinsebevegelsen og den karismatiske vekkelse.

Pinseteologi

Betegnelsen «pinseteologi» betyr ikke en utførlig og vitenskapelig framstilling av Guds åpenbaring til pinsevenner, med en nøye granskning av antagelser og en grundig framstilling av læresetninger. Jeg kjenner ingen slik teologi. E. S. Williams i American Assemblies of God har laget en «Systematisk teologi» (1953), men den mangler en fullstendig teologisk innføring og en drøfting av forholdet mellom pinseteologi og andre mer tradisjonelle protestantiske og katolske teologier. P. S. Brewster, tidligere generalsekretær i Elim-bevegelsen, har redigert «Pinseleære» (1976) som er en popularisert framstilling av en del læresetninger som pinsevenner har. Dr. F. P. Møller, den dyktige presidenten for Apostolic Faith Mission of South Africa, er for tiden i gang med å skrive en systematisk teologi som er sentrert om menneskets skapende og levende opplevelse av Gud i forståelsen av guddommelig åpenbaring.

Om vi imidlertid definerer teologi som «Guds tale» — d.v.s. hans tale til oss gjennom skapelses-, forsonings- og åpenbaringshandling, kan vi snakke om en popularisert pinseteologi. Jeg vil i første rekke konsentrere meg om de læresetninger som utgjør hovedinnholdet i trosoppfatninger innenfor de to største pinseretninger i USA. Vi bør imidlertid være klar over at det er for-

skjellige holdninger til den karismatiske bevegelsen innenfor disse retninger. Vi bør dessuten være oppmerksomme på at «den karismatiske bevegelse» også omfatter de historiske kirkesamfunnene og husfelleskapene.

Noen ganger kan en få det inntrykk at åndeligheten i et pinsemøte måles etter lydstyrken i tilbedelsen, isteden for graden av lydlighet overfor Åndens vilje.

Røtter

1. Hva er årsakene til pinsevennenes ulike holdninger til den karismatiske bevegelse?

Pinsevenner vil jeg betegne som evangeliske protestanter. De har hatt bestemte opplevelser med Gud og som, inntil nylig, har gjort dem lite anerkjent av andre kirkesamfunn. Slike opplevelser av det guddommelige og av å bli forkastet skapte nye læresetninger og en ny kristen kultur. Dette er ikke noe nytt i kirkehistorien, og man kan finne liknende tilfeller blant anabaptistene fra det 16. århundre og de tidlige metodister fra det 18. århundre. Pinsevenner anser at deres røtter er i den reformerte tradisjon (selv om nok de anabaptistiske og arminianske tradisjoner er mest korrekt), i de evangeliske og hellighetsbevegelsene i det 19. århundre og i de åndelige vekkelsene i Europa og Amerika fra 1900 til 1914. Pinsemenigheten ble dannet som et resultat av virksomhetene til karismatiske og individualistiske personligheter som George Jeffreys og Smith Wigglesworth, og på grunn av at framstående kirkeledere, bibellærere og lokale predikanter forkastet pinsevennenes erfaring og lære og/eller opplevelser.

For pinsevenner er Bibelen den øverste autoritet. Under Guds ufeilbarlige ord må alt annet underordne seg. Det er slutt på de retninger som mente at profetier og tydning skulle ha like stor autoritet. Bibelen blir brukt på en nokså rettfram og bokstavelig måte selv om dens bilder og symboler ofte tolkes.

Fra sin sterke Guds-opplevelse vet pinsevennen at Gud er overnaturlig og ubegrenset i tid og rom, og må ikke, på en panteistisk måte, gjøres lik med vår

egen eksistens eller vårt vesen. Han tror på treenighetslærens mysterium, som en gang var en trussel for visse deler av pinsebevegelsen og som fortsatt er det for enkelte pinsesekter. Hans opplevelse av Jesus som den som dører i Den Hellige Ånd, forsikrer ham om sannheten i Bibelens lære om Kristi absolute guddommelighet. Ethvert forsøk på å bagatellisere eller fornekte dette blir oppfattet som vranglære.

Pinseteologi er basert på Kristi stedfortredende død som tilstrekkelig offer for synd. Mennesket blir rettferdiggjort ved tro **alene**, og ethvert forsøk på å gjøre gjerninger til en del av frelsen ved siden av Mellommannens ene, fullkomne, blir avvist.

Ulikheter

Veien inn i de kristne sannheter er delt i tre: først kommer den nye fødsel ved Den Hellige Ånd, deretter troendes dåp i vann ved full neddykkelse og tilslutt dåp i Den hellige Ånd. Rekkefølgen for disse tre stegene kan imidlertid variere i praksis. Dåpshandlingen og Herrens nattverd blir ikke betraktet som noe mer enn symboler på Kristi forsoningsverk.

Pinsevenner tror at de bør streve etter den første kristne menighets rettningslinjer. Læren må hentes fra det nye testamentet og ikke fra åndsåpenbaringer. Forkynnelsen av Guds ord fra Bibelen må være overordnet vitnesbyrd og beskrivelser av opplevelser, man føler imidlertid at den karismatiske bevegelsen har lagt for stor vekt på det siste, noe som har skjedd på bekostning av den bibelske forankringen. Videre er man av den oppfatningen at husfelleskapsbevegelser har overdrevet åndelige lederes autoritet og følgelig enkeltindividenes underordning, noe som har vært til skade for den bibelske autoritet og presteskaper av alle troende.

Pinsevenner legger stor vekt på frihet i tilbedelse, individuell deltakelse i den og bruk av nådegavene. De vanlige anklagene om uorden eller ekstasisk tungetale er oftest ikke berettiget idag. Noen ganger kan man imidlertid få det inntrykk at åndeligheten i et pinsemøte skal måles etter lydstyrken og det følelsesmessige engasjement i tilbedelsen, istedet for etter graden av lydlighet overfor Åndens vilje. Pinsevenner er ofte ikke klar over det stereotype og tradisjonelle i sin tilbedelse, og de forstår ikke alltid verdien av liturgi og andre former for åndelighet som kristne i andre samfunn setter pris på.

På grunn av Bibelens lære om de siste tider og den sterke bevissheten om nødvendigheten av dåpen i Den Hellige Ånd for å kunne utføre misjonsbefalingen, har pinsevennene lagt sterk

vekt på evangelisering. De er kritiske til karismatiske grupper som har blitt innadventde eller opptatt med åndelig vekst på bekostning av aktiv evangelisering. For dem er dette en fornektning av kristent ansvar. Det som blir regnet for å være evangelisering, er gjerne store vekkelseskampanjer, friluftsmøter, husbesøk, og møter med mirakuløse tegn og under, og ikke utøvelse av kjærlighet og sosialt engasjement, slik andre oppfatter som evangeliserende.

Holdninger

Nyomvendte blir undervist om viktigheten av å leve et gudfryktig liv etter bibelske retningslinjer og om adskillelsen fra verdslig leve-måte. Skillsmisser, abort og homoseksualitet er imot skriftens lære. At enkelte karismatikere ikke har tatt så nøye tradisjonelle, evangeliske tabuer som f.eks. bruk av alkohol, blir betraktet som moralske kompromiss og dårlig kristent vitnesbyrd. Tradisjonelt har pinsevenner ikke vært engasjert i sosiale reformer, fordi man har vært opptatt med evangelisering. Man har fryktet det «sosiale evangelium», selv om det i senere tid har utviklet seg større grader av sosialt ansvar blant mange pinsevenner. I en hel generasjon opplevde pinsevennene å bli utstøtt, kritisert, latterliggjort og foraktet. Selv i dag opplever mange pinsepredikanter å bli sett ned på av prester og pastorer i andre kirker. Pinsevenner kan på utenforstående enkelte ganger virke uforsonlige, intolerante, naive og overfølsomme. Pinseteologi kan til tider virke for enkel, ugjennomtenkt, uforandelig og trangsynt og basert på en usikker, bokstavlig fortolkning av Skriften. Det må innrømmes at en gjennomarbeidet og omfattende pinseteologi som kan settes opp mot andre teologier, ikke finnes. Men man må samtidig huske at læren først og fremst må gjelde den enkelte persons liv framfor Gud og bare i annen rekke som akademiske spørsmål. Praktisk pinseteologi har vært i stand til å stå imot angrep fra sekularisme, materialisme og moralsk relativisme. Læren blir ansett som viktig for pinsevenner, og fellesskap basert kun på åndsopplevelser blir regnet som utilstrekkelig. Store forbedringer av det akademiske nivået på pinsebibelskoler vil skape en dypere forståelse av bibeltolkning, teologi og etikk. Samtidig bør det kanskje understrekes at aktivister framfor intellektuelle lar seg tiltrekke av pinsevirkosomhet.

Pinsevennen er opptatt av å unngå alt som kan undergrave det sanne evangelium. Han er derfor imot en økumenisme som synes å innebære kompromisser med den bibelske autoritet eller den evangeliske lære. Slik han ser det, har de store kirkesamfun-

nene åpnet seg for en ubibelsk liberalisme og modernisme med tap av åndelig kraft som følge. Gjennom en overflattisk barnedåpspraksis har millioner av mennesker kommet til tro på at de ved å leve et respektabelt liv vil være på vei til himmelen, mens de altså i virkeligheten er fortapt. Kirkenes Verdensråd bør bekjempes, da det skaper en falsk økumenisme.

Tilhengere av den tradisjonelle adskillelse mellom kirkesamfunnene har en tendens til å være reserverte til den karismatiske bevegelse.

Skeptiske

Med denne troen og disse holdninger blir det lett å se hvorfor mange pinsevenner er skeptiske overfor den karismatiske bevegelsen i både de historiske kirkesamfunnene og i husfelleskapsbevegelsen. På grunn av sterk hengivenhet til evangeliske sannheter er det mange som mener det ville være galt å omfavne katolikker. De er mistenksomme overfor den romersk-katolske, karismatiske bevegelsen, i det de føler at fordi Ånden er Sannhetens Ånd, så ville katolikkene, dersom de virkelig hadde ekte åndelige opplevelser, bli klar over sin kirkes grove feiltolkninger av Skriften, og dermed gå ut av den. Dessuten tror de at katolikkene har til hensikt å overtale sine protestantiske brødre og søstre til å vende tilbake til moderkirken.

Det er imidlertid også mange pinsevenner som har en mye mer positiv holdning. De innser at Gud gjør store ting i de historiske kirkesamfunnene, og de gleder seg over det.

De lurar kanskje på hvorfor det ikke fører til større hengivenhet til evangelisk teologi, men de innser ektheten i tilbudelsen og bruken av de åndelige gavene i den karismatiske bevegelsen i de historiske kirkesamfunnene. Andre pinsevenner føler seg tiltrukket av husfelleskapenes oppbygning, og deres menigheter fungerer på en tilsvarende måte. Minst én pinsemenighet har i imidlertid gått ut av sitt kirkesamfunn for å oppnå husfelleskapenes frihet. Denne bevegelsens anti-holdning overfor kirkesamfunn blir dermed vurdert med mistenksomhet av mange pinsevenner.

Vi ser altså at pinsevenners syn på de forskjellige områder av den karismatis-

ke bevegelsen er delte. De som understreker teologien eller kort og godt er tilhengere av den tradisjonelle adskillelsen mellom kirkesamfunnene, har en tendens til å være reserverte. De som ser Guds verk i den karismatiske bevegelse, og de som understreker viktigheten av Åndens verk på tvers av skillelinjene, er mer åpne.

2. Hvilken holdning overfor den karismatiske bevegelse er i samsvar med pinseteologi?

Sannhet

Pinsevenner er evangeliske protestanter med bestemte syn på Åndens verk. De er helt overbevist om følgende grunnleggende læresetninger:

- 1 Bibelens ufeilbarlighet og øverste autoritet i evangelisk forstand.
- 2 Den tradisjonelle læren om treenigheten og Kristi person.
- 3 Menneskets forsoning blir fullført gjennom Kristi død på korset som var en stedfortredende død.
- 4 Mennesket blir rettferdig ved tro alene. Sakramenter kan ikke legge noe til menneskets frelse.
- 5 Bare troende dåp er gyldig dåp.
- 6 Dåpen i Den Hellige Ånd følger den nye fødsel og er en guddommelig kraftkilde til tjeneste for Gud.

Det er de ulike syn på autoritet, lære og økumenisme i den karismatiske bevegelsen som skaper samvittighetsproblemer for pinsevenner. Disse problemene kan forsterkes ved anti-økumeniske holdninger hos andre kristne. De anklager enhver som er innblandet i den karismatiske bevegelsen for å godta teologiske kompromisser.

Enkelte pinsevenner, vanligvis de som har lite eller ingen førstehåndskjennskap til karismatikere, stiller seg tvilende til bevegelsens åndelige ekthet. Selv om det må innrømmes at det har vært tilfeller av uekte elementer, og at opplevelser av den nye fødsel noen ganger blir oppfattet som pinseopplevelser, så er alle sanne tegn på at Gud vitner tilstede: Dypere engasjement, bibelstudium, mer intensitet i bønn, frigjøring i tilbudelsen, større hengivenhet til Kristus, bruk av nådegaver, mer effektiv evangelisering, guddommelig helbredelse, etc. Som svar på innvendingen om at den karismatiske bevegelsen har ført til ubibelske ting, som f.eks. sterk understrekning av en leders autoritet, motstand mot kirkesamfunnstilhørighet, dypere hengivenhet til jomfru Maria etc., kan man si at dåpen i Den Hellige Ånd har en frigjørende virkning på følelsene, med det psykologiske resultat at tidligere tro-

soppfatninger og handlinger får en psykologisk oppblomstring.

Enkelte drar i tvil den karismatiske bevegelsens ekthet av følgende årsak. Den Hellige Ånd er Sannhetens Ånd, og om Sannhetens Ånd blir mottatt av en troende, vil denne bli ledet til å gi opp ubibelske handlinger. Særlig undrer de seg over at man kan holde fast på barnedåp som i følge pinsevenner er i strid med sannheten, åpenbart ved Den Hellige Ånd. Men ikke desto mindre strides pinsevenner selv om mange ting, som f.eks. de siste tider. Dessuten er det Den Hellige Ånds verk å føre oss inn i helliggjørelse så vel som sannhet, og de færreste pinsevenner vil nok hevde at de er fullkomment helliggjorte. Forståelsen av guddommelig, åpenbare sannheter er en gradvis prosess. Denne prosessen vil gå enda langsommere om man holder fast på en omfattende og gjennomarbeidet teologi som synes å gi en holdbar tolking av bibelske åpenbaringer. Enkelte kan dessuten være så opptatt med viktige ting i fornyelsesbevegelsen at de ikke har tid til lange, teologiske refleksjoner.

Guds strategi

Pinsevenner beklager at karismatikere ikke blir ledet av Ånden ut av kirkesamfunn som holder seg til ubibelske handlinger og læresetninger. Men en slik innvending synes å innebære manglende forståelse for enkelte faktorer som er viktige for karismatikere, bl.a. følgende:

- 1 De har ofte vokst opp i en menighet eller kirke og er derfor glad i den. Når de så opplever åndelig fornyelse selv, ønsker de å spre dette videre i sitt eget kirkesamfunn.
- 2 De kan overføre sine egne, karismatiske opplevelser til visse områder i sin egen kirkes teologi, særlig de som understreker nåde, tro, Den Hellige Ånds verk, nådegaver etc.
- 3 Kirketilhørighet innebærer en ubevisst tilegnelse av kulturelle holdninger med hensyn til tilbedelse, oppførsel og holdninger til andre grupper. Tradisjonelle holdninger lar seg ikke lett forandre. Visse former i en kirkes under-kultur kan dessuten få en ny mening. For eksempel, de som har vokst opp i en liturgisk tradisjon, oppdager kanskje at liturgien inneholder en dypere grad av åndelighet, særlig om den kombineres med karismatiske sanger, kor, spontan bønn og åndelige gaver.
- 4 Karismatikere er kanskje oppmerksomme på visse uønskede trekk hos evangeliske og pinsegrupper. De spør seg nok hva godt som

kan oppnås ved å forlate sin egen kirke og dermed miste kontakt med venner og medarbeidere.

- 5 Mange karismatikere i de historiske kirkesamfunnene mener at det nå er Guds strategi å fornye det åndelige livet i deres egne kirker. Dette er derfor ikke tiden da adskillelse og brudd bør finne sted. Mange føler at Gud har plassert dem der de er nå, og at dannelsen av nye kirkesamfunn ville være galt.

Vi må også tenke over hvor mangfoldig og fleksibel de historiske kirkers teologi er. Da blir spørsmålet om å forlate sin kirke ikke så enkelt som mange pinsevenner tror.

Tre grupper

Utelukker vår nidkjærhet for bibeltroskap og begeistring for våre pinsemenigheter oss fra kontakt med den karismatiske bevegelsen? Vi må belyse det spørsmålet, ut fra Bibelens undervisning.

For det første må vi pinsevenner skille mellom tre grupper:

- 1 Gjenfødte troende med evangelisk forankring.
- 2 Gjenfødte troende som ikke er evangelikere på grunn av manglende undervisning eller på grunn av avvisning av visse evangeliske læresetninger. Man blir ikke frelst ved å ha denne rette teologi, men gjennom overgivelse til den oppstandne Jesu herredømme (Rom 10,9).
- 3 De som er påvirket av Den Hellige Ånd, men som ennå ikke er frelst. Inkludert i denne gruppen er beklennende kristne som i sitt hjerte ennå ikke har latt Jesus bli Herre. Jeg var personlig i en slik stilling for et tiår siden. (Sakramentalisten vil ikke godta denne klassifiseringen, men vi ønsker her å se på hva pinseteologi hevder).

De tre nevnte gruppene er sannsynligvis å finne i de fleste, lokale menigheter, og de finnes også innenfor de store kirkesamfunnene. Pinsevennen kan derfor se på den karismatiske bevegelsen i de historiske kirkene som Guds måte å bringe frelse til navnkristne, bibelsk sannhet til ikke-evangeliske og Den Hellige Ånds kraft til de som lengter etter dypere, guddommelig virkelighet i sine liv og i sin kristne tjeneste. En slik holdning gjør at pinsevennen stiller seg positiv og åpen til den karismatiske bevegelsen i de historiske kirkesamfunnene. Når apostelen Peter ble irettesatt for å ha brutt det tradisjonelle mønsteret, svarte han:

«Når Gud har gitt dem den samme gave som vi fikk da vi kom til tro på Herren Jesus Kristus, hvem er da jeg, så jeg skulle hindre Gud?» (Apg 11,7).

Rett lære

Pinsevennen kan imidlertid også innvende at NT gjentatte ganger advarer mot å blande seg med de som ikke holder seg til den sanne lære (Gal 1,8-9, Tit 3,10, 2. Joh 10). Man burde derfor ikke engasjere seg i en bevegelse med mange ulike læresetninger. Til det vil jeg si:

- 1 De fleste som har et visst forhold til den karismatiske bevegelse, holder seg til tradisjonelle læreoppfatninger om Jesu Kristi person og NT's advarsler mot sammenblanding av kristendom med jødisk-hedensk gnostisisme som i kolossermenigheten (Kol 2,2, 11,6, 3,11) og andre steder (2. Kor 11,3-6, 13, 12,11, 1. Tim 1,3-7, 6,20), og med hellenistisk-hedensk gnostisisme, som i Johannes-menighetene og andre steder (1. Tim 4,1-3, 2. Tim 2,17-18, 3,4-5, 8-9, 4,4, 2. Pet 1,16, 2,1-22, 1. Joh 2,19-22, 4,1-3, 2. Joh 7, Jud 4,23). Dette gjelder særlig moderne teologier som fornektet Kristi guddom.
- 2 Advarslene mot å blande jødedom inn i kristendommen (Gal 1,6-9,12, 5,2-4, 11, 6,12, Fil 3,2-3, Titus 1,10-16, 3,9) ville være særlig relevante overfor steil sakramentalisme som undergraver prinsippet om rettferdiggjørelse ved tro. Kanskje har det ikke alltid vist seg å være så stor sammenheng mellom den offisielle teologien og det som blir praktisert. De som er engasjert i den karismatiske bevegelsen har imidlertid en tendens til å legge meget stor vekt på nåde og tro, og man har ofte tatt opp til ny vurdering andre sider ved sitt kirkesamfunns teologi. En parallell til dette finner vi i NT hvor det refereres til jøder som har kommet til tro på Kristus, men samtidig fortsetter å praktisere jødiske ritualer (Apg 2,46, 15,5).
- 4 Til tross for Paulus' kraftige advarsler mot innblanding av jødedom i kristendommen, var han allikevel forberedt på å omskjære Timoteus (Apg 16,3) og å avlegge et nasireer løfte (Apg 21,20-26) for dermed å kunne bevare kontakten med den opprinnelige jødiske me-

nigheten. Han var villig til å bli lik en jøde og leve som en under lover for, om mulig, å vinne jøder for Kristus (1. Kor 9,20).

- 5 NT understreker sterkt den viktige enheten alle som er gjenfødte av Ånden har i Kristi legeme (Joh 17,21,23, 1. Kor 12,12-26, Ef 2,14, 3,6). Det er interessant å se at veksten som fører til enhet i troen i Ef 4,13, er et resultat av at man bevarer Åndens enhet (Ef 4,3). Kristne er kallt til å ha en positiv og kjærlig holdning til hverandre (1. Kor 13,7, 1. Joh 3,14,16, 4,7, 17,20-21)

Vi bør altså som pinsevenner ut fra Guds Ord være beredt til å ha fellesskap med karismatikere og til å gå inn i tjenester innenfor den karismatiske bevegelsen.

Skriften lærer også at man skal holde fast på den rette lære. Pinsevenner må derfor bevare sin evangeliske overbevisning blant dem man har fellesskap med. Dette betyr også at felles evangelisering sammen med karismatikere ikke er mulig dersom disse ikke er forpliktet på evangeliet.

Åpne

Sammenfattet kan man si at pinsevenner burde være åpne for fellesskap med og tjeneste i den karismatiske bevegelsen. De burde også være oppmerksomme på forskjellige oppfatninger i sine egne rekker. Hvorvidt de burde engasjere seg i gitte situasjoner er et spørsmål om bønn, dømmekraft, visdom, ettertanke og ønsker om å følge Den hellige Ånds ledelse og Bibelens lære om at alle troende er ett i Kristus.

Pinsevenner bør merke seg størrelsen på den karismatiske bevegelsen. I England er 10% av alle anglikanere berørt av bevegelsen. Det betyr i såfall 180.000 mennesker eller to ganger pinsebevegelsens størrelse i Storbritannia. Videre er det rundt 16.000 katolikker som jevnlig deltar i karismatiske bønnemøter og omtrent 500 åndsdopte prester (også i Storbritannia). Ifølge Lausanne-komiteen for Verdens-evangelisering finnes det i dag omtrent 2 millioner karismatikere i den romersk-katolske kirken.

3. *Hva kan være pinsebevegelsens bidrag til den karismatiske bevegelsen i dagens situasjon?*

Bidrag

Jeg ville foreslå følgende bidrag:

- 1 Virkeligheten av pinseopplevelsen. Dåpen i Den Hellige Ånd er som en dør inn til overnaturlige dimensjoner i kristenlivet. Mottakelsen av

Åndens kraft er en trosrespons knyttet til Jesu Kristi herredømme (Joh 7,37-39). Mottakelsen av pinseopplevelsen er anerkjennelsen av at Jesus har all makt på jorden som i himmelen.

Virkeligheten av pinseopplevelsen er den karismatiske bevegelsens spydspiss akkurat som den har vært det for pinsebevegelsen de siste sytti årene. Karismatisk teologi som unlater å bekjenne pinseopplevelsen som dåpen i Den Hellige Ånd står i fare for å miste denne pilspissen, med det resultat at den karismatiske bevegelse ikke blir noe mer enn hjertelig sang og nye former for kirkeliv, men mister det overnaturlige og mirakuløse.

- 2 Levende tilbedelse som skaper forståelse for nødvendigheten av rett prioritering og som framlesker gudfryktig livsførsel, åndsinspirert entusiasme, en sunn optimisme og en hellig iver for rettferdighet og sannhet. Etter to generasjoner er fortsatt pinsegudstjenester i stand til å frambringe disse nytestamentlige egenskaper i vanlige menn og kvinner.

- 3 Bruken av Åndens overnaturlige gaver er en naturlig del av kristent menighetsliv, tilbedelse og tjeneste. De skal ikke begrenses til «onsdagsbønnemøtet» i den karismatiske gruppen.

- 4 Den sunne menighet prioriterer evangelisering. Det er mye lettere å planlegge evangeliseringsprogrammer og å undervise i evangeliseringsmetode, enn å virkelig evangelisere. Evangelisering i pinsemenigheter er inspirert av tilbedelse, bønn og forkynnelse av Guds ord og ikke av programmer.

- 5 Guddommelig helbredelse er det bibelske tegn på at evangeliet frelser. Selv om misbruk har vært altfor vanlig, har pinsevenner bevart og manifestert dette nytestamentlige prinsippet.

- 6 Praktisk og levende forkynnelse gjør Guds ord aktuelt for kristnes hverdagsliv.

- 7 Understreking av dommens dag og Jesu Kristi annet komme. Bibelens lære om dom og straff forklarer de gode og onde åndskrefter som har vært virksomme i historien og som påvirker menneskenes regjeringer og autoriteter. Ut fra et slikt perspektiv skulle Kirken tale profetisk om dagens forhold i verden, slik at samfunnet til en viss grad kan forstå hva Gud gjør i urolige tider. En understreking av Jesu gjenkomst fremskynner evangelisering, klargjør de

grunnleggende spørsmål om liv og død og kaller troende til riktig prioritering.

- 8 Pinsebevegelsen er i stand til å nå arbeiderklassen med evangeliet og til å framstå som noe mer attraktivt enn verdslige forlystelser. Det blir ofte pekt på at de historiske kirkesamfunnene særlig omfatter middelklassen.

- 9 Mange pinsevenner mener at karismatikere burde lære av deres tidligere feil som f.eks. det å fortelle en person at han måtte rense sinnet sitt om han ønsket å bli døpt i Den hellige Ånd, feilbedømming av profetier, hysterisk bønneform, misbruk av bibelske tekster, splittelse og partier.

4. *Hva kan pinsevennene lære av den karismatiske bevegelse?*

Jeg tror at pinsevenner kan lære følgende av den karismatiske bevegelsen:

- 1 En større følsomhet overfor Guds stemme, slik at man ikke bare hører den i voldsomme, ildfulle opplevelser, men også i den rolige, stille hvirken i tankelivet, i ettertanke, i skapergleden.

- 2 En dypere og mer korrekt behandling av bibelske tekster, en behandling som er både åndelig og intellektuell, og som derfor tillater Guds skrevne ord å tale inn i moderne, praktiske situasjoner som f.eks. de tilfeller hvor noen ikke blir helbredet på tross av forbønn.

- 3 En aktuell og dypere, åndsinspirert teologi som lytter til de store (og guddommelig inspirerte) teologer fra tidligere tider, og som samtidig behandler Bibelen i sammenheng med moderne opplevelser av guddommelig aktivitet i frelse, helbredelse, befrielse, sjelesorg, fellesskap, evangelisering og sosialt ansvar.

- 5 Hensikten med Kirken som Guds fellesskap, Kristi legeme, inkarnasjonen av guddommelig kjærlighet og som en historisk fortsettelse av Guds Israel. Det er så mange ting man kan ta lærdom av her, men plassen forbyr at vi går nærmere inn på dem. En sammensmelting av bibelsk undervisning og karismatisk opplevelse vil gjøre disse ting klarere for oss. Menighetens presetelige, profetiske og kongelige rolle vil bli synlig.

- 6 Tradisjonelle former for åndelighet og omsorg for åndelige liv. Pinsevenner er f.eks. ikke klar over at de synger flere katolske sanger, mye

åndelig visdom fra tidligere tider er ukjent for dem.

- 7 De sosiale sidene ved frelsen, kristent ansvar for samfunnet og kristen etikk er områder som karismatikerne har vært mer opptatt av enn pinsevenner. Pinsevennene har ikke kunnet gi svar på vanskelige, etiske spørsmål som medisinske spørsmål, industriell utvikling, revolusjon, atomkrig etc.

5. I hvilken grad kan pinsevenner og karismatiske arbeide sammen?

Forslag

Jeg vil gjerne foreslå følgende:

- 1 sosial virksomhet og protest. De kan gjøre det til sin felles sak å kjempe mot sosiale onder som fattigdom, utbytting, dårlige boligforhold, rasisme, abort, pornografi, vold o.s.v. De kan gå sammen om sosial omsorg og hjelpeprosjekter.
- 2 samarbeid og planlagte aksjoner innenfor områder som politikk, utdanning, fagforeninger, sosial velferd etc.
- 3 fellesskap uttrykke kristen kjærlighet og enhet i Den Hellige Ånd.
- 4 samtaler som kaller oss til omvendelse fra åndelig stolthet, og som gjøre at vi erkjenner at Gud ønsker å tale til oss gjennom andre.
- 5 kristen deltakelse ved nasjonale og lokale begivenheter.
- 6 evangelisering dersom det er enighet om evangeliets grunnsannhet.
- 7 at forkynnere kan ha omsorg for hverandre, dersom det er enighet om menighetens åndelige funksjon.

Jeg tror at pinsebevegelsen og den karismatiske bevegelsen har en viktig, profetisk funksjon i årene framover. Denne oppgaven vil de kunne utføre om de følger Guds åpenbarte vilje om hvordan de skal forholde seg til hverandre, slik Guds ord beskriver det. De vil framstå som profeter for en lunken kristenhet og et sekularisert samfunn — ved å høre Guds ord, ikle seg det og bringe det videre til alle deler av samfunnet gjennom det livet de lever, de ord de taler og de handlinger de utfører. Når jeg ser vår verden i åtti-årene, kan jeg ikke tenke meg en viktigere oppgave.

Oversatt av Tommy Moum

PÅSKEKONFERANSEN SNERTINGDAL 1981

Talekassetter:

Kjell Haltorp	«Tro»	Olaf Olafsson	«Korsets kraft»
Kjell Haltorp	«Seier over tvil, bekymring og frykt»	Åge Åleskjær	«Komme ditt rike»
Kjell Haltorp	«Blodet og Korset»	Åge Åleskjær	«Å gjøre Guds vilje»
Hans Bratterud	«Når mørket rån»	Liv Bratterud	«Olje i hjemmet»
Hans Bratterud	«Tro som seiren»	Liv Haltorp	del 1 og 2.
Hans Bratterud	«Oppstandelseskraften rett kanalisert»		

Ved kjøp av 8 stk. kr. 150,00 — Pris pr. stk. kr. 20,00

Bestilling sendes til:

«KILDEN» v/Haug & Alund.
2826 Snertingdal.
Tlf. 061/84 278

«Prosjekt 80»

Av og til har du sikkert stilt deg dette spørsmålet: Hva du kan gjøre for å nå mennesker med evangeliet i tillegg til dette å be. Det er jo engang slik at vi ikke så lett kan reise til land som er svært lukket for evangeliet. Her får du svar! «Campus Crusade for Christ» er sprunget ut av en amerikansk organisasjon, men i dag arbeider de på mange kontinenter. Sammen med ca. 20 andre misjonssekskap satser de nå på en kampanje som de har kalt «Prosjekt 80». Måsetningen er å spre Guds Ord i en del land i Midt-Østen. Her finner vi svært få kristne.

«Prosjekt 80» omfatter tre arbeidsområder:

1. Radiobudskap som sendes på kort- og mellombølgen.
2. Litteraturspredning per brev.
3. Spredning av kassetter og gramfonplater.

På dette tidspunktet har vi allerede påbegynt brevkampanjen (punkt 2). Der behøver vi din hjelp. Flere team av arbeidere har samlet over 3 millioner adresser i Midt-Østen. Nå kan du få være med å sende ut evangeliet pr. korrespondanse.

«Prosjekt 80» har tilgjengelig disse adressene pluss konvolutter dersom du skulle behøve det. Det følgende skal også sendes med:

- a. En tekst med klar presentasjon av evangeliet.
- b. Informasjon om radiosendingene
- c. Et tilbud om en gratis evangeliedel pluss et korrespondansekurs.
- d. Et introduksjonsbrev «fra en venn».

Dette materiellet kan bestilles fra adressen under. Dersom vi skal se dette prosjektet gjennomført og at dermed millioner av mennesker blir nådd med Guds Ord, er det nødvendig at vi hjelper hverandre på følgende måte:

1. Be daglig om at alle brev blir sendt og at de kommer vel fram.
2. Bestill materiellet og ta ansvar for (inklusive porto) å sende et visst antall brev (se kupongen).

3. Oppmuntre venner, menigheter og bibelgrupper til å engasjere seg i prosjektet.

Det husholdet som brevene sendes til, består av 5-10 personer. Gjennom dette prosjektet kan derfor millioner av mennesker bli nådd med evangeliet. Måtte dette inspirere oss til virkelig å stille opp!

Takk for dine forbønner og for din interesse! Må Herren velsigne deg rikelig idet vi sammen vil nå Midt-Østen for Kristus!

Med varme hilsener og på oppfordring fra «Prosjekt 80».

KUPONG TIL «PROSJEKT 80»

Ja, jeg tror Gud vil jeg skal engasjere meg på følgende måte:

.... Jeg vil be regelmessig for «Prosjekt 80».

.... Jeg vil adressere og sende følgende antall brev: 20, 50, 100, 200, 500 i måneden i 10 måneder.
50, 100, 500, 1000, 5000 som en engangsendelse.

.... Vennligst kontakt følgende person/menighet/gruppe for presentasjon av prosjektet:

.....
.....
.....

.... Send meg fortløpende rapport om «Prosjekt 80».

Jeg innser at jeg engasjerer meg i tro på at Herren gir nåde, kraft og middel til å fullføre mitt løfte.

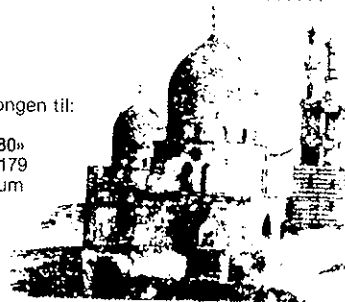
Navn: .....

Adresse: .....

.....

Send kupongen til:

«Prosjekt 80»
Postboks 179
1344 Haslum

Sigrun Granlund er forstandarkone. For tida bur ho i Oppdal der mannen Sverre Granlund er forstandar. Dei har 4 barn saman i alderen 2 til 12 år, så Sigrunn har nok å hengja fingrane i. Likevel finn ho tid til andre syslar enn dei reint huslege. Dei som har lese denne spalta i Pioneren, har sett at Sigrunn mellom anna finn tid til å skriva dikt. Vel, no let vi Sigrunn sjølv fortelja:

Ved kjøkkenvinduet

Småprat med Sigrunn Granlund

Eg tok til å skriva dikt og små vers i 15-årsalderen, berre for moro sjølv sagt, men etter kvart har det fått større verdi for meg. Eg tykkjer det er rikt og meningsfylt å kunne setja tankar som er fødde i meg på papiret. Det gjer meg godt, det er frigjerande.

Eg var med i junioren i menigheten på Lista på den tida eg tok til å skriva dikt. Det vart mange dikt om solnedgangen på Lista, om fyrtårnet som blinkar ut or mørk haustnatt, om vestanvinden og det opne havet. Dei fleste av dikta mine er kristne dikt, forma i bøn og takk.

Når skriv du dikta dine?

Det er vanskeleg å svara på. Det har med inspirasjon å gjera. Inspirasjonen kjem når han vil, eg er ikkje herre over han. Når eg opplever ting som eg tykkjer eg må uttrykkja i dikt, prøver eg å setja andre ting til sides. Det kan og vera at tankane lever i meg i lengre tid før eg finn meg tid til å forma dei i ord, linjer, vers. Eg skriv jo dikta for meg sjølv. Eg skriv ikkje for å få dei prenta — utgjevne i bokform. I det seinare har eg lese litt av det eg har skrivne for barna mine, og dei er interesserte.

Kva føler du inni deg når du skriv?

At eg er med å skaper noko. Det er som å baka kaker, — du har alle ingrediensane — slik er det med tankane. Ved hjelp av inspirasjonen kan du forma dei i ord og vers, eller skriva dikt — pynta kaka, gjera henne ferdig til å etast. Som ei husmor har dei fleste ingrediensane for handa og kan baka kva kaka ho vil, slik tykkjer eg ofte at tankane, dikta, ligg latente inne i meg.

Kva slag situasjonar får deg til å skriva?

Det som inspirerer meg oftast er det estetiske, det vakre. Då vert det meir oppbyggjeleg stoff. Det har med sinnsstemning å gjera. Om kveldane, når det er ro i huset, kan eg skriva om ulike ting eg har sett og opplevd tidlegare på dagen. Difor er ofte dikta mine ein dialog med Gud på ein måte. Det er ein måte å be på — ein samtale med Gud!

Du har nyleg flytta forstår eg?

Ja, no har eg eit nytt — to forresten — kjøkkenvindaug. Utsikten i denne fjellbygda er så romantisk. Frisk luft, høge fjell, lange vintrar, gamle garadar i liene, saman med nye hus og folk. Det er ein slik god fred og ro på landsbygda. Hausten må eg ikkje gløyma, han var vidunderleg med snø på fjella i september. Dei nye omgivnadene i inspirerer meg mykje. Menigheten er og ei stor inspirasjonskjelde for meg. Fellesskapet, omsorga, vennskapet, sterke møte, gleda og gløden for Guds Rike!

Takk for drøsen Sigrunn, må Gud signe deg i ditt arbeid for Herren i Oppdal, og må denne samtalen og dikta som fylgjer, vera til inspirasjon for mange.

E.T.

Tenk

Tenk om Jesus bodde i et hus der jeg kunne besøke ham.
Der jeg kunne få tale med ham,
høre hva han mente,
kjenne hans nærhet,
trykke hans hånd.
Ja, tenk om Jesus var naboen min.

Flekker

Det er vår ute,
solen skinner
på min vindusrute.
Flekker og merker
fra små barnehender
kommer frem.
Alt syns når lyset
blir satt på dem.

Det er vanskelig
å holde små fingre rene.
Alt skal tas og kjønnnes på.
Det er ikke lett å forstå
for en liten venn
at hendene må
være rene og pene.

Jeg tar en klut,
vasker flekkene bort.
Det går så fort.
Så skinner solen
på en ren vindusrute,
den mektige kilde der ute.

Gud ser meg

Gud ser meg alltid
på kjøkkenet,
på badet,
i kjeller og på loft.
Jeg glemmer det så titt
at du Gud følger med meg.

Gud, du ser alt,
også det som vi måtte skjule
for deg.
Det er ingen mørk avkrok
eller avstengte rom
i din verden.
Iblant er det rart
å tenke på
at alt det jeg skjuler for andre,
det ser du, GUD.

Varm

Herre, er det slik
at du blir kvalm av de lunkne.
Da vil ikke jeg være det,
men hvordan skal jeg bli varm?

Jeg treffer mange mennesker.
De taler om huset de bygget i vår.
Noen er opptatt av reiser,
en del går på møter
og i en menighet står.

Om jeg bare kunne få snakke
med en som kunne bidra
til at jeg ble varm.
Herre, la meg møte en slik i dag.

Jeg har hørt om Den Hellige Ånd,
merket meg hans varme og glød.
Han må være interessert i meg,
han kommer så titt i min veg.

Murene faller

Murene faller
omkring kirker og bedehus.
Kjærlighetens bulldoser
river betongen ned i grus.
Plankegjerdet ramler ned,
Den Hellige Ånd ordner opp i det.

En del gamle tradisjoner må vike
for den nye vin i Guds rike.
En nedrivningsprosess
av tankebygning
og festningsverk er begynt.
Den Hellige Ånd er i ferd
med å gjøre noe nytt.

Verden må se
at vi kan være sammen.
Nå kommer vi fornyet,
fulle av kraft.
Vi kommer mange,
vi tilber Herren
og synger lovprisningssanger.

Fra mitt kjøkkenvindu

Fjell på alle kanter,
daler og ller.
Markblomst som hviler
på en skjønn, grønn eng.

Frisk luft,
heggeduft om våren.
Stille netter med måneskinn,
kald om kinn.
Gå seg en tur en kveld,
telle stjerner
på himmelens hvelv.

Tømmerhytter
omgitt av fjellbjørk og lyng.
Jeg står og lytter
på bekken som risler,
og insekt som surrer og visler

Blånende fjellj
så langt øyet kan se.
Her er fullstendig fred.
Tenk at jeg er barn
av himmelens og jordens skaper.

Hjemmet

Hjemmet er et lite samfunn,
skapt av dem som bor der.
Mor og far og barn isammen.
Hjemmet er en planét for seg selv.

Denne nye spalten vil vi bruke når vi presenterer en bok vi særlig vil anbefale. Foruten denne spalte vil vi også anmelde bøker vi får til redaksjonen fra de ulike kristne forlag.

Ny vin — gamle skinnsekker

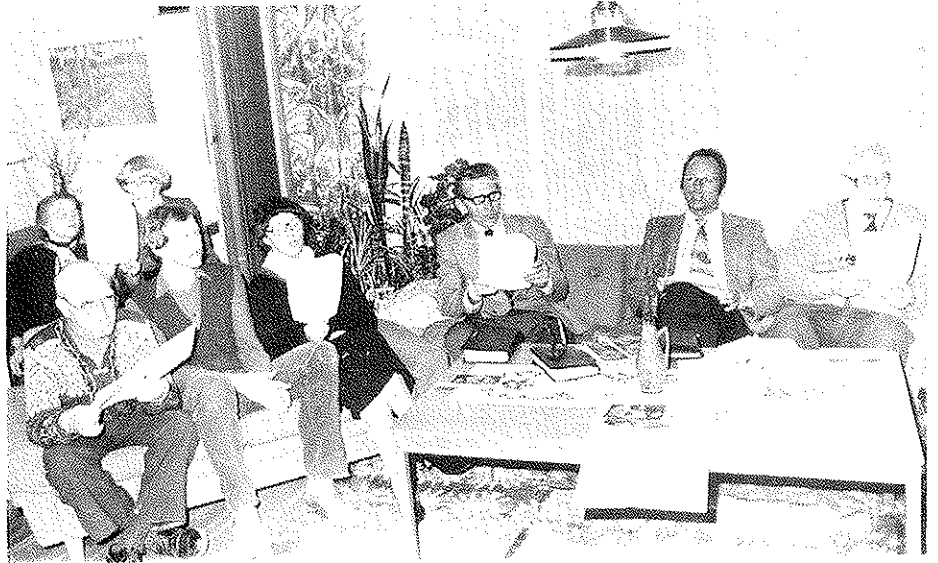
Det er gledelig å konstatere at vi nå har fått en av de mest interessante bøker som har vært skrevet om menighetsliv på norsk. Boken («Problem og Wineskinn») kom ut i 1975, og bare de to første år etter utgivelsen kom den ut i fem opplag. Det som gjør boken så engasjerende er at den tvinger oss til å tenke over om menigheten fungerer som Gud vil i vår tid. H. S. Snyder har bakgrunn som pastor i USA og misjonær i Brasil. I tillegg har han stor innsikt i Skriften og kirkehistorien. Han har sett menigheten fungere i ulike kulturer og det har inspirert han til disse innsiktsfulle studier. Boken er ikke skrevet for å gi oppskrifter og mønstre for menighetsliv, men for å vekke Guds folk for behovet av fornyelse og fordypelse av den kristne virksomhet. Det er tegn som tyder på at menigheten idag har drevet så langt bort fra sin bibelske og åndelige basis at den er blitt kjedelig og ineffektiv. Snyder ønsker at menigheten igjen skal fremstå i den kjærlighet, kraft og enkelhet som urkirken var preget av. Sentrale tema som fellesskap, lederskap, nådegaver og Kristi sinn blir tatt opp i boken. Her er ikke avskrift fra velkjente tanker om disse emner, det er hele tiden utfordrende nytenking i lys av Guds ord. Av bokens 14 kapitler har vi valgt ut kapittel 11, som sikkert vil gi mersmak. Denne bok må leses av alle som har noe interesse av kristen virksomhet i dagens samfunn. For menighetsledere og forkynnere burde den være «pensum».

Rolf Erik Janøy

Den lille gruppen

Howard A. Snyder var tidligere rektor for «Free Methodist Seminary» i Sao Paulo i Brasil. I dag bor han i Chicago hvor han er leder for «Light and Life Men International». Han var en av hovedtalerne på den kjente internasjonale evangeliseringskongressen i Lusanne 1974. Hans bok «The problem of Wineskins» er blitt en av de mest studerte og omtalte bøker i nyere tid om menighetsliv. Boken blir anmeldt i dette nr. og med tillatelse av Inspirasjon Forlag bringer vi her et kapittel. Boken har på norsk fått tittelen «Kirkestrukturer i en ny tid: Ny vin — gamle skinsekker».

Tekst: Howard A. Snyder

En liten gruppe med åtte til tolv medlemmer som uformelt kommer sammen i hjemmene er den mest effektive struktur til å formidle evangeliet i et moderne samfunn. Slike grupper er bedre egnet til å utføre menighetens oppdrag i dag enn de tradisjonelle møter og programmer eller endog et hvilket som helst massemedium. Den lille gruppen er stedet der det er størst sjans for å oppdage sine åndelige gaver og for fornyelse i menigheten.

Dette er en av hovedkonklusjonene vi kom frem til i det foregående kapittel. Jeg hevdet at den lille gruppen er den grunnleggende struktur, ikke først og fremst fordi dens fordeler i de senere år til overmål er blitt bevist gjennom spredningen av bibelstudiegrupper og forskjellige slags fellesskap — eller «koinoniagrupper», selv om dette i seg selv er meget oppsiktsvekkende. Min argumentasjon springer ut fra de mulighetene som finnes i en liten gruppe til å uttrykke menighetens egenart, slik den må forstås ut fra bibelen.

Den lille gruppen var den grunnleggende enhet i menighetens liv i de første to århundrer. Det fantes ingen kirkebygninger, kristne møttes nesten utelukkende i hjemmene (og sjelden, slik som vi ofte tror, i katakombene). Bruken av små grupper i en eller annen form ser faktisk ut til å være et felles

trekk ved alle større vekkelsesbevegelser gjennom tidene. Den tidlige pietisme fikk sin næring gjennom «collegio pietatis» eller bønnemøter i hjemmene, bibelstudier og samtale. Den lille gruppen var et grunnleggende element i Wesleys vekkelse i England gjennom opprettelsen av John Wesleys «klassemøter». Små grupper støttet opp under hellighetsvekkelsen som gikk over Amerika på slutten av attenhundretallet, og som for en del førte til den moderne pinsebevegelsen. Mer oppsiktsvekkende er det kanskje at også på veien mot reformasjonen spilte små bibelstudiegrupper en betydelig rolle. Om ikke annet, så skulle i alle fall disse fakta vise oss at smågrupper er avgjørende for vekkelse sendt av Den Hellige Ånd.

I dag trenger den kristne menighet å gjenoppdage det som de første kristne hadde funnet: Små grupper er grunnleggende for kristen erfaring og vekst. Uten små grupper erfarer menigheten rett og slett ikke en av de viktigste og mest fundamentale ting i evangeliet, nemlig ekte, rikt og dypt kristent fellesskap, eller «koinonia».

Den lille gruppens fordeler:

Den lille gruppen har en rekke fordeler framfor andre former for menighet i en moderne tid.

1. Den er fleksibel. Når en gruppe er liten kan den lett forandre sin form og

møte forskjellige situasjoner. Fordi den er uformell har den ikke behov for noe vidløftig mønster for hvordan den skal virke. Den er fri til å være fleksibel når det gjelder sted, tid, regelmessighet og lengde på et møte. Den kan lett oppløses når den har fullført sin hensikt uten å ryste den institusjonelle seismografen. Dette kan knapt sies om vanlig menighetsstruktur.

2. Den er bevegelig. En liten gruppe kan møtes i et hjem, en butikk, et kontor, eller hvor som helst. Den er ikke bundet til den bygningen som ligger på hjørnet av Storgata og Jernbanegata og som vi kaller «kirken». Den kan være der hvor menneskene er eller der hvor det skjer noe. Den trenger ikke være avhengig av å overtale utenforstående til å komme inn i fremmede omgivelser.

3. Den er inkluderende. En liten gruppe kan være åpen for alle slags mennesker. Elton Trueblood har sagt det slik: «Når en person kommer inn i en liten krets som er overgitt til bønn og til å dele med hverandre av sine åndelige ressurser, vet han godt at han er velkommen på grunn av det han ber, og ikke det han har, siden en liten gruppe ikke har noe budsjett, ikke noen tjenestemenn som er opptatt med hvordan de lykkes i sitt arbeid, og ingen har program som absolutt må gjennomføres».

4. Den er personlig. Kristen kommunikasjon blir ofte upersonlig. Den blir

altfor glatt, for profesjonell, og derfor upersonlig. Men i en liten gruppe møtes mennesker ansikt til ansikt, kommunikasjon finner sted på det individuelle plan. Dette er grunnen til at en liten gruppe i virkeligheten kan nå flere mennesker enn massemedia, hvor usannsynlig det enn kan høres. Massemedia kan nå millioner overfladisk, men ikke på dypet. Menigheten skulle benytte seg av alle tilgjengelige former for kommunikasjon, men i det vi forkynner en personlig Jesus kan ingen ting erstatte personlig kommunikasjon.

5. Den kan vokse gjennom deling. En liten gruppe er effektiv bare så lenge den er liten, men den kan meget lett reproducere seg selv. Den kan formere seg på samme måte som levende celler ved å dele seg i to, fire, åtte eller mer, avhengig av gruppens livskraft. Det er uendelige muligheter for tallmessig vekst uten at det derfor er nødvendig med store finansielle utlegg eller svekkelse av åndelig kvalitet.

6. Den kan være et effektivt redskap i evangelisering. Den evangeliseringsmetode som er mest effektiv, er den som bruker små grupper som sitt utgangspunkt. Den lille gruppen skaper de rette omgivelsene der en synder kan høre Den Hellige Ånds overbevisende røst og bli gjort levende ved troen. Man vil oppdage at troen er smittsom når fellesskapet er ekte. Robert Raines vitner om dette i «New Life in the Church»: «Jeg har sett flere liv som har blitt virkelig omvendt i og gjennom små grupper som møtes til bønn, bibelstudium og fellesskap, enn i de vanlige organisasjoner, og gjennom aktiviteter i den institusjonelle kirke».

7. Den krever et minimum av profesjonelt lederskap. Mange menighetsmedlemmer som aldri kunne dirigere et kor, preke en preken, lede en ungdomsgruppe eller gå fra dør til dør på husbesøk, kan lede en liten bibelgruppe. Kvalifisert lederskap er nødvendig i slike grupper, men erfaring har vist at slike ledere kan utvikles i en gjennomsnittsmenighet gjennom en eller to innledningsgrupper. En stab av profesjonelle er ikke nødvendig.

8. Den kan tilpasses den institusjonelle menighet. Den lille gruppen krever ikke at man kvitter seg med den organiserte kirke. Små grupper kan innføres uten at man forbigår, motarbeider eller river grunnlaget vekk for menigheten, selv om en virkelig integrering av små grupper i en menighet krever en del tilpassing og er før eller senere nødt til å reise spørsmålet om prioritet. Den lille gruppen bør sees som en viktig del av menighetens struktur og tjeneste, ikke som en erstatning for menigheten.

Jess Moody sier: «Vi vil vinne verden når vi innser at fellesskap, ikke

evangelisering, må være vår prioritet. Når vi demonstrerer det store underet som heter kjærlighet, så ville det ikke være nødvendig for oss å gå ut — de vil komme inn». Jeg vil heller si at det vi skulle legge vekt på er evangelisering gjennom fellesskap, spesielt gjennom små «koinonia»-grupper. Dette er å koble kjærlighetens under sammen med Jesu invitasjon. Det er tvilsomt om den institusjonelle kirke kan ha noen betydelig evangelisk tjeneste i dag ved de tradisjonelle metoder. Den kan kanskje være i stand til å bygge et kirkesamfunn og sette iverk diverse program, men den vil aldri forandre verden. De fleste av dagens metoder er for tungvinte, for langsomme, for organiserte, for lite fleksible, for dyre og for profesjonelle til noen sinne å bli virkelig dynamiske i det raskt foranderlige teknologiske samfunn. Dersom kirken ønsker å løsrive seg fra planer og programmer, fra institusjonalisme og manglende fleksibilitet og vende tilbake til den dynamiske urkristendommen, da må den alvorlig og bevisst bygge opp sin tjeneste med den lille gruppen som grunnleggende struktur.

Smågruppens plass i menighetsstrukturen

George Webber var en av de første til å se den lille gruppen som vesentlig i menighetsstrukturen, og som mer enn bare en metode. Etter flere års erfaring fra de første årene i East Harlem Protestant Parish, presenterer Webber meget overbevisende den lille gruppen som den grunnleggende enhet i menighetens liv. Han hevder at den lille gruppen er noe mer enn bare en annen teknikk. Hans analyse er spesielt relevant fordi den kommer av erfaring fra de indre bydeler, på en måte et laboratorium for fremtiden.

Webbers innsikt og erfaring er så oppsiktsvekkende at den er verd å se litt nærmere på. Han skriver:

«Det kreves en ny struktur for menighetsliv som gjør et virkelig møte mellom personer mulig, en sammenheng der maskene, selvbedraget og mistilliten vanskelig kan beholdes, et sted der menn og kvinner begynner å kjenne hverandre på et sant menneskelig nivå i Kristus.»

Hver eneste lokalmenighet burde derfor legge forholdene til rette slik at hvert medlem kunne være med i en liten gruppe, ikke som en sidebeskjeftigelse eller som noe de deltok i når de hadde lyst, men som en norm for menighetens liv.

Hvorfor? Delvis på grunn av det moderne livsmønster. Tidligere levde kristne sammen i etablerte samfunn. Urbanisering og teknologi har foran-

dret dette mønsteret. Vi lever i virkeligheten i flere forskjellige verdener i løpet av uka: Kontor, butikk, nabolaget, skole og fritidsaktiviteter. For mange er menigheten bare en verden blant mange. I dag lever vi ikke i naturlig menneskelig fellesskap der vi kjenner hverandre i Kristus og der vi i løpet av uka har en mulighet til å tenke over hva dette betyr for den tro vi har felles.

Dette må bygges inn i selve menighetens struktur og liv

Sant nok bringer menigheten ofte mennesker sammen på andre tider enn på søndag — men vanligvis bare de få trofaste, og på en måte som ikke oppmuntrer til «koinonia». De fleste menigheter har ingen struktur der man virkelig kan dele med hverandre i fellesskap.

Den lille gruppen må derfor være både et supplement og selve fundamentet. Et supplement fordi den ikke erstatter gudstjenesten, fundamentet fordi den er en grunnleggende struktur, like viktig som den felles gudstjeneste.

Webber hevder at det er nødvendig å legge vekt på begge disse tingene. Vi må fortsatt holde fram den felles gudstjenesten, men også rette oppmerksomheten mot små grupper:

«Vi må delta i menighetens gudstjenesteliv, vi må også ta del i en gruppe innenfor helheten i menighetens liv, der vi kan lære hva vår overgivelse til Jesus Kristus innebærer, hva det betyr for vårt liv som kristne i denne verden.» I følge Apg 2,46 kom de kristne sammen i templet, og de brøt brødet i hjemmene. Dette er de to aspektene ved det kristne menighetslivet som vi her snakker om. Altså er den lille gruppen ikke bare en frivillig metode, det er en grunnleggende struktur. Webber sier:

«Erfaring fra mange steder viser at slike samlinger må være sentrale i menigheten, og at de må holdes regelmessig. I det øyeblikk de blir noe som er for noen få hengivne, har de lett for å miste sin livskraft. Dette vil ikke si at et flertall i menigheten nødvendigvis vil delta, men det betyr at menighetens lederskap til enhver tid har oppmerksomheten vent mot smågruppene. Det viktigste her er at den lille gruppen ikke blir sett på som noe forbigående eller som et «nytt påfunn», men som en uunværlig struktur for menighetsliv i vår tid.»

Grupper er til for å tjene

Bare det faktum at smågrupper eksisterer er ikke nok. Deres oppgave må bli klart forstått. Dersom vi bare legger vekt på personlig åndelig vekst, vil gruppen bli innadvendt og

motarbeide seg selv — som om vi regelmessig dro opp en plante med røttene for å se om den vokste. Hensikten med slike grupper må defineres på en objektiv måte ut fra konkrete oppgaver og mål som man ønsker å nå. De er til for å tjene. Smågruppene skal sette menigheten i stand til tjeneste i verden.

Med lydighet og tjeneste som mål setter en gruppe i gang med bibelstudium. Det avgjørende her er at det skjer noe i en liten bibelstudiegruppe som ikke skjer noe annet sted. Den Hellige Ånd gir den enestående gaven som kalles «koinonia» som gjør at bibelstudiet blir levende. Webber oppdaget dette:

«Mennesker som høflig har lyttet til prekner i årevis, var de som var de første til å rynke på nesen overfor en ærlig konfrontasjon, når de kom sammen for å lytte til Guds ord fra bibelen. De hadde store vanskeligheter med å forstå hva dette betød for deres liv».

Denne veknelsen behøver ikke i alle tilfeller å skje med en gang. Webber har som andre, oppdaget at det kan gå uker og måneder før det skjer noe under. Medlemmene må være ærlige med Gud og med hverandre. Det kan ta tid før det vokser fram frihet og tillit. Når alt kommer til alt er det ikke så lett å blottlegge sin sjel overfor mennesker vi ikke kjenner. Delvis av denne grunn trenger den lille gruppen å være den viktigste menighetsstrukturen, og ikke bare et eksperiment. «Koinonia» er ikke ment å bli eksperimentert med. Det er ment å skulle erfares.

Den lille gruppen og menighetsinstitusjonalismen

En av de mest lovende sidene ved slike smågrupper ligger akkurat her i dens muligheter som en grunnleggende struktur. Den lille gruppen gir håp om en vei ut av den kvelende institusjonalismen i den moderne kirke. Den gjennomsnittlige lokalmenighet er overlattet med organisatorisk bagasje som samtidig ser ut som den er uunnværlig. Hva gjør vi? Hvordan finner man et mønster for menighetsliv som er egnet til å fremme Guds hjertesak, misjonen?

I et avsnitt som har stor interesse for vår søken etter en relevant menighetsstruktur, skriver Webber: «Det er en klar forutsetning for misjon at de mange organisasjonene i menigheten elimineres. En misjonerende menighet trenger ikke kvinnes misjonsforening, men kvinner som er engasjert i misjon. Når det gjelder mennenes fellesskap, så la de bli med i Rotary eller en fagforening, og i den sammenheng være det salt som bevarer de verdslige fellesskapsstrukturene i samfunnet. De små gruppene i en menighet kan sammen med menighetsrådet klare å oppfylle de nødvendige oppgaver i menigheten

uten å sette i gang en hærskare av organisasjoner. Vi har altså kommet til den konklusjon at menighetsorganisasjonen må være egnet til å fremme misjon. De små gruppene må alltid ha et øye på den verdslige sammenheng medlemmene er i; slik at den dyrebare tid som menigheten krever, blir brukt til å utruste de troende.»

Den lille gruppen kan bli den grunnleggende struktur i en lokal menighet dersom det er visjon for det og vilje til forandring. Forandringen kan imidlertid ikke komme uten nytenkning når det gjelder tradisjonelle programmer og strukturer. Ukens bønnemøte må kanskje oppgis til fordel for en mengde små gruppemøter, slik at disse møtene ikke opptar enda en ukedag. Andre tradisjonelle møter eller aktiviteter kan skiftes ut med små gruppemøter. Faktisk kan det hende at hele menighetens organisasjon må forandres.

Smågrupper er ikke noe universalmiddel. Ikke noen menneskelig anstrenge kan bringe menigheten til troskap når det gjelder de behov og problemer den er kalt til å møte. Det skjer bare når Den Hellige Ånd får fylle og lede oss. Men den lille gruppen er en viktig del av menighetens liv og struktur. Dersom et menneske skal bli beveget av Den Hellige Ånd, må det være en åpenhet mot Gud og mot hverandre, en åpenhet som best utvikles i et fellesskap der vi støtter hverandre i kjærlighet, der vi sammen med andre alvorlig søker Gud.

Under begynnelsen av Wesleys vekelse i England for to hundre år siden, oppdaget John Wesley viktigheten av de små gruppene. Han satte i gang små celledgrupper — «klassemøter» — for at de omvendte skulle bli bevart. Han så snart oppsiktsvekkende resultater. Som et svar på kritikk av denne metoden skrev han:

«Mange har nå salig opplevd det kristne fellesskapet som de tidligere ikke hadde så mye begrep om. De begynte å «bære hverandres byrder», og også naturligvis «ha omsorg for hverandre». Fordi de daglig hadde mer intim kontakt med hverandre, fikk de også mer inderlig kjærlighet til hverandre.»

Kort sagt, de første metodistene oppdaget «koinonia» i Den Hellige Ånd gjennom de små gruppene. Skinnsekkene var brukbare for vinen. Ikke noe var mer typisk for metodistvekkelsen enn at grupper på 10—14 mennesker møttes rundt omkring i hjemmene.

Bibelen har ikke noe spesielt mønster for menighetsorganisasjon. Men den praktiske nødvendighet i dag kaller på små grupper som den grunnleggende menighetsstruktur.

Oversatt av: Bjørnulf Hafstad

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

Αγαπάω

(Uttales: Agapáo) = elske

Vi kan vel si at dette er det viktigste ordet i Bibelen. Å være kjærlig er ikke bare en av Guds egenskaper. «Gud er kjærlighet (agápe)». Joh 4,8. Gud har mange egenskaper. Han er allmektig, sann, rettferdig o.s.v. Men kjærligheten er selve Guds vesen. Det er fint å vite det.

Jeg har nevnt før at eros, som vårt ord erotikk kommer av, ikke brukes i NT, men det er nesten enerådende i klassisk gresk. Med agápe (kjærlighet) og agapáo (elske) er det omvendt. De finnes nesten ikke i klassisk gresk, men er til sammen brukt ca. 250 ganger i NT. Det sier noe om hvor viktig disse ordene er i kristen sammenheng.

Dessuten er agape og agapáo nesten bare brukt om Guds kjærlighet til menneskene og menneskenes kjærlighet til Gud og til hverandre, som kristne.

Som kristne vet vi, og Bibelen forteller, at agape har med følelsene å gjøre og har en tiltreknings- og en positiv påvirkningskraft uten side-stykke. Men agape er noe mye mer. Det ser vi best av Joh 3,16: «Så høyt elsket Gud verden at han gav sin Sønn.» Agape er villig til å gi de aller største offer, og gjør det faktisk med glede, selv om det fører lidelse med seg. Først i lidelse for andre finner agape sin dypeste tilfredstil-else.

Først når vi har fått en personlig erfaring av Jesu kjærlighet, vet vi noe om hva det er å være en kristen. Da kan også vi elske — fordi han elsket oss først (Joh 13,34-35).

Bud og tvang er egentlig uforenlig med agape. Bud kan bare virke når den som får det, samtidig har en indre trang til å elske. Det er som når mor sier til barnet sitt: «Nå må du gi pappa en klem til god natt!» — Det er et bud, men det virker som en påminnelse som bare vekker ømme følelser hos barnet.

Kjærlighet er det som verden, menneskene i dag, trenger mer enn noe annet. Om vi gir dem kristen lære, er de like fattige. Men gir vi dem kristen kjærlighet, begynner livet å spire selv i de mest tilfrosne hjarter. «Størst av alt er kjærligheten».

Med evangeliet til EKOFISK

For litt over et år siden fikk jeg et kall til å dra ut på oljeplattformene i EKOFISK for å bringe livets vann til alle dem som tørster der ute.

Gang på gang la Satan hindringer i veien. Det ville aldri passe med den tid jeg hadde fri for å kunne dra ut i Nordsjøen. Og når jeg endelig hadde en mulighet, ble det streik der ute.

Phillips Petroleum som eide det hele, var ganske positive. De hadde aldri tidligere tenkt på å ta ut en prest eller evangelist til de strengt bevoktede plattformene. Høst, vinter og storm kom i mellom, men pris skje Gud, nå har visjonen blitt virkelighet!

Hvis jeg forstår det rett, så hadde guttene selv gått rundt med liste for å få meg ut, og den 13. mai reiste jeg.

Det største problemet er alltid helikoptertransporten. Omkostningene for å frakte en person fram og tilbake er ca. 5000 kr. På samme tid er det tusenvis av oljearbeidere som skal transporteres rundt i sine skift. Det er ikke så lett å få en ekstra plass i disse transportfugler som bare rommer 14 mann. Mer enn ett under skulle dog til for å få den 140 kilo store klumpen av en evangelist opp i luften for transport til og fra oljefeltet. Det viste seg at man ikke får fly helikopter over vannet uten at passasjerer har termodrakt på seg. Problemet var å få den riktige størrelsen. Rogalandsavisen skrev i en artikkel: «Spesialsydd sikkerhet for evangelist Wallenberg», og det måtte jeg faktisk ha. Men hvordan virker en slik termodrakt? Kort og godt virker den som verdens minste badstue! At Herren denne dagen velsignede Norge og Nordsjøen med + 25 grader da jeg skulle entre helikopteret, gjorde at jeg like godt kunne ha svømt ut til plattformen. Det tok nemlig ikke mange minuttene før jeg følte meg fullstendig kokt, og jeg ble våt av svette inne i drakten. Da jeg skulle ut av drakten følte jeg at de kunne helle meg ut.

Herren hadde vist meg at mange gutter og jenter der ute har et enormt behov av åndelig næring. Tross all luksus og materielle goder lever de veldig isolert og ensformig dag ut og dg inn.

Etter halvannen time begynte vi å skimte oljetårnet midt ute i sjøen. «Du verden så stort det er!» var min

første tanke. Vi dykket ned som en ørn mot den såkaite hotellplattformen, en bygning som også på land ville se imponerende ut. Det er et hotell på over seks etasjer, stående på et kjempefundament. Da oppdager jeg en liten, rund flekk som jeg forsto vi skulle lande på. Da vi kom ned, hadde jeg bare ett ønske, og det var å komme meg ut av min skreddersydde swimmingpool.

Phillips hadde sendt med meg en troende broder, Hans Ellingsen, fra informasjonsavdelingen. Uten ham hadde jeg nok ikke kunne ha skrevet disse linjer, da hadde man nok lett etter den forsvundne rømlingen fortsatt, hvis han ikke hadde vist meg veien i alle heiser, trapper og ganger. Ja, som sagt, det var en stor plattform.

Snart var jeg innstallert på mitt luksuriøse hotellrom, samme luksus som alle de andre arbeiderne og tjenestemennene har der ute. Og så bar det til den store kinosalen. Dessverre rommet den bare 200 sitteplasser, og jeg kunne begynne møtet presis klokka 19.00. Det må sies at det var ganske tøffe menn og kvinner som tok

plass i salen. Jeg må innrømme at de to plattformbeina til min egen kroppsbygning akkurat da ikke var så stabile som de som hotellbygningen hadde under seg.

Skepsisen var påtagelig hos de fremmøtte. Men min himmelske Far er en god Gud. På samme måte som han gjorde det med Jeremias, la Han sitt ord i min munn. Snart var isen brutt og vi hadde fått en avslappet familiestemming.

Mitt enkle vitnesbyrd om hvordan Gud forvandlet hele min familie fra helvete til himmel, gikk til hjertene på de grovbygde karene. Jeg oppfordret dem alle til slutt om å folde sine hender, og på barnlig vis be sammen med meg. Jeg ba dem om å lukke sine øyne. Og så ba jeg en trosbønn for mine nye venner.

Jeg var litt interessert under bønningen og se hvordan de reagerte på min oppfordring. Derfor tittet jeg et øyeblikk utover salen mens jeg ba. Da fikk jeg hele den lønn som Gud ville gi meg, — til min overraskelse fikk jeg se at hver eneste en satt i alvorlig og ærlig bønn med lukkede øyne.

På stående fot gikk en intensiv bønn opp til himmelen: «Far, du må sende meg hit ut igjen så fort som mulig!»

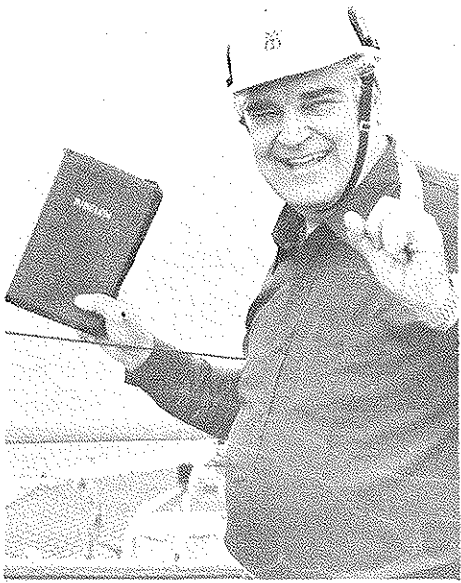
Da det offentlige møtet var slutt, samlet sju kristne trossøken seg, fra nesten like mange samfunn, i det lille kapellet som man hadde fått satt i stand der ute. Så brukte Herren meg til å fortelle til den sene nattetid, om det jeg gjennom min tid med Herren har fått oppleve. I et og annet øye kunne jeg lese en påtrengende tvil. Det er jo ikke alle som selv har fått oppleve en levende kristendom. Men en overbevisende lengsel fantes i den enkelte.

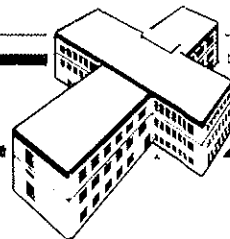
De kilo jeg eventuelt hadde mistet i romdrakten, kom snart på plass igjen. Jeg har aldri i mitt liv sett så mye god mat, selv ikke på de mest luksuriøse hotell verden over. Man skulle nesten hatt kart og kompass for å lete seg gjennom alle rettene på koldtbordet. Etterpå kom alle varmrettene. Phillips Petroleum er amerikanske, og det kan man merke. Alt er størst!

De kilovis av kristne bøker, som jeg hadde fått av Full Gospel i Stavanger, var vekk på mindre enn fem minutter etter vårt møte i kinosalen. De hadde plutselig blitt mer interessante i den enn i den litteraturen man var vant med å ta med seg fra land.

Kjære leser, ta fram bønnelista di og skriv med store bokstaver: EKOFISK!

Da vi hadde det interne møtet med de troende brødrene, holdt jeg fram nødvendigheten av å be konkret. Jeg nevnte at det sto en ny streik for døra som ville blokkere Phillips igjen. «La oss gå i bønn om at streiken allerede blir avblåst i natt», sa jeg. Hva som skjedde vet du nok allerede. Streikvarslet ble lagt ned allerede samme natt. «Tilfeldigheter», sier den skeptiske. «Bønnesvar», sier jeg.

Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen

Sommertid — praksistid

Marit Rasmussen

Ennå en vinter er omme, og misjonsskolens 13. kull har alt begynt sin sommerpraksis. Vi kan se tilbake på et rikt og interessant år sammen med våre unge venner.

Etter sju måneder med teori, synes alle det er godt å få komme ut i praktisk tjeneste for sin Herre og Mester.

Men før vi sendte teamene ut under håndspåleggelse og bønn — var det litt av hvert som sto på programmet. Vi har nå regulert skoleåret slik at misjonsskolen følger de vanlige skolens tider, derfor begynte vår praksistid i år — alt i mai.

I blant våre elever hadde vi 3 brødre fra Kenya og de skulle reise tilbake til sitt hjemland for å virke der. En av de siste dagene i april hadde vi en avslutningsfest spesielt til ære for dem. Våre brødre er dyktige forkynnere og pionerarbeidere, og de har betydd mye for oss — og for miljøet på skolen. De var veldig takknemlig for den tida som de fikk være her ved skolen, for alle dem som har gjort det mulig for dem å være i Norge.

Det var en rik stund da vi ba til Gud for alle elevene, vi kjente at det er velbehagelig for Herren at vi går ut på Hans høstmarker.

Israel

Dette årskullet fikk også være med på et nytt opplegg ved skolen. Vi hadde satt av 12 dager til en rundtur i Israel. Elevene betalte selv denne turen — så dessverre var det enkelte av dem som av økonomiske grunner ikke kunne være med. Men da vi startet den 2. mai, var vi 42 personer med kurs for Israel. Det viste seg å være et vellykket forsøk som vil bli lagt inn i vårt program senere. Det var en rik opplevelse og ferdes på de steder som vi har så god kjennskap til ut fra Guds Ord. Det var spe-

sielle, sterke inntrykk som våre kenyanske brødre fikk i dette landet. Vi ordnet det slik at de fikk sin hjemreise via Israel.

Jeg vil gjerne nevne et par ting som gjorde særskilt inntrykk.

En morgen i skråningene ved Genesaret-sjøen, på det sted hvor Jesus holdt Bergprekenen, der blomstene sto i sin skønne prakt og fuglene sang, feiret vi Herrens nattverd med hverandre. Alt åndet av stillhet og fred. Det var vanskelig å tenke seg at dette landet står i brennpunktet for krig og fred i Midt-Østen.

Likeledes hadde vi et underbart møte i Gardentomb, (Gravhagen), hvor våre ven-

ner Moshe og Mirjam deltok.

Det er mange ting som gjør dype inntrykk på en i dette landet, både de bibelske/historiske steder, og de rent historiske som f.eks. Massada, som står for heltemot og vilje til å stå mot fiendens press like inntil døden.

Men tiden i Israel tok også en slutt — og vi er tilbake i Norge. Teamene er nå fordelt rundt om i vårt i eget land. Likeså har vi sendt et team til Per Kapstad i Tyskland.

Vær med i bønn for alle dem som er ute — og be gjerne også en bønn for oss som er ved «trosset».

Bli en Misjonsskole- partner

Misjonsskolen har opplevet 13 rike år — mange unge har fått gå ut i Herrens tjeneste. I disse dager har vi sent ut 40 ungdommer for sommerens praksistid.

Samtidig ser vi at søknaden for neste kull(det 14.) strømmer inn. Men for at alt skal bli vellykket — så trenger vi assistanse. Ja, vi trenger DIN hjelp. Vi vil gjerne understreke at vi i første rekke vil anbefale oss til DIN FORBØNN.

Om du ellers har mulighet til å være vår støttepartner — så er vi takknemlig for det.

Kanskje du synes at ditt bidrag ikke har så stor betydning, men ALT betyr i Guds rike. Lukas forteller om noen kvinner som var blitt frelst og som fulgte Jesus. De hjalp Jesus og de tolv med det de HADDE. Slik kan du få være med og hjelpe med evangeliets utbredelse. I forbønn og rent praktisk. For å gjøre det litt lettere for deg, kan du bare fylle ut kupongen hvor det står, «Ja, jeg vil gjerne bli en Misjonsskole-partner». Du vil da få tilsendt NYHETSREVY en gang i måneden som forteller om skolens virksomhet.

Marit Rasmussen

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr.   pr. måned   (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel & Misjons Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Spalte-
redaktør

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

Innhøstningstid blant sommer-teamene

Stort behov for hjem med åndelige fedre og mødre

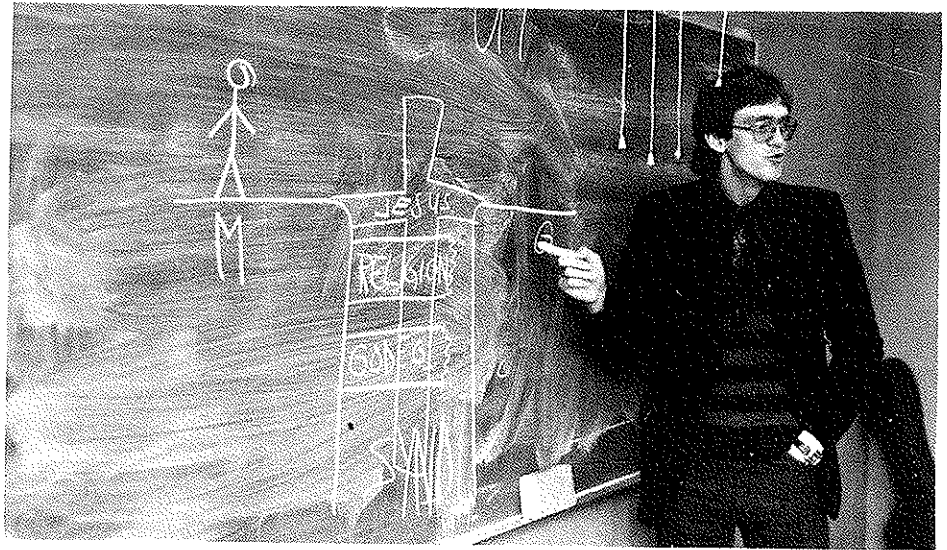
Innhøstningstiden er et faktum. Overalt opplever man nå å høste der hvor andre har sådd og vannet. Lokale menigheter i funksjon, som åndelige hjem er vel kanskje tidens største behov. Hvem andre skal ta seg av alle de nye som nå kommer? Vi merker et «skrik» i blant oss etter fedre og mødre som kan ta seg av barna. Vi har vel alle så altfor ofte sett hvordan vårt arbeid har vært tilsynelatende forgjeves på grunn av mangel på Åndelige foreldre. Må Herren nå virkelig vise oss vårt ANSVAR.

Det er ikke nok å tilby dem et korrespondansekurs og siden bare ønske dem Guds velsignelse og velkommen til møtene. Som åndelige foreldre må vi føe og ta vare på dem til de kan klare seg selv. Gi dem oppdragelse og utdanning, slik at de igjen kan oppdra andre. John 15,16 sier at vi skal være frukt som VARER ved. Det er ikke nok å kunne rapportere om sjeler som bøyer seg. Vi må FØRE DEM VIDERE. I 1. Tess 2,7-12 beskriver Paulus for oss hvordan han arbeidet med å lære tessalonikerne å LEVE det kristne livet. Han hadde inderlig kjærlighet til sine åndelige barn og formante hver av dem, som en far formaner sine barn til å vandre verdig for Gud.

Etterarbeid er med andre ord ÅNDELIG FORELDREOMSORG. Det er å gi VEDVARENDE hjelp til en ung troende ved å stimulere til sunn vekst, modenhet og brukbarhet.

3. Joh vers 4 viser oss at Johannes hadde en større glede enn å be med sjeler. Det var å se de nyfrelste BEVART, at de VANDRET i sannheten. Jo, vi må nok være enig med Johannes her. Det er et spørsmål som så alt for ofte dukker opp når vi ser mennesker overgi seg til Jesus. Hvordan skal det gå med dem? Vår erfaring viser dessverre så alt for ofte at mange forvinner. Må vi få SE at Gud har kalt oss ALLE til å fungere som Åndelige fedre og mødre.

Nedenfor kan du lese et utdrag av en teamrapport fra ett av våre mange sommerteam som i disse dager vinner sjeler for JESUS.

Teamlederen Trygve Wikstøl forteller her elevene om frelsens Vei kontra Religion.

Du vil sikkert forstå, etter å lest dette, at Gud også har behov for DITT hjerte for de mange nyfrelste som nå kommer.

7/5

I dag var vi på ungdomsskolen og hadde 5 skoletimer med til sammen 6 klasser. Det var veldig bra. De lyttet oppmerksomt, og vi forso at det nådde inn. På kveldsmøtet i teltet kom det ca. 40 ungdommer fra ungdomsskolen. Det var en sterk atmosfære i møtet.

8/6

Var på skolen i dag også, og det var like positivt som i går. Mange ungdommer kom på møtet i kveld også. 7 ungdommer bøyd seg og ville oppleve frelse. 5 andre gutter var veldig åpne og satt igjen og prata og sang sammen med oss en god stund etter møtet. Disse var blant de «tøffeste» i klassen da vi var på skolen.

9/5

I dag var vi på butikksenteret hvor vi sang og vitnet. På kveldsmøtet var det 2 jenter som ville bli frelst.

Skole-evangelisering — en mektig utfordring!

10/5

I dag har vi evangelisert og samtalt med mennesker. På kveldsmøtet var det 11 ungdommer som kom fram når innbydelsen til frelse gikk ut. Noen av disse guttene hadde vi pratet grundig med tidligere om frelsens vei. Noen av jentene var venninner av dem som har bøyd seg tidligere.

11/5

FRIDAG: Samling for de nyfrelste på kvelden. Det kom også en del ikke-kristne. 5 stk. av disse ble frelst.

12/5

Vi var igjen på skolen og hadde 5 klasser. På kveldsmøtet var det 16 stk. som tok et standpunkt for Jesus. Guds Ord har fremgang. **Be for de nyfrelste.**

Ja, slik kan jeg holde på å rapportere. Men det får være nok for denne gang. Be for våre ungdommer som er ute i tjenesten! Ønsker du å støtte arbeidet med en gave, så send den inn til OUT, box 8, 4480 Kvinesdal, postgiror. 3751708. For andre opplysninger om teamtjeneste, kontakt oss, og vi skal sende deg de brosjyrer vi har. Gud vel-signer deg!

Gå derfor ut . . .

Tekst: Sigvard Wallenberg

Vi kjenner alle misjonsbefalingen i Matt 28,18-19. Vi har også hørt det ene Herrens vitne etter det andre holde dype og alvorlige utlegninger over denne teksten: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord, gå derfor ut og gjør alle folkeslag til mine disipler.»

Men enda synes det som om vi har vanskeligheter med å ta denne befallingen helt alvorlig.

Det virker som om man kan be en kristen om hva som helst. De kan «ofre» til byggekassen og misjonen i rikt mål. Men når det blir snakk om å gjøre en helt personlig innsats for Guds rike ved å gå ut i hverdagen og evangelisere, da er det stopp. Det finnes selvfølgelig unntak, men skal vi være ærlig, så hører de med til unntakene.

Når vi nå vet, og er overbeviste om, at misjonsbefalingen er Guds åpenbare vilje, må Matt 7,21-23 være vanskelig å komme forbi. Det er en ting å høre om Guds vilje, det er noe helt annet å gjøre det!

Hele vårt nåværende kristne system går ut på å konsentrere fiskingen ut ifra båten.

Det vi gjør for vår Frelser, skjer innom rammen av kirken og menighetslokalets fire vegger. Der er det aktiviteter til den grad at det ikke er tid til å fiske ute på dypet.

Nye båter bygges for millionbeløp. Gamle båter blir pusset opp og bygd om til samme beløp, og alt dette skjer mens de fleste sjeler i nød dukker under der ute i den kalde natten.

Det er som om man håper at en eller annen flygefisk skal hoppe i båten fordi den ser så innbydende ut.

Mens lovsangen stiger mot kirketaket, dukker den ene etter den andre under der ute i kulden. Det er så mye mer behagelig å bruke tid på alle aktivitetene inne i båten, enn der ute i den svarte, kalde natten hvor fiskene finnes.

Så blir også fruktene på våre grener der etter. La oss gjøre et tankeeksperiment: Hvis hvert menighetsmedlem vant en sjel pr. år for Gud, skulle bare det bli en revolusjon.

La oss si at en menighet har 300 medlemmer. De ville da bli 600 medlemmer neste år. Etter to år ville det være 1200, og etter tre år, ville familien bestå av 2.400 søsken. Hvilken eksplosjonsutvikling!

Men dessverre kan vi ikke engang vinne en sjel pr. år. Det er noe galt med oss.

Feilen er ganske enkelt at vi ikke har tatt Joh 14,20 alvorlig. Der heter det: «. . . Den dagen skal dere skjønne at jeg er i min Far, og at dere er i meg og jeg i dere!»

Det viktigste ordet i denne sannheten er ordet **i**. Når vi forstår at vi er i Jesus og at Han er i oss, og at vi dermed også er sammen i Gud, blir misjonsbefalingen så mye lettere å praktisere.

Hvis Jesus er i oss, hvem kan da være mot oss?

Derfor heter det ikke «. . . gå derfor ut og forsøk å gjøre alle folkeslag til mine disipler». Men det står helt klart: «. . . gjør dem til mine disipler!» Med den makt og kongelige autoritet vi har fått i løftet i Joh 14,20, skal vi kunne refse Satan hvor enn vi blir konfrontert med ham. Vi skal sette de fangne i frihet.

Hvor er det blitt av apostlenes gjerninger? Gjerningene som apostlene utførte i Jesu navn. Holder vi bare på med å preke? Tror vi virkelig selv på det som vi forkynner med slik innlevelse for andre?

Er Jesus virkelig i deg og meg? Ja,

man kan faktisk undre seg når man ser de magre resultatene overalt.

De «Sakkeuser» som vi møter på vår vei, og de er mange, blir alltid henvist til å komme til møtet på den og den tiden, for å få se og treffe Jesus. Jesus bor ikke i en bygning gjort med hender i den nye pakt. Ingen teolog kan påstå noe annet. I det gamle testamentet bygde man templer for Gud. Der fantes det ikke en stol eller benk, kun et alter hvor man ofret til Gud.

I den nye pakt fikk vi løftet om at Gud har flyttet inn i oss. Nå bygger Han sitt tempel av levende stener!

Aktså, først når du og jeg, som virkelig har Jesus i oss, går inn i menighetslokalet, kommer også Jesus dit. Kirker og lokaler som bygges i dag, med alle sine komfortable benker og annen luksus, er åpenbart bygget for mennesker. Alt sammen til vårt eget beste. Nei, vi må innse at vi bærer Jesus med oss i hverdagslivet. Det er altså ikke meningen at vi skal være uvirkelige for Herren hele uka, for så å komme uttømte og klagende til møtene på søndag, for å oppleve Gud i halvannen time. Den som påstår at det er vanskelig og tungt å evangelisere, vet ikke hva han/hun snakker om. Det viser i alle fall at man ikke selv går ut på dypet. Det har aldri vært så lett som akkurat nå å vinne sjeler for Jesus. Fiskingen står nesten i stium og venter bare på å bli fanget inn.

Vi må se at hele uka tilhører Herren. Vi må bruke tiden til å redde de som er der ute. Snart kommer natten da ingen kan arbeide mer!

Deretter skal vi ta med oss fisken inn i båten der de får oppleve lovsangen og gleden over ukas fangst og velsignelser blant våre søsken.

Kan det være riktig at det i dag bygges det ene milliontempel etter det andre mens mange av Jesu minste lam sulter i hjel ikke mange flytimene fra oss?

Våger vi ikke å innse at vi har kommet feil i forhold til Guds ord og Jesu evangelium?

«Peter, elsker du meg mer enn de andre ner?» «Du vet at jeg har deg kjær.» «FØ MINE LAM — VÆR HYRDE FOR MINE SAUER — FØ MINE SAUER!» Enda en gang en befaling om å vise kjærligheten til Jesus i praksis.

Kjærlighet er ikke et ord man sier — KJÆRLIGHET ER NOE MAN GJØR KONKRET!

HENRY C. JOHNSEN

LES BOKEN:

Sann og falsk EKUMENISME

av
Henry C. Johnsen

Hør disse to budskap om grunnlaget får
enheten mellom alt Guds folk:

- D-211 ETT I KRISTUS — I
I mange år har denne norsk-amerikanske baptistteologen arbeidet med spørsmålet om enheten i Kristus. Budskapet han bringer her er av så stor viktighet at det burde høres av alle levende kristne i vårt land.
- D-212 ETT I KRISTUS — II
Her fortsetter Johnsen sitt bibelstudie og svarer på spørsmål om emne. Disse to kassetter gir oss del i noe av det viktigste «Ånden sier til menighetene» i dag.

Kr. 20,00 (pluss porto) pr. kassett

Et avslørende og vekkende dokument om kristenfolkets holdning til enheten, Bibelen og kirkesamfunnene. Et radikalt budskap til en oppsplittet kristenhet.

Kr. 20,00 (pluss porto)

Bestill kassetten og boken fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 96 22

Hans Bratterud og Yonggi Cho.

Studietur til Korea

15.—26. sept. 1981

Det blir igjen arrangert en studietur til Korea i ovennevnte tidsrom for å studere vekkelser der.

Vi får først og fremst se verdens største og hurtigst voksende menighet i funksjon — Full Gospel Central Church i Seoul, som nå teller mer enn 165.000 medlemmer

Vi får se pastor Yonggi Cho i aksjon i hans egen menighet, og høre ham og hans medarbeidere undervise om de prinsipper og holdninger, og den indre dynamikk som har gjort denne menigheten til det den er.

Vi blir en gruppe på ca. 60 personer fra Skandinavia, som deltar i et stort kirkevekstseminar sammen med kirkeledere fra USA og hele Asia. Skandinaviske deltagere som ikke forstår engelsk, vil få alt tolket til norsk.

Hovedtolk og reiseleder: Pastor Hans Bratterud, medlem av den rådgivende komité for Church Growth International.

Prisen for hele turen, inkludert måltider og overnatting på internat blir ca. kr. 7.000,00. Transporten skjer med Korean Airlines via Paris og Alaska.

Påmeldingsfrist: **Snarest.** (Kun et begrenset antall plasser.)

Ring eller skriv i dag til:

INSTITUTT FOR KIRKEVEKST
Boks 7549 Skillebekk
OSLO 2
Tlf. 02-57 64 59

Benytt gjerne nedenstående kupong:

Til: Institutt for Kirkevekst, Boks 7549
Skillebekk, Oslo 2

Jeg er interessert i studieturen til Korea. Vennligst send meg nærmere opplysninger.

Jeg melder meg herved på til Korea-turen. Vennligst send meg nærmere opplysninger.

Navn: ..... Stilling .....

Adresse: .....

Kassettbok nr. 3 fra DYNAMIS

KASSETTBOK NR. III
FRA:
DYNAMIS KASSETTER
KRISTUS FELLESSKAP

DRONNINGEN, JESUS OG DE TOLV
VÅRT SAMFUNN MED KRISTUS OG HVERANDRE

• Dette er kassettbudska om Guds folk
• Her får vi høre om den evangeliske budskap
• Følelsesbetont og oppbyggelig av Kristens legemer
• Dette er seriøse, praktiske og åndelige budskap

OBST
Denne boken
inneholder
endelig «dynamisk»

FØRKYNNERE MED BUDSKAP TIL HELE KRISTENFOLKET:

DEN VIKTIGSTE KASSETT-BOK VI HAR UTGITT

BOK 3 INNEHOLDER:

- 211 Henry C. Johnsen, Ett i Kristus - I
- 212 Henry C. Johnsen, Ett i Kristus - II
- 213 Sven Nilsson, Åndens enhet
- 214 Sven Nilsson, Kristus liv
- 215 Sven Nilsson, Menighets-fornyelse
- 216 Edin Løvås, Husmenigheten - I
- 217 Edin Løvås, Husmenigheten - II
- 218 Edin Løvås, Karismatisk lederskap

**8 toppaktuelle
fostrings-kassetter
for alt Guds folk
ilagt «Kassett-bok»
for**

kr. 160,00

(pluss kr. 6,00 i porto etc.)

Dette er en bok, med utvalgte kassetter som har viktige og sentrale budskap for kristenfolket i vårt land. Denne «boken» vil tale til deg!

Send meg kassettbok nr. 3

Navn: .....

Adr. ....

Postnr. ....

Sted: .....
Klipp ut denne slippen og
send den til

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER

send oss gammel og ny adresse!

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

sharon STUDIOS

Boks 8, 4480 KVINESDAL

Tlf.: 043-50711

Etter kl.16: 043-50269

Timepris kr. 175,-

FACTS

Sound Workshop mixer (20-16) - Parametrisk equalizer - VCA-faders - 16 spors STUDER A-800 - Alle 2 spors maskiner - STUDER B-67 - Lexicon 224-digitalklang - Audio & Design compressorer og scamp moduler - AMS Hanger, instrumenter - Schimmet fløyte - Tama trommer - Rhodes'el-piano - div. forsterkere og percussions instr.

VI KAN OGSÅ KASSETTKOPIERING! Gode innspillinger fortjener førsteklases kopiering.

Vi benytter Lyrec kopieringsanlegg og som råvarer: Agfa tape og Media C-0 kassetter.

Vårt trykkeri kan lage etiketter og omslag.

sharon

Boks 8, 4480 Kvinesdal

Kontakt oss og be om prisliste. Tlf. 043-50711, spør etter Anny.

SÅ ENKELT Å BLI ABONNENT PÅ PIONEREN:

Send ditt navn og din adresse til vår ekspedisjon:

PIONEREN

Boks 8

4480 KVINESDAL

NB: Oppgi fra hvilket nr. du ønsker å abonnere. Du får tilsendt innbetalingskort med det første nr. av Pioneren du mottar.